

KIUTZÔ KÔBAYASI

Tháng tám không vua

Dịch giả: Nam Hồng & Nguyễn Văn Thảo

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Tháng Tám Không Vua

Kiutzo Kobayasi

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Phần thứ nhất

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 10.

Phần thứ hai

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.

16.

17.

18.

19.

Phần thứ ba

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

[23.](#)

[24.](#)

[25.](#)

Trong biển sương mù dày đặc, hoàn toàn không thể trông thấy gì cả. Sinh ra không biết ở đâu, từng đám hơi nước nặng nề và xám xịt như những đợt sóng đập vào tấm kính chắn gió, chảy tụ thành từng dòng và chậm chạp tan dọc theo hai bên thành xe. Một sự chuyển động đơn điệu, tẻ ngắt... Đèn pha chiếu không xa hơn một mét đường, những luồng ánh sáng vấp phải bức tường dày của bóng tối, phản chiếu lại rồi tan biến đi trong sương mù.

Tầm nhìn xa gần như bằng không. Nếu như đây không phải là xe hơi, mà là máy bay, chắc từ lâu đã phải chuyển sang bay bằng thiết bị thăm dò tự động. Còn về tốc độ thì không cần phải nói. Thậm chí chỉ với hai mươi cây số một giờ, cũng không thể bảo đảm an toàn được.

“Đã lâu không có sương mù như thế này...” - Mitiô Ximauti, cảnh sát trưởng khu Trung tâm của quận Aômôri, nhìn qua tấm kính chắn gió của chiếc xe tuần tra và nghĩ thầm. Chốc chốc, trong ánh đèn pha, những chiếc xe hơi ngược chiều, giống như những cái bóng đột ngột xuất hiện và chạy vụt ngang qua. Sự đột ngột đó làm cho Ximauti lo lắng. Hơi nhồm người lên, anh quay sang phía viên cảnh sát trẻ tuổi Muracami đang ngồi sau tay lái ở bên cạnh:

- Hay là ta giảm bớt tốc độ đi ?

- Để làm gì ? - Muracami hỏi lại. - Đi thế này cũng đã chậm lắm rồi. Không hơn hai mươi kilômét giờ.

- Ừ, thôi được, - Ximauti lẩm bẩm và ngồi lại cho thoải mái hơn. Chỉ còn một quãng nữa là đến chỗ rẽ từ quốc lộ số Bốn vào thành phố.

Anh nhìn đồng hồ. Đã quá nửa đêm.

“Hừ, tìm ra được tên giết người trong sương mù thế này thật không phải dễ, - Ximauti nghĩ. - Có lẽ, bóng tối đã giúp tên tội phạm đi lọt qua các chốt kiểm soát của cảnh sát”.

Từ một nơi nào đó trong đáy sâu của ý thức chọt hiện lên những đặc điểm của tên tội phạm đã được thông báo cho tất cả các đồn, trạm cảnh sát. Gần hai mươi lăm tuổi. Cao một mét bảy mươi, gầy. Áo khoác màu sáng. Tóc dài. Qua hình dáng bên ngoài có thể đoán được là làm ở quán bar hay khách sạn.

Một vụ trấn lột tắcxi bình thường. Vào hồi hai mươi ba giờ, một viên cảnh sát, trong khi đi tuần quanh khu vực của mình trên phố Hasucamati, thấy bên vệ đường, cạnh công viên, một chiếc xe tắcxi đứng tại chỗ nhưng đèn hiệu trên nóc nhấp nháy liên hồi. Khi viên cảnh sát đi đến, một thanh niên từ trong xe nhảy bổ ra, bỏ chạy. Viên cảnh sát đuổi theo, nhưng chỉ thoáng sau tên kia đã mất hút. Lái xe tắcxi, một người đàn ông đứng tuổi, nằm trên ghế, cổ bị thắt bằng sợi dây thừng nilông, đã tắt thở. Tiền thu được trong ngày cũng đã biến mất.

Trực ban ra lệnh báo động, các trạm kiểm soát lập tức được đặt khắp mọi ngã đường thành phố. Mười phút sau sự kiện xảy ra, hai chục chiếc xe tuần tra phóng vào màn đêm dày đặc sương mù để truy tìm thủ phạm.

- Chúng ta loanh quanh đã gần hai tiếng đồng hồ rồi đấy. - Không hiểu sao, Ximauti cứ có

linh cảm rằng cuộc truy lùng sẽ thất bại.

Hình ảnh tưởng tượng của tên giết người bị truy lùng bỗng đột nhiên nhòa mờ đi; thay vào đó, khuôn mặt vợ và đứa con trai của anh hiện ra, mỗi lúc một rõ nét hơn. Mới hôm qua con anh vừa chẵn hai tuổi - cái tuổi tuyệt diệu nhất của đứa trẻ. Bây giờ có lẽ nó đang ngủ. Và Ximauti hình dung ra khuôn mặt say sưa của con anh đang áp vào bộ ngực trần của mẹ nó. Anh lắc mạnh đầu, cho tay vào túi lấy thuốc. Bao thuốc rỗng không.

- Này, Muracami, cho xin điều thuốc. Tớ hết mất rồi.

- Chờ một tí. - Muracami rời tay khỏi cần lái và hơi nghiêng người, rút bao thuốc từ trong túi đưa cho Ximauti. Đúng vào khoảnh khắc đó, Ximauti trông thấy trước mặt mình hiện lên một bóng đen khổng lồ. Khối thép lớn, từ trong màn sương bay vụt ra, chặn ngang đường của họ.

- Cẩn thận ! - Nhưng tiếng phanh đã rít lên, trước cả khi Ximauti kịp mở miệng kêu.

Trong luồng ánh sáng của hai ngọn đèn pha, một khối đen lao tới, như sắp đè cả sức nặng đáng sợ của nó lên chiếc xe tuần tra cảnh sát.

Ximauti nghe ớn lạnh toàn thân. Ngay bên cạnh, một luồng ánh sáng chói chang quét vụt qua. Và liền đó, tiếng rú của động cơ đập vào tai.

- Qua rồi ! Chỉ cần một phần mấy giây nữa là... - Cùng với cảm giác nhẹ nhõm, một đợt máu nóng dồn lên mặt Ximauti.

Quay đầu lại, anh chỉ kịp nhận ra thùng xe của một chiếc ô tô vận tải rất lớn. Với tiếng gầm nhức óc, nó phóng vụt qua và biến mất trong màn sương tối.

- Đuổi theo ! - Ximauti đập tay lên vai Muracami, ra lệnh. - Nhanh lên !

- Có ngay ! - Sau một giây lúng túng, viên cảnh sát trẻ đáp. Cuộc chạm trán với chiếc xe tải điên rồ kia đã làm cho anh mất bình tĩnh.

- Nhanh lên ! - Ximauti quát. Bây giờ tất cả mọi nghi ngờ của anh đều tập trung vào chiếc xe khổng lồ vừa chạy lướt qua. Điều này gần như là một linh cảm được sinh ra bởi kinh nghiệm của mười năm làm nghề điều tra.

- Đồ mất dạy ! - Cuối cùng Muracami đã bình tĩnh lại. Anh mở máy, quay gấp tay lái và phóng xe vụt đi.

Ximauti chẳng còn nhận ra đồng đội của mình nữa.

Nét mặt Muracami - anh đang dồn hết sức dẫn ga - biểu lộ một sự tập trung căng thẳng. Tiếng còi rú dài. Cứ mỗi lần trên đường xuất hiện và lớn vụt lên ánh đèn pha của những chiếc xe ngược chiều, Ximauti cảm thấy mồ hôi trên tay mình rịn ra vì sợ hãi.

- Chiếc xe kì quái, - Muracami căng mắt nhìn về phía trước, lăm lăm. - Hình như chột

mắt.

“Một đèn pha trước bị vỡ”, - Ximauti giải mã trong đầu lờ của Muracami.

Chiếc xe tải nặng với một bên đèn pha bị vỡ phóng trong đêm sương mù dày đặc với tốc độ mà họa chẳng chỉ những kẻ điên mới dám. Không thể xác định được chính xác, nhưng chắc phải đến bảy-tám mươi kilômét một giờ. Phóng xuyên qua đêm tối, không chọn đường. Một thằng muốn tự tử ngồi sau tay lái chắc ? “Không biết nó vội đi đâu thế nhỉ ? - Ximauti lăm bắm, cố nhìn cho được một cái gì đó trong bóng tối. - Đến Môriôca, Xendai hay Tôkiô ?”

Đột nhiên ngay trước mũi Ximauti hiện ra thành sau của chiếc xe tải. Trong lần gặp gỡ thứ nhất, Ximauti bị bất ngờ đến nỗi ngoài khối vỏ thép, anh không kịp nhìn ra gì hết. Bây giờ anh mới thấy rõ chiếc thùng xe vận tải có mui rất lớn màu bạc trắng. Ô tô kéo moóc mười tấn bịt kín.

Muracami mở còi hết công suất, ra lệnh cho người lái chiếc xe tải phải dừng lại. Nhưng nó vẫn cứ tăng thêm tốc độ, rõ ràng là muốn tìm cách tẩu.

- Nó đang cố chạy trốn, - Muracami nói giọng khàn khàn và lại nhấn mạnh thêm chân ga.

- Đuổi nhanh lên ! - Ximauti nghiêng chặt hai hàm răng. Ý nghĩ về sự nguy hiểm của cuộc đuổi bắt trong đêm sương mù không còn làm anh sợ nữa.

Đuổi kịp ! Đuổi kịp bọn chạy trốn ! Cái máu say mê săn đuổi đã hoàn toàn xâm chiếm Ximauti, nó lây sang cả Muracami đang ngồi bên cạnh, sau tay lái.

Động cơ rú mạnh, chiếc xe rung lên trước luồng không khí ngược chiều. Thậm chí cả sương mù cũng bắt đầu loãng ra, để lộ dải sơn trắng giữa tâm đường. Chiếc xe tải phía trước chạy ngoằn ngoèo, từ bên này sang bên kia trên toàn bộ nửa bề mặt rộng của con đường, cố tìm cách chặn không cho những người đuổi theo vượt lên. Đúng là tiết mục của dân Tôkiô.

Muracami chú người về phía trước chờ thời điểm thuận lợi. Cần phải biết chắc rằng phía trước không có xe ngược chiều, và lúc đó có thể vòng sang phía bên kia tâm đường, phóng vượt qua chiếc ô tô vận tải.

Nhưng để nhận ra những chiếc xe ngược chiều trong bóng tối dày đặc này đâu phải dễ, nhất là khi phía trước lại còn cả một cỗ xe khổng lồ hết lượn sang phải lại sang trái để tìm cách chặn đường.

- Hừ, cứ đợi đấy, - Muracami khẽ lăm bắm và đột ngột đánh quặt tay lái sang phải.

Ximauti bị hất đổ nghiêng sang một bên, dải sơn trắng giữa lòng đường như treo trong không khí ở phía trên con đường. Tiếng bánh xe cọ lên mặt nhựa kêu rít, mùi cao su cháy xộc vào mũi.

Khi Ximauti lấy lại được thăng bằng, phía bên phải anh hiện lên một bức tường trắng bạc. Chiếc xe của họ đang chạy song song với cỗ xe vận tải. Ximauti có cảm giác như đã qua rất

nhiều thời gian, nhưng thực ra tất cả chỉ mới có năm - sáu giây đồng hồ.

Chiếc xe tuần tra dồn hết sức lao như tên bắn về phía trước. Bức tường màu trắng bạc nằm lại sau và bắt đầu lùi nhanh ra xa.

Sau khi vượt được cổ xe vận tải, chiếc xe cảnh sát quay trở về bên trái của đường, chạy thêm một quãng rồi bắt đầu phanh lại. Ximauti nhảy vọt xuống đường - chiếc xe ô tô vận tải đang lao tới như một con voi điên có thể đè nát xe của họ như đè một vỏ trứng mỏng manh. Muracami cũng nhảy theo ra.

Đường của chiếc xe tải đã bị chặn. Và nó, dường như đành chịu thuận phục, dần dần giảm tốc độ và dừng lại, thanh chắn trước thiếu tý nữa thì đâm vào chiếc xe cảnh sát.

Ximauti chạy bổ tới bên cabin chiếc xe tải. Anh đã nổi điên đến mức sẵn sàng bắn chết lái xe. Cần phải biết điều khi nói chuyện với cảnh sát chứ !

Viên cảnh sát trưởng leo lên bậc lên xuống và nhìn vào cabin. Sau tay lái là một thanh niên còn trẻ. Tóc cắt ngắn - theo một mốt mới bây giờ, trông hơi là lạ. Qua tấm cửa kính của cabin, Ximauti bắt gặp ánh mắt nhìn sắc nhọn và thù địch.

Người ngồi bên cạnh lái xe có vẻ già hơn nhiều. Tóc cũng cắt ngắn, cái nhìn cũng như thế - lạnh lùng và sắc nhọn.

Muracami leo lên đứng bên cạnh Ximauti, lấy tay gõ vào kính. Chiếc cửa sổ nhỏ hé mở ra.

- Bằng lái của anh đâu ? - Ximauti ra lệnh.

Lái xe lấy bằng lái từ trong túi ra và đưa cho Ximauti, đôi mắt cảnh giác theo dõi từng cử chỉ của hai viên cảnh sát.

“Chẳng lẽ bọn này giấu tên giết người lái xe tắcxi hay sao ?” - Ximauti vừa xem xét kỹ lưỡng bằng lái vừa căng thẳng nghĩ. *Tên: Côiti Tatzima, thành phố Murôman, phố Vanixi, số...* Anh nhìn ảnh, rồi nhìn lái xe. Vừa giống vừa không giống... Nổi nghi ngờ càng tăng thêm. Cần phải xem xét xe kỹ lưỡng.

- Các anh chở gì ? - Ximauti hỏi.

- Máy móc... về nhà máy, ở Tôkiô, - lái xe ấp úng đáp.

- Để rồi xem ! - Không trả lại bằng, Ximauti ra hiệu bảo người lái ra khỏi cabin. Mặt lái xe lập tức sầm lại. Anh ta quay sang phía người nhiều tuổi hơn ngồi bên cạnh - từ lúc đầu tới giờ người này chưa hề thốt lên một lời nào - và nhận được một tín hiệu gì đó bằng mắt.

Lái xe ngoan ngoãn mở cửa cabin. Hai viên cảnh sát nhảy xuống đường. Lái xe cũng bước xuống, để cánh cửa cabin hé mở. Và lúc đó Ximauti, đang chuẩn bị nhổm vào thùng xe, chợt trông thấy một vật mà anh không thể nào ngờ tới - đó là nòng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào anh từ phía trong cánh cửa không đóng kín.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, lái xe xô mạnh hai viên cảnh sát rồi nhảy lên cabin. Bị bất ngờ, Ximauti và Muracami bắn ra giữa đường.

Theo bản năng, Ximauti liếc nhìn về phía cabin. Nòng súng trường ! Ximauti không thể nào hiểu được cái người già hơn kia đang làm gì.

Một ánh lửa lóe lên đầu nòng súng.

Một tiếng kêu ngắn đập mạnh vào mang tai. Thân người Muracami nhảy dựng lên, ngã vật xuống đất. Mấy giọt chất lỏng ấm dính bắn vào mặt Ximauti. Chúng đã bắn chết Muracami !

Chỉ vừa mới nhận thức ra điều đó, Ximauti đã trông thấy nòng súng trường quay sang chĩa vào anh. Ánh thép lạnh lấp lánh. Và bộ mặt lầm lì của người đang ngắm bắn.

Ximauti vụt nhảy tránh sang một bên và bỏ chạy, người cúi rạp xuống sát đất. Ở một nơi nào đó, dường như xa lắm, vang lên tiếng nổ khô khốc, giống như tiếng roi quất mạnh.

Và có một cái gì đó đánh vào thắt lưng anh. Ximauti cảm thấy hơi lạnh của thần chết làm cứng đờ cả người mình. Anh không thể bước đi thêm bước nào nữa. Một cơn đau co giật lan truyền khắp thân thể. Quặn quại vì đau đớn khủng khiếp, anh đổ vật xuống mặt đất. Tất cả nhòa đi trước mắt. Thấp thoáng bóng tên lái xe nhảy vọt vào cabin. Tiếng động cơ rú lên.

Chiếc ô tô vận tải rời chỗ.

Cần phải báo động ! Ý nghĩ đó khoan sâu vào ý thức đã bắt đầu tắt của viên cảnh sát. Nhưng thân thể anh không còn tuân lệnh nữa. Phải hết sức vất vả, đau đớn, anh mới trở mình nằm úp lại được. Ximauti đưa mắt nhìn theo cổ xe đang chìm dần trong màn sương mù, cố đoán ra hướng đi của nó. Chiếc ô tô vận tải vòng qua xe kiểm tra của cảnh sát, đi chệch sang phía phải của vạch tâm đường. Vừa lúc đó, một chiếc xe tải khác đi ngược chiều phóng tới. Một ngọn lửa khổng lồ lao vụt lên trời, xé tan màn sương dày đặc. Khối hàng chở trên chiếc ô tô vận tải thứ nhất đã bốc nổ.

- Cháy ! - Ximauti thì thào, anh không còn nghe thấy những tiếng nổ nữa.

"Chúng mang gì thế nhỉ ?" - Ximauti vật vã cố sức hiểu, nhưng một màn đen đã trùm lên đôi mắt anh.

Bằng sự cố gắng cuối cùng của ý chí, Ximauti ngẩng đầu lên nhìn. Ý thức của anh đang run rẩy trên điểm cuối cùng của sự sống. Và anh bỗng cảm thấy như có một trận mưa vũ khí đang rơi xuống quảng đường nhựa - đó là những thứ chở trong thùng xe bị bắn lên không: súng cacbin, súng máy M.1, súng phóng lựu M79.

- Một sự điên rồ thế nào ấy ! - Ximauti rên rỉ.

Sương mù trên quốc lộ số Bốn lại bắt đầu trở nên dày đặc.

Phần thứ nhất

VỤ ÁN MẠNG TRÊN CHUYẾN TÀU TỐC HÀNH

1.

Hoàng hôn đã buông xuống đậm đặc trên quảng trường cạnh nhà ga Hacata (*Hacata là một quận của Phucuôca - thành phố phía Bắc đảo Kiuxin, nơi có cảng, nhà ga đường sắt*). Hirôaki Iximôri, đang thông thả lách qua đám đông người đi phố để đến nhà ga, chợt dừng đột ngột và quay đầu nhìn lại phía sau. Dường như có một người nào đó dùng kim nhọn vừa đâm nhói vào gáy anh.

Iximôri cảm thấy như mình đang bị theo dõi. Cái cảm giác đó đã mấy lần xuất hiện ở anh trong ngày hôm nay. Lần đầu tiên là khi anh, để giết khoảng thời gian còn lại trước khi tàu chạy, ghé vào rạp chiếu bóng gần nhất, nơi chiếu liền một lúc hai bộ phim khiêu dâm. Quá nửa buổi chiếu anh ngồi ngủ gật, nhưng mỗi lần tỉnh dậy Iximôri lại có cảm giác như có một người nào đó đang quan sát anh.

Iximôri nhìn kĩ số khách xem ít ỏi trong rạp nhưng không phát hiện ra ai là người có thể quan tâm đến một nhân vật khiêm tốn như anh.

“Mình chỉ tưởng tượng ra thôi !” - Iximôri cố tự trấn tĩnh. Chỉ vừa mới hôm qua khi anh từ Tôkiô đến đây, đến thành phố Phucuôca này, để lấy tin cho báo; còn trước đó anh chưa hề đặt chân đến đây bao giờ. Và không chỉ trong thành phố, mà ở khắp đảo Kiuxiu này, anh cũng không có một người quen nào. Chuyến đi công tác đến Phucuôca chỉ mất một ngày đêm, và bây giờ anh đang vội trở về Tôkiô. Suốt cả ngày hôm qua anh ngồi lại trong buồng khách sạn “Higaxi-Nacaxu” để viết một bài báo về Học viện Công nghiệp giày Phucuôca.

Những cuộc gặp gỡ của anh với Giám đốc Học viện và các sinh viên chỉ mang tính chất nghề nghiệp thuần túy, chán ngắt. “Hơi đâu mà họ lại quan tâm đến phóng viên của một tờ báo ngành vô danh với cái tên nghe đã buồn cười “Trong thế giới giày dép” này, - Iximôri ngờ vực nghĩ.

Trấn tĩnh lại và vứt bỏ ý nghĩ nghi ngờ về việc có người theo dõi mình, Iximôri bước ra khỏi rạp chiếu bóng, đi về phía nhà ga Hacata. Chuyến tàu tốc hành ban đêm cuối cùng xuất phát từ Hacata vào lúc 18 giờ 59 phút. Anh sẽ đi trên chuyến tàu này về nhà. Ngày mai đúng mười một rưỡi trưa đoàn tàu sẽ vào ga Tôkiô.

Iximôri có thể tiết kiệm được thời gian, nếu như anh lấy về tuyến Xincanxen (*Tuyến đường sắt siêu nhanh*), lúc đó anh sẽ về nhà ngay ngày hôm nay. Nhưng anh vẫn chọn tàu đêm có chỗ nằm - không có gì bắt buộc anh phải cấp tốc trở về Tôkiô cả. Bài phóng sự về Học viện Công nghiệp giày đầu tiên trong tỉnh thì anh vẫn còn chán thời gian để viết.

Những chuyến tàu siêu nhanh thì có ích lợi gì, ngoài việc tiết kiệm được một ít thời gian ? Nếu như đã buộc phải làm một chuyến du hành lâu dài trên đường sắt, thì đi toa ngủ vẫn là tốt nhất. Chẳng lẽ không nên để cho mình sau công việc ban ngày bận rộn, được nằm ngủ một giấc trên chiếc nệm cứng trong nhịp lắc lư đều đều của toa tàu hay sao ? Đó cũng là một cách lấy lại hơi sức trong cái cuộc đời bận rộn này. Và, sau khi ngẫm nghĩ, Iximôri quyết định lấy về chuyến tàu tốc hành đêm - từ Tôkiô đi Hacata và ngược lại. Mặc dù mới ba mươi hai tuổi, Iximôri đôi lúc hơi bảo thủ, đặc biệt là trong một số ý thích riêng, và bắt buộc anh phải từ bỏ hoặc làm khác những thói quen đó không phải là đơn giản.

“Ai có thể đi theo mình thế nhỉ”, - Iximôri quay lại nhìn, nhưng anh vẫn không nhận ra ai là người có thể bắt ánh mắt anh phải dừng lại. Anh chỉ thấy toàn những khuôn mặt không quen biết.

“Những nỗi lo sợ vớ vẩn...” Trên khuôn mặt gầy của Iximôri thoáng hiện một nụ cười giễu cợt. Anh bước vào nhà ga.

Đến quầy, Iximôri mua mấy tờ tạp chí và báo buổi chiều. Nhét tạp chí vào cặp, cặp báo dưới nách, anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay: hơn năm giờ. Đến lúc tàu chạy còn những gần một tiếng nữa.

Iximôri quyết định đi dạo qua mấy dãy hàng buôn, mua quà cho các bạn đồng nghiệp và cho vợ là Tiaca. Anh bước về phía cửa hàng, và bỗng nhiên lại nghe như có một cái gì lướt qua sau gáy. Nhưng bây giờ trong cái nhìn hướng về phía anh đã cảm thấy có một sức nặng. Cảm giác đau mãi vẫn không biến mất, gáy nóng lên như bị lửa đốt. Những nghi ngờ cuối cùng của Iximôri về việc có người đi theo sát gót anh đã hoàn toàn tan biến. Nhưng dù có nhìn kỹ xung quanh bao nhiêu, anh cũng không thể phát hiện ra điều gì đáng nghi ngờ cả.

Iximôri chọn quà không lâu - anh mua cho vợ mấy con búp bê nổi tiếng của Hacata. Tiaca đau chân, chỉ ít khi đi ra phố, suốt ngày ngồi ở nhà làm búp bê để bán. Còn các bạn đồng nghiệp thì một hộp “Mônaca” - bánh bích quy kem với mứt dâu - là đủ. Trong tòa soạn chỉ có bảy người, kể cả sếp.

Nhưng dù sao vẫn còn lại khá nhiều thời gian, và Iximôri quyết định ghé vào hiệu cà phê. Không hẳn là vì anh muốn uống cà phê, mà cứ lang thang đợi tàu ngoài sân ga, chịu những cái nhìn xoi mói của một bọn người theo dõi bí mật nào đó thì quả là không dễ chịu lắm.

Iximôri chọn quán cà phê ở cuối dãy hàng buôn với cái tên quen thuộc: “Xe tứ mã đen”. Hãng cà phê “Xe tứ mã đen” này có văn phòng trung tâm ở Tôkiô và các chi nhánh nằm khắp nơi trong nước. Iximôri ngồi ngay ở cửa để có thể trông thấy tất cả những người mới vào.

Anh châm một cốc thuốc, gọi hầu bàn, và trong khi chờ cà phê, uống một hơi hết cả cốc nước lạnh - không hiểu sao cổ họng anh bị khô khốc. Rồi anh mở tờ báo buổi chiều. Theo thói quen, anh đảo mắt liếc qua đầu đề các bài báo chính trị về các vấn đề đối nội, sinh hoạt quốc tế. Những hàng tít đậm nét tiên đoán về khả năng của những sự thay đổi lớn: đã sắp đến thời gian bầu cử, và các lực lượng tiến bộ có thể thắng thế phái bảo thủ. Trong đảng Dân chủ hiện đang cầm quyền, tệ tham nhũng mỗi ngày một trầm trọng, và điều này làm cho dân chúng rất

phần nộ.

Cà phê được mang đến. Iximôri giờ xem trang tin tức địa phương.

Một dòng chữ đậm đập vào mắt:

“Bán nhằm hai vé cho một chỗ nằm trong chuyến tàu tốc hành đêm nay “Xacura”. Sai lầm của máy bán vé tự động ở ga Hacata”.

“Xacura đêm nay à ? Đó là tàu của mình ! ” - Iximôri chột nhở ra.

Có cái gì rắc rối với về tàu “Xacura” đây ? Vừa uống từng ngụm cà phê nhỏ, Iximôri vừa đọc kĩ bài báo: *“Ban Quản lý nhà ga Hacata đang bối rối - có tin là do máy bán vé tự động nhằm lẫn, nhà ga đã bán ba vé trùng chỗ nằm trên đoàn tàu tốc hành “Xacura” hôm nay, ngày mười bảy, đi từ Nagaxaki-Xaxebô đến Tôkiô qua Hacata”.* Bài báo mà Iximôri quan tâm bắt đầu bằng những dòng như vậy. Trong bài nói rằng hôm qua, lúc gần năm giờ chiều, do sự cẩu thả của người phụ trách máy bán vé tự động không gạch số những vé đã bán, ở toa cuối cùng có ba chỗ nằm đã bán nhằm mỗi chỗ hai vé. Ban Quản lý thông báo những chỗ sau:

1. Toa số Một, chỗ nằm số mười chín tầng trên.

2. Toa số Một, chỗ nằm số mười hai tầng trên.

3. Toa số Một, chỗ nằm số mười ba tầng dưới.

Iximôri đặt tách cà phê xuống bàn. Một trong số ba chỗ nằm anh nghe quen quen: chỗ mười ba tầng dưới.

“Mà hình như chiều qua mình mua vé chỗ này ở quầy bán vé nhà ga Hacata thì phải” - Iximôri nghĩ.

2.

Anh rút vé từ túi bên ra. Chỗ mười ba tầng dưới ! Đúng là số này rồi !

“Hóa ra mình gặp phải số trùng ?” - Iximôri nhìn kĩ tấm vé. Đúng, và trước đây anh cũng đã có lúc đọc thấy những chuyện nhầm lẫn như vậy trên báo. Trong phần lớn các trường hợp, nguyên nhân của việc bán vé trùng là do sự nhầm lẫn của người phụ trách máy bán vé tự động, trong khi xóa bỏ những số liệu trong bộ nhớ của máy tính. Vé tàu tốc hành “Xacura” được bắt đầu bán ở khắp nước một tháng trước khi tàu xuất phát. Sau đó trước một tuần lại bán tiếp. Nếu như có hành khách nào đó trả lại vé đã đăng ký trước một tháng, người ta sẽ đưa vào bộ nhớ máy tính một thông tin rằng chỗ nói trên đã được giải phóng. Còn nếu như người phụ trách nhầm và thông báo không đúng số, thì sẽ có một chỗ trên tàu bán trùng hai vé.

“Sở dĩ có chuyện vé trùng là như vậy đấy. Có lẽ chỗ của mình người ta cũng đã bán hai vé. Thế nghĩa là còn một người nào đó cũng mua được vé số mười ba tầng dưới, mà anh ta lại mua trước mình. Sau khi lên tàu ta sẽ gặp nhau. Chà, rắc rối thế đấy. - Iximôri nghĩ thầm. - Hay ta đến quầy bán vé ở nhà ga đổi lại vé sang toa khác hay đi chuyển tàu sau ?”.

Nhưng “Xacura” là chuyến tàu tốc hành cuối cùng của đêm nay đi Tôkiô. Theo tuyến Xincanxen giờ cũng không còn tàu đi Tôkiô nữa. Làm thế nào bây giờ ? Iximôri nghĩ một thoáng rồi quyết định - đi ngay lên tàu “Xacura”. Lỗi bán trùng về thuộc về ban quản lý đường sắt. Nhân viên trên tàu có trách nhiệm phải giải quyết chuyện này.

Trong một tờ tuần báo nào đó Iximôri đọc thấy rằng trên các chuyến tàu hỏa nhà nước người ta có dành riêng bốn chỗ đặc biệt cho các trường hợp như thế này. Những chỗ này do nhân viên trên tàu quản lý, và tất nhiên vé của chúng không được bán từ trước. Như thế nghĩa là nếu có phải nhường chỗ mười ba tầng dưới cho người khách có tấm vé thứ hai như của anh, thì Iximôri cũng sẽ không mất chỗ.

- Không sao, sẽ ổn thôi, - Iximôri lẩm bẩm, và ngay lúc đó anh lại cảm thấy trên người mình ánh mắt nhọn sắc của một người nào đó. “Cứ bám riết”, - anh chắt lưỡi với vẻ ngán ngấm.

Cuối cùng anh bắt đầu nổi cáu thật sự - cái bọn người ở đâu thế này ? Quỷ nào bắt họ cứ theo sát anh như thế ? !

Iximôri dụi tắt điếu thuốc lá trong cái gạt tàn và bắt đầu đọc bài báo khác với vẻ khiêu khích. *“Ở ngoại ô thành phố Aômôri, hai chiếc xe tải đâm nhau trên đường quốc lộ. Tất cả những người đi trên xe - hai lái xe và hai phụ lái - đều đã chết”.*

Mẫu tin ngắn làm Iximôri chú ý không phải vì anh quan tâm đến các tai nạn giao thông. Anh quan tâm đến cái tên thành phố - Aômôri. Sinh ở Hatinôna, cho đến năm lớp hai của Trường tiểu học, Iximôri cùng với bố mẹ đã đi không ít nơi trong quận Aômôri. Cha anh làm ở Bộ Lâm nghiệp, ông thường bị chuyển chỗ công tác luôn. Rồi sau ông nhận được việc ở Tổng cục, cả gia đình chuyển về Tôkiô. Từ đó họ không đi đâu nữa, và bất cứ sự nhắc nhở nào về Aômôri đều gợi lên trong Iximôri một nỗi buồn nhớ quê hương và tuổi thơ da diết - làn sương

trắng đục như sữa trên bờ biển, sương bao phủ khắp các đường phố, tiếng còi tàu xao xuyến, những bầy chim hải âu...

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm lấy người Iximôri khi anh ngồi trong hiệu cà phê đọc những dòng tin từ quê hương Aômôri xa xôi. Theo dự đoán, nguyên nhân của vụ tai nạn là sương mù quá dày đặc. Sự việc xảy ra hôm qua, lúc gần hai giờ đêm. Bài báo cho biết rằng nạn nhân của vụ tai nạn còn có thêm hai viên cảnh sát thuộc khu trung tâm của thành phố Aômôri lúc đó đi ngang qua trên chiếc xe tuần tra. Cả hai người đã hi sinh, như bài báo viết, “trong khi làm nhiệm vụ”.

“Làm sao lại có thể như thế được ? - Iximôri bất giác nghĩ thầm và châm điếu thuốc mới. - Hoặc chiếc xe cảnh sát bị đè bẹp giữa hai chiếc xe tải đâm nhau, hay chính là những viên cảnh sát đã tạo ra tai nạn, cái nào đúng ?” Cách giải thích thứ hai có vẻ gần với sự thật hơn. Cảnh sát thường che giấu những tình huống bất lợi cho mình. Có lẽ, cả lần này cũng không tránh khỏi mảnh khoe của họ. Một sự giải thích như vậy chắc sẽ làm cho những người lái xe chết trong vụ tai nạn đó phải phần nộ, nếu như họ còn sống.

Mãi chú ý vào mẫu tin về vụ tai nạn của chiếc ô tô vận tải thuộc hãng Chế tạo máy Tôkiô và chiếc xe tải của Sở Xây dựng thành phố Aômôri, Iximôri gần như quên hẳn bài báo về những chỗ bị bán vé trộm trên tàu hỏa. Các báo địa phương của Aômôri chắc phải đưa tin khá chi tiết về vụ tai nạn, còn những tờ báo buổi chiều ở Phucuôca lại có một thái độ khá thờ ơ với chuyện này. Mẫu tin, đăng ở một chỗ ít đáng được chú ý, quá ngắn để có thể tìm hiểu kỹ về sự việc xảy ra.

Uống nốt cốc cà phê, Iximôri bước ra phố. Đáng ra anh còn ngồi lại một lúc nữa, giờ xem qua những tờ báo buổi chiều, nhưng một ánh mắt xa lạ nào đó cứ bám riết lấy anh không dứt, làm anh khó chịu.

Bước vào lối đi giữa các dãy hàng buôn, Iximôri cảm thấy thần kinh mình bị căng thẳng đến tột độ. Bây giờ sự theo dõi đã trở nên rõ ràng hơn. Nhưng lần này hình như cái nhìn chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành không phải đang nhìn theo anh từ phía sau, mà đón anh ở phía trước.

Bắt đầu giờ cao điểm buổi chiều, các lối đi giữa những dãy hàng buôn đầy khách mua bán - dân trong thành phố ra và khách du lịch. Chăm chú, cảnh giác nhìn kỹ vào đám đông. Iximôri lách lên phía trước. Đồng hồ chỉ sáu giờ rưỡi. Đã đến lúc phải ra cửa kiểm soát vào ga.

Tất cả bắt đầu khi Iximôri vừa đi đến quầy sách ở ngay cạnh cửa ra khỏi dãy hàng buôn. Bất ngờ phía trước anh, hơi chếch sang bên phải, xuất hiện một thanh niên vạm vỡ, tóc cắt ngắn, vẻ mặt cau có đứng chắn ngang đường. Hắn mặc áo măngtô nhẹ màu nâu sẫm. Một người thứ hai bước đến từ phía sau. Rùng mình, Iximôri dừng lại.

- Anh là Hirôaki Iximôri, đúng không ? - phía sau lưng vang lên một giọng nói khẽ, nhẹ nhàng.

Iximôri im lặng gật đầu và quay lại. Anh thoáng thấy một người đàn ông cao lớn, mang cặp kính đen. Khuôn mặt gầy, dài ngoẵng. Tóc cắt ngắn.

- Chúng tôi có một lời đề nghị đối với anh, - người đàn ông đeo kính đen khoác tay Iximôri, nói khẽ, gần như là thì thầm. Người trẻ tuổi vạm vỡ lập tức đứng về phía bên kia, và Iximôri bị kẹp chặt giữa hai người lạ mặt.

“Chúng cần gì, cái bọn du côn này ?” - Iximôri lo lắng. Anh hết nhìn người này rồi người kia. Nét mặt họ rạng rỡ trong nụ cười thân mật dường như vừa được gặp lại người bạn cũ sau bao năm dài xa cách. Nhưng ánh mắt của họ lạnh như thép.

- Có thể chúng ta vừa đi dạo vừa nói chuyện tiện hơn, - người đeo cặp kính đen đề nghị bằng một giọng nhẹ nhàng âu yếm.

Iximôri không bước đi, nhìn hẩn vẻ dò hỏi, đánh giá. Phía sau mặt kính, đôi mắt người lạ mặt ánh lên một tia lửa tàn bạo, đầy quyền lực.

Ánh mắt đó gọi lên trong lòng Iximôri một nỗi lo lắng không giải thích được. Nói cho cùng thì điều này có nghĩa là gì ? Một lời đề nghị nào đấy... Nhưng nếu thế thì họ suốt ngày theo dõi anh để làm gì ?

- Ta vừa đi vừa nói chuyện ! - người trẻ tuổi hơn đẩy Iximôri bước đi một cách khá thô bạo. Anh miễn cưỡng làm theo. Người đeo kính đen vẫn nắm chặt cánh tay anh như cũ. Iximôri thử giằng ra, nhưng những ngón tay của hẩn kẹp chặt lấy khuỷu tay anh như một gọng kìm. Đây chắc phải là một người có sức khỏe khác thường.

“Chúng dẫn mình đi đâu thế này ?” - Iximôri lo lắng, kín đáo nhìn quanh. Dòng người vô tận vẫn trôi ngang qua. Ở bên ngoài nhìn vào, có thể nhầm tưởng họ là ba người bạn cùng cơ quan sau giờ làm việc trên đường về nhà thân mật nói chuyện với nhau. Nếu có kêu ầm lên thì cũng sẽ chẳng ai chạy đến giúp anh. “Sự bàng quan lạnh lùng, thái độ không muốn can thiệp vào công việc của người khác là đặc điểm của người dân thành phố, nó làm thành một bức tường dày ngăn cách mình với tất cả mọi người xung quanh”, - Iximôri nghĩ. Đằng sau bức tường vô hình, mắt không nhìn thấy được đó, là một khoảng không trống rỗng...

Nhưng dù sao đi nữa, thì vẫn còn một chút hy vọng nào đó, thậm chí ở cả trong đám đông bàng quan kia. Bọn người này có vẻ như sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện, nhưng ở đây, trước mặt đám đông, chưa chắc chúng đã dám dùng đến sức mạnh thô bạo...

- Thế các anh cần gì ở tôi ? - Iximôri phá tan sự im lặng.

- Anh nhường cho chúng tôi chiếc vé tàu “Xacura” tối nay. Nhờ anh làm ơn... - người mang cặp kính đen bất ngờ nói. Một yêu cầu thật lạ lùng.

- Để làm gì ? - Iximôri ngạc nhiên.

- Anh có nhường không ? Tất nhiên là chúng tôi sẽ trả tiền, - người đeo kính đen lạnh lùng nhắc lại. - Xin phép anh, chúng tôi sẽ hoàn lại cho anh số tiền vé...

- Để làm gì ? - Iximôri lại hỏi. Đến lúc này anh lại cảm thấy tò mò.

“Không biết họ có biết vé của mình trên tàu "Xacura" là về trùng không ?”.

- Để làm gì à ? Đơn giản là chúng tôi muốn đi chuyển tàu “Xacura” tối nay. Không có nguyên nhân nào khác - người đeo kính đen đáp. Hắn ta nói bằng một giọng lịch sự, nhưng đằng sau những lời đó ẩn một sự đe dọa ngầm ngấm. Sự trắng trợn đó lập tức sinh ra trong lòng Iximôri một thái độ phản kháng, chống đối.

- Thật là không may ! Nhưng tôi lại rất cần... - anh mỉm cười nói.

- Chúng tôi hiểu điều đó, thế nhưng vẫn mong ở anh.

- Còn nếu như tôi không đồng ý thì sao ?

- Có thể là dù sao anh cũng sẽ không bướng bỉnh...

- Mà các anh biết mọi chuyện giỏi đấy. Làm sao anh biết được rằng tôi đi chuyển tàu “Xacura” tối nay ?

Nụ cười trên khuôn mặt người đeo kính đen biến mất. Cặp môi mỏng nằm bất động.

Iximôri im lặng chờ câu trả lời.

- Anh có nhường không, hả ? - tên trẻ tuổi vạm vỡ nói chen vào một cách không đúng chỗ. Trong giọng nói của hắn lộ vẻ thiếu tự tin. Người đeo kính đen cắt ngang lời hắn:

- Nếu anh nhường vé cho chúng tôi, chúng tôi sẽ trả tiền thuê khách sạn tối nay cho anh và tiền về toa xanh (*Toa hạng nhất*). cho chuyển tàu Xincanxen ngày mai:

“Chúng cần vé của mình để làm gì nhỉ ? - Iximôri nghĩ thầm. - Chúng chỉ đơn giản cần một vé đi tàu “Xacura” tối nay, hay chỗ nằm trên đó, số mười ba tầng dưới, toa thứ nhất ? Có lẽ là chúng cần chỗ của mình. Nếu không, chúng kiên trì theo dõi mình như thế để làm gì ? Nhưng tại sao lại đúng là số mười ba tầng dưới toa thứ nhất ? Cần phải làm cho rõ”.

- Để làm gì ? - Iximôri bướng bỉnh hỏi.

Cả hai người lạ mặt im lặng như ngậm nước trong miệng.

Iximôri nhìn lên dò hỏi. Cặp mắt của tên trẻ tuổi vạm vỡ long lên giận dữ. Mà chúng có thể kết liễu mình thật ! Cổ họng anh se lại: hay là cứ đưa vé cho chúng ?

Iximôri bỗng thôi không muốn đối địch nữa. Ngày mai có chuyển tàu siêu nhanh Phucuoca 7 Tôkiô, vé bọn chúng sẽ mua cho mình. Chúng không chạy đi đâu được, sẽ phải bỏ tiền ra thôi. Còn anh thì dù sao cũng chỉ cần có mặt ở tòa soạn sau bữa ăn trưa...

- Thế nào, anh có nhường vé không ? - Người đeo kính hỏi bằng một giọng cứng rắn như để kết luận câu chuyện. Chỉ chừng ấy cũng đã đủ để cho Iximôri trở nên dứt khoát. Không, anh không nhường vé cho bọn láo xược này !

- Không, tôi không nhường. - Iximôri nhún vai.

- Thật đáng tiếc... - Người đàn ông đeo kính đen rút qua kẽ răng.

- Chúc các anh ở lại may mắn ! - Iximôri định thoát ra khỏi tay người đeo kính, nhưng hấn lại càng nắm chặt anh hơn.

- Làm sao ông lại dám ? !

- Anh hãy đưa đây nhẹ nhàng thì hơn !

- Còn nếu không, các anh sẽ dùng sức à ?

- Hừ, sao lại thế...

- Tôi không đưa !

- Mặc cho chúng tôi yêu cầu ?

- Yêu cầu gì mà như thế này ? Đây đúng là một sự trấn lột trắng trợn !

- Tùy anh muốn gọi sao cũng được.

Iximôri không nhận thấy rằng mình đã ở trong phòng trước cửa ra sân ga. Anh nhìn ngọn đèn đỏ trên cửa buồng bảo vệ cạnh cửa kiểm soát vé. Từ chỗ anh đến đó còn khoảng ba chục mét.

Hai người lạ mặt bắt gặp hướng nhìn của Iximôri và cả ba đều dừng lại.

Im lặng. Một khoảng trống nặng nề. Một giây, rồi năm, mười giây trôi qua. Tên trẻ tuổi vạm vỡ bất ngờ

bước đến kề bên Iximôri. Người đeo kính cũng ép sát vào. Bây giờ mặt của họ gần Iximôri đến nỗi anh có thể nhìn thấy rõ từng lỗ chân lông trên da. Theo bản năng tự vệ, Iximôri làm một cố gắng để thoát ra, nhưng điều đó hoàn toàn không thể thực hiện được.

Một vật gì cứng chạm vào mình anh. Cái “vật gì” đó thò ra từ áo bành tô của tên trẻ tuổi vạm vỡ. Qua làn áo, Iximôri cảm thấy hơi lạnh của thép: súng ngắn ! Nòng súng mỗi lúc một ấn sâu vào thân người anh.

“Bây giờ chúng sẽ giết mình ! ” - Mắt Iximôri tối sầm lại.

3.

Thế giới bỗng nhiên trở nên nhợt nhạt. Những âm thanh tắt lịm. Mọi vật, dòng người xuôi ngược vào ga, - tất cả nhanh chóng mất hết màu sắc, biến thành những cảnh phim đen trắng không hồn. Thế giới của cái chết, không ánh sáng, không âm thanh.

- Anh đưa về ngay đây ! - Người đeo kính đen nhắc lại, như một câu thần chú. Hẳn ta có vẻ là loại người không quen nói nhiều.

Giọng nói của hắn đưa Iximôri trở về với thực tại. Nhưng anh không thể nào tìm ra những lời cần thiết để đáp lại. Đây đúng là một bọn côn đồ ! Chúng sẵn sàng làm tất cả, chỉ miễn sao có được chiếc vé. Thậm chí chúng sẽ bắn chết anh ngay ở đây, tại chỗ ! Vì một chiếc vé vớ vẩn nào đó, vì một chỗ nằm trên chuyến tàu tốc hành !

Những suy tính hết sức mâu thuẫn lẫn nhau quay cuồng trong đầu Iximôri. Hai tên này là ai ? Có thể là bọn gangster ? Không giống, vẻ ngoài, cung cách... Nếu thế thì là mật thám chăng ?... Bởi vì chỉ có cảnh sát mới được phép mang súng ngắn. Mà cũng chỉ trong trường hợp đuổi bắt tội phạm. Còn ai đó nữa, ngoài cảnh sát, được phép mang súng ngắn - nhưng là ai ? Iximôri không thể nào nhớ nổi.

Bằng hết sức, Iximôri cố giữ vẻ bình tĩnh thản nhiên, nhưng anh cảm thấy mình không đạt được ý muốn đó. Toàn thân toát mồ hôi. Hơi thở trở nên đứt quãng. Bản năng tự vệ đòi hỏi anh phải đưa vé cho chúng.

Iximôri cho tay vào túi bên. Các đầu ngón tay sờ vào chiếc phong bì đựng vé và phiếu ghi chỗ nằm. Anh đã gần như lôi chúng ra khỏi túi, nhưng bỗng nhiên...

Iximôri nhìn thấy một người phụ nữ. Thân hình của cô ta lúc hiện ra, lúc biến mất giữa đám đông. Trong một khoảnh khắc Iximôri quên đi tất cả mọi chuyện. Cặp mắt anh chỉ nhìn theo bóng người phụ nữ đó. Trong đầu hiện về những hồi ức của một quá khứ xa xôi. Tất cả các ý nghĩ của anh bây giờ bị hút chặt vào bóng cô gái mặc áo măngtô nhẹ màu huyết dụ đang vội vã đi ra cửa vào sân ga. Dáng người của cô hơi đổ về phía trước, dường như cô đang đi ngược chiều gió.

“Kiôcô Emi !” - suýt nữa thì Iximôri kêu to lên.

Hoàn toàn không ý thức, Iximôri bước mạnh về phía trước. Nhưng anh chỉ vừa mới cử động, nòng súng thép đã ấn mạnh hơn vào sườn anh. Đành phải đứng im tại chỗ.

- Nhanh lên ! - người đeo kính đã bắt đầu mất kiên nhẫn. Iximôri im lặng, dường như không nghe thấy. Cả hai người lạ mặt chăm chú quan sát, anh cũng im lặng.

Sửng sốt, dờ dẩn, Iximôri đảo mắt nhìn theo Kiôcô Emi đang đi về phía cửa kiểm soát vé. Anh không tin ở mắt mình nữa. Người phụ nữ này trước đây đã có lúc sắp trở thành vợ anh, rồi bỗng nhiên, không nói một lời, biến mất chẳng để lại dấu vết gì. Chuyện đó xảy ra năm năm về trước, vào mùa đông. Iximôri đã làm tất cả mọi cách để tìm cô, nhưng vô hiệu.

Và bây giờ Kiôcô Emi lại bất ngờ hiện ra ở đây, trên sân ga Hacata. Và đứng vào cái khoảnh khắc khi những kẻ lạ mặt đáng ngờ đang chuẩn bị bắn chết anh !

Đi đến sát ngay cạnh cửa ra sân ga, Kiôcô Emi - tay cô xách một chiếc vali nhỏ cùng màu với áo măngtô - đột ngột dừng lại.

Hay là cô ta có cuộc hẹn hò nào ở đây ?

Kiôcô Emi đứng lặng, rồi nhìn quanh. Các cử động lộ vẻ sốt ruột, như đang lo lắng điều gì.

Kim đồng hồ trên đầu cô chỉ sáu giờ bốn mươi phút.

Ánh mắt của Kiôcô Emi lướt đến chỗ Iximôri đứng, đột ngột dừng lại. Cô cách anh chừng hai, ba chục mét. Dòng người ra vào thỉnh thoảng lại che khuất họ với nhau, và Iximôri không tin chắc rằng Kiôcô đã nhận ra anh.

Nhưng đồng thời cũng rõ ràng rằng ánh mắt của Kiôcô là hướng về phía anh đứng. Mặt cô gái tái nhợt trông thấy.

“Kiôcô có nhận ra mình không ?” - Iximôri nghĩ. Vừa lúc đó xảy ra một việc bất ngờ. Tên trẻ tuổi vạm vỡ bỗng quay lại và thốt lên: “Mà kia là Kiôcô Emi !”

Iximôri sửng sốt.

Nhưng những lời đó không phải nói với anh, mà là với người đàn ông đeo kính đen. Tên này có lẽ cũng đã nhận ra Kiôcô. Chúng nhìn nhau.

- Tệ quá... - tên trẻ hơn cố nén giọng nói khế.

- Hừ..

- Chẳng lẽ cô ta đã biết được điều gì rồi à ? !

- Có thể...

- Làm gì bây giờ ?

Người đeo kính đen không đáp, chỉ khẽ thở dài.

Rõ ràng là hai người này có quen biết Kiôcô Emi. Nhưng giữa sự xuất hiện bất ngờ của Kiôcô và âm mưu tước đoạt của anh chiếc vé đi tàu “Xacura” có mối liên quan gì ? Hay là một sự trùng hợp ngẫu nhiên ? Trong đầu Iximôri nảy sinh những điều ngờ vực mới.

Ý nghĩ của hai tên lạ mặt rõ ràng là cũng đang tập trung hướng cả về Kiôcô. Bàn tay cầm súng ngắn chĩa vào sườn anh trong một giây nào đó chột lổng ra. Iximôri không chậm trễ. Bằng một cú nhảy liều mạng, anh lẩn vào đám đông. Trước mắt tất cả mọi người. Một sự tính toán chớp nhoáng: chúng sẽ chẳng dám bắn vào đám đông đâu.

Nhưng dù sao, để đề phòng, Iximôri vẫn chạy ngoắt ngoéo. Anh hiểu rằng mọi người

đang nhìn mình. Nhưng đối với Iximôri, đó lại là điều cần thiết để thoát thân. Nếu như chúng đuổi theo anh, sự việc nhất định sẽ lộ ra ! Mà bây giờ cái chúng muốn nhất là không làm cho mọi người chú ý đến chúng.

Đôi chân đưa Iximôri đến cạnh cửa kiểm soát vé. Đó là hàng rào cứu mạng ngăn anh với bọn người theo đuổi. Chỉ cần vượt qua đó, anh sẽ ở trong khu vực an toàn, nơi anh sẽ chẳng phải sợ gì nữa cả.

Chỉ cần chạy đến đấy, nhảy lên đoàn tàu tốc hành “Xacura”, và nó sẽ chở anh băng qua bóng đêm về Tôkiô, mỗi giây mỗi phút đưa anh đi xa bọn người mất dạy kia...

Mặc dù vậy, vừa chạy, Iximôri vẫn vừa đưa mắt tìm Kiôcô Emi. Nhưng cô gái đã như độn thổ, biến mất...

Đến cửa ga chỉ còn rất gần. Anh chạy chậm lại và rảo bước đi. Anh cảm thấy như mình đang trong một giấc mơ khủng khiếp: muốn chạy, nhưng đôi chân không chịu nghe lời, bọn chúng sắp đuổi kịp. Anh sẽ bị bắt... Mà có thể, tất cả những cái này quả thật chỉ là một giấc mơ đáng sợ ?

Thở nặng nhọc, cố gắng một cách vô ích để lấy lại bình tĩnh, Iximôri chìa vé cho người kiểm tra. Không hiểu sao anh nghĩ rằng trông thấy vé, anh ta sẽ không cho anh vào sân ga.

Iximôri kín đáo liếc nhìn người soát vé. Anh ta cũng ngược mắt lên và nhìn anh chằm chằm.

“Đấy, đã bắt đầu rồi đấy”, - Iximôri cố gắng kìm vẻ mặt lo lắng lại.

Nhưng người kiểm soát không nói một lời nào, lặng lẽ đánh dấu vào vé của anh.

Iximôri bước ra sân ga. Bây giờ anh có thể thở phào nhẹ nhõm. Dừng lại, Iximôri nhìn quanh gian phòng với dòng người bất tận cứ chảy qua không ngớt. Trong biển mặt người này anh cố tìm những kẻ đã theo đuổi anh, nhìn kĩ từng người. Nhưng chúng đã biến mất.

“Chúng lẫn đi đâu nhỉ ? Hay là chúng đã bỏ ý định đi tàu này rồi ?”

Anh không thể nghĩ ra cách giải thích nào khác nữa. Bởi vì, bọn trâng tráo này chỉ muốn cướp vé của anh trước khi lên tàu “Xacura”; còn bây giờ đối với chúng anh đã mất hết ý nghĩa. Thế tức là chúng chẳng cần theo dõi anh làm gì nữa.

Cần phải nhanh chóng chiếm chỗ của mình trên tàu và những chuyện mạo hiểm khó chịu này sẽ kết thúc.

Iximôri liếc nhìn đồng hồ. Sáu giờ bốn mươi sáu phút. Sau chín phút nữa, chuyến tàu tốc hành “Xacura” sẽ đi vào đường sắt thứ ba của nhà ga Hacata.

Iximôri đi về phía đường tàu, cảm thấy toàn thân uể oải, đôi chân run rẩy, vấp vào nhau.

“Nhưng mà cái gì đã xảy ra nhỉ ? - Iximôri ngẫm nghĩ. Hai người lạ mặt toan dùng sức

manh để cướp của mình chiếc vé tàu tốc hành. Đây là toàn bộ sự việc. Thật ra, cũng đã có lúc bọn chúng có thể im lặng thủ tiêu mình đi”.

Đúng là một sự điên rồ.

Mà có thể, tấm vé bị bán nhầm hai lần cho một chỗ nằm này của anh có liên quan đến một bí mật quan trọng nào đó ?

Vừa đi đi lại lại trên sân ke, Iximôri vừa chăm chú xem lại chiếc vé của mình. Không có gì đặc biệt cả, chỉ là một tấm giấy bình thường. Một tấm giấy với những chữ số: ngày giờ tàu chạy, số toa tàu, số chỗ nằm...

Chúng quen biết Kiôcô Emi ! Iximôri nhớ lại những giọng nói lo lắng: “Chẳng lẽ cô ta đã biết được điều gì rồi à ? ! ” - “Có thể” ... - “Làm gì bây giờ ?”

Trước mắt anh hiện ra khuôn mặt của Kiôcô Emi, anh nhớ lại vẻ hốt hoảng trên nét mặt cô khi cô nhận ra chúng.

Trong đầu Iximôri thoáng qua một dự đoán chưa rõ ràng: “Hai tên này có lẽ đang săn đuổi Kiôcô Emi. Cô ta định đi chuyến tàu “Xacura” tối nay, và một trong hai tên quyết định theo cô ta cũng bằng chuyến tàu này. Nhưng trên “Xacura” không còn chỗ trống nữa, và lúc đó chúng định tước vé của mình”.

Nhưng tại sao chúng lại săn đuổi theo Kiôcô Emi ? Những câu đối thoại lạ lùng kia có nghĩa là gì ? Chúng cần cái gì kia chứ ? Rồi nữa, làm sao chúng biết được vé anh, về tấm vé của anh đi chuyến tàu “Xacura” tối nay ?

Hết ngò vực này lại nghi ngò khác.

“Kiôcô Emi có lên tàu Xacura” hay không ?” - Iximôri đi từ đầu này đến đầu kia của đoạn đường dài trên sân ga để tìm Kiôcô. Nhưng không thấy cô ở đâu cả. Và hình như cả cái “đuôi” của anh cũng đã biến mất hẳn.

Đoàn tàu tốc hành “Xacura” có mười bốn toa. Toa số một ở tít tận cuối tàu.

Dừng lại cạnh mép đường sắt, Iximôri châm thuốc hút. Trời đã tối hẳn. Những ngôi nhà cao tầng cạnh quảng trường nhà ga nổi lên đen thẫm trên nền trời đêm. Ngọn gió thánh Tư thổi về ấm áp.

Iximôri hãy còn chưa bình tĩnh lại hoàn toàn, nhưng những ý nghĩ của anh đã hướng về Kiôcô. Dường như hiện ra từ bóng tối, cô đang đứng trước mặt anh.

... Mái tóc cắt ngắn, như hồi đó, năm năm về trước. Làn da trắng nhợt nhạt... Đôi mắt đen rất đẹp... Mãi nhìn theo những đường ray chạy xa mất hút vào bóng đêm, Iximôri đắm mình trong những hồi tưởng...

4.

Anh làm quen với Kiôcô Emi trong một khách sạn Trung Quốc nhỏ ở Kitô, thủ đô của nước Cộng hòa Nam Mỹ Ecuado.

Hồi đó Iximôri làm việc ở Xantiagô, là đại diện của chi nhánh thu mua đồng thuộc Công ty Nhập khẩu Kim loại màu số Một, hãng buôn “Itxui Xiôtzi”. Anh được nhận vào “Itxui Xiôtzi” sau khi tốt nghiệp một trường đại học tư ở Tôkiô, và chỉ sau hai năm anh đã được phái đến Chilê - nước “Cộng hòa đồng”. Nhưng hoạt động của Iximôri không giới hạn ở trong một nước. Đi tìm mua đồng, anh đã qua khắp châu Mỹ Latinh. Anh đến Kitô là để qua tuần nghỉ phép mà cuối cùng hãng cũng đã đồng ý cho anh sau hơn năm năm phục vụ.

Người Nhật ở Ecuado không đông lắm - trong nhiều năm ở đây có lệnh cấm những người lưu vong gốc châu Á. Nhưng điều này chính lại là cái mà Iximôri mong nhất - anh muốn tránh xa các đồng bào của mình để được nghỉ ngơi.

Anh dừng lại ở khách sạn “Colon Internationar”. Ban ngày ngủ ở trong buồng, còn tối đến thong thả đi dạo dọc theo đường phố buôn bán chính ở Kitô - phố Huaiakin, ghé vào các hiệu Souvenir (*Cửa hàng lưu niệm*), nơi bán những mặt hàng thủ công địa phương - thảm dệt tay, hàng mỹ nghệ bằng bạc của người da đỏ, ponsô (*Áo khoác bằng vải tẩm có lỗ đục ở giữa của người da đỏ*) và các thứ linh tinh vật vãnh khác.

Đến hôm thứ ba, Iximôri quyết định rẽ vào tiệm ăn Trung Quốc ở một ngõ nhỏ yên ắng phía sau phố Harxia Môrenô. Trong tiệm ăn đã có ba cô gái du lịch người Nhật. Ở Kitô không có các tiệm ăn Nhật Bản và Triều Tiên, chỉ có ba tiệm ăn Trung Quốc, và các cô, cũng như Iximôri, ghé vào một trong ba tiệm đó. Rõ ràng là họ đang bối rối: bảng thực đơn ở đây chỉ được viết bằng tiếng Tây Ban Nha.

Iximôri giúp họ và ngồi lại với đám các cô gái này. Trong số đó có Kiôcô Emi. Các cô gái làm tại Phòng Thương mại của một hãng luyện kim ở Tôkiô. Để đi du lịch nước ngoài, họ không chọn châu Âu - một điều đặc biệt đối với các cô gái Nhật trẻ tuổi, mà chọn các hòn đảo Halapagôxa thuộc Ecuado. Vì vậy mà họ có mặt ở Kitô. Chính những hòn đảo Halapagôxa với thế giới động vật độc đáo của mình đã là một bước thúc đẩy cho học thuyết tiến hoá của Đácquyn: ở đây cho đến tận ngày nay vẫn là nơi sinh sống trong dạng nguyên thủy của loài bò sát và lưỡng cư: - những con thằn lằn, những loài rùa voi v.v... Từ Kitô đến các đảo Halapagôxa hơn hai giờ rưỡi máy bay. Chỉ một sự lựa chọn tuyến đường du lịch độc đáo này các cô gái cũng đã tạo ra cho mình tính lãng mạn và khác thường trong con mắt của Iximôri.

Máy bay đi quần đảo Halapagôxa mỗi tuần hai chuyến vào thứ ba và thứ sáu.

Cho tới tận lúc chia tay, Iximôri không rời các cô gái. Họ cùng nhau đến làng người da đỏ Ractanga ở ngoại ô Kitô, cùng nhau dạo khắp thành phố: nhà thờ Xan Phranxixcô, nhà thờ La Cômpania, công viên mang tên Hai Mươi Bốn tháng Năm - nơi dân thành phố này rất thích đến nghỉ ngơi.

Càng ngày anh càng thấy mến Kiôcô Emi. Cặp mắt đẹp hơi buồn quyến rũ anh. Anh thích tính cô không ưa nói những câu chuyện dài dòng, trống rỗng, như phần lớn các bạn cùng lứa tuổi cô. Tính cách của cô có vẻ kín đáo, trầm tĩnh.

Sau kì nghỉ, Iximôri trở lại Xantiagô, còn Kiôcô Emi về Tôkiô. Họ bắt đầu viết cho nhau những bức thư dài.

Tất cả những cái đó là vào tháng Mười Một, sáu năm trước đây.

Ít lâu sau Iximôri được gọi về Tôkiô, anh bắt đầu vào làm ở Văn phòng Trung tâm của Công ty Xuất khẩu Kim loại đen số Năm.

Đó là một "công ty ma", thậm chí nó không có tên trong sơ đồ hành chính của "Itxui Xiôtzi". Nó được ngụy trang dưới tên "Bộ phận đặc biệt của khu vực châu Á thuộc Cục Xuất khẩu số Bốn". Công ty số Năm phụ trách việc xuất khẩu vũ khí của Nhật Bản. Nhân viên của nó tiến hành một hoạt động bí mật: bán cho các nước Đông Nam Á đủ thứ phương tiện kĩ thuật quân sự: các máy bay quân sự - từ máy bay vận tải C - đến máy bay trinh sát kiểm tìm và máy bay lên thẳng H-19, các loại tên lửa, kể cả tên lửa điều khiển "Đất đối không" Naik Giây và tên lửa "Không đối không" AAM-1, xe tăng cải tiến kiểu 61, các phương tiện vận tải đặc biệt - xe tải sáu - bảy tấn, xe chở cầu phao công binh, và cuối cùng là các thứ hỏa lực: tiểu liên kiểu năm 1964, đại liên kiểu năm 1962 v.v...

Việc giữ bí mật nghiêm ngặt các hoạt động của Công ty số Năm mới được thành lập này là để tìm mọi cách ngụy trang việc xuất khẩu vũ khí, che mắt dư luận xã hội vốn có thái độ thù địch đối với những kẻ buôn vũ khí. Làm việc trong "Công ty ma" số Năm này không phải là "ma", mà là người thực, tất cả ba mươi hai nhân viên.

Được tuyển chọn vào làm tại đây là những người có khả năng nhất - những người nổi lên ở các chỗ làm việc trước, vốn tỏ ra nhiệt tình, xông xáo và kiên trì. "Itxui Xiôtzi" cần có những nhân viên vững vàng, bởi vì kẻ cạnh tranh với nó là hãng buôn "Itxubixi Buxan" - một đối thủ đã có nhiều kinh nghiệm hơn: mười năm về trước hãng này đã lặn lội làm cái việc rất có lãi lòi này và bây giờ hàng năm vẫn tăng không ngừng khối lượng xuất khẩu của mình.

Các nhân viên của hãng mĩ mai gọi Văn phòng của Iximôri là "Nhóm ma thuộc Công ty buôn Thần chết số Bốn". Iximôri rất lấy làm đau khổ vì phải làm ở một chỗ như vậy.

Tất nhiên hồi còn ở Chilê, anh cũng đã làm không phải những việc vô hại. Khó có thể giữ cho đôi bàn tay mình trong sạch khi anh đứng ở tuyến đầu của cuộc chiến tranh kinh tế. Nhưng lúc đó Iximôri còn tìm ra cách biện minh: anh đấu tranh vì một nguồn nguyên liệu đang hết sức cần thiết cho tổ quốc anh.

Còn việc buôn bán các loại kĩ thuật quân sự giết người lại là chuyện khác: điều này không gì có thể bào chữa được. Những chiếc xe tăng và súng đạn do anh bán ra sẽ giết chết và làm tàn phế những người dân hoàn toàn vô tội ở các thành phố và rừng núi Đông Nam Á ! Ý nghĩ đó luôn luôn hành hạ khổ sở Iximôri.

Những day dứt, đau khổ tinh thần càng làm cho anh và Kiôcô Emi thêm gần gũi nhau. Sau khi trở về Tôkiô, họ bắt đầu gặp nhau thường xuyên và trở nên thân thiết. Đám cưới tương lai của họ được coi như là chuyện đã quyết định xong, mặc dù cả hai người đều chưa nói ra điều đó.

Cha của Kiôcô - Tamâytirô Emi - phục vụ ở Bộ Tham mưu Lục quân. Trước chiến tranh ông tốt nghiệp Học viện Quân sự; sau chiến tranh ông gia nhập “Lực lượng phòng vệ” và phục vụ đến cấp bậc Chuẩn tướng. Iximôri rất hiểu rằng Bộ Tham mưu “Lực lượng phòng vệ” là một tổ chức hùng mạnh như thế nào. Trước chiến tranh ở Nhật Bản có Bộ Chiến tranh và Bộ Hải quân, các Bộ Tổng Tham mưu Lục quân và Hạm đội. Bây giờ tất cả - cả việc tổ chức lẫn việc điều khiển các binh chủng - đều do Bộ Tham mưu “Lực lượng phòng vệ” đảm nhiệm. Tuy vậy, Iximôri không biết và không muốn biết cha của Kiôcô làm gì. Và có vẻ là cả Kiôcô Emi cũng gần như không biết gì về công việc của cha mình.

Tai họa đến một cách bất ngờ - Kiôcô Emi biến mất. Cô là con gái duy nhất và sống cùng cha mẹ ở quận Hacanô. Ngày hôm đó, sau giờ làm việc Kiôcô rời sở ở khu phố kinh doanh Marunôuti và đi đến khách sạn Tây Ban Nha ở Rôppônghi để gặp Iximôri, nhưng rồi không thấy cô đến nơi. Chờ mãi không được, Iximôri gọi điện về nhà Kiôcô. Lúc đó đã rất khuya, nhưng cô vẫn chưa có mặt ở nhà.

Ngày hôm sau, Kiôcô không đến sở làm việc. Không gọi điện, không viết thư cả cho gia đình. Rõ ràng là đã xảy ra một chuyện gì đó với cô.

Gặp tai nạn chẳng ?

Cùng với cha mẹ Kiôcô, Iximôri đến báo cho cảnh sát, thậm chí anh đã tự mình cố đi tìm cô. Những điều biết được không nhiều lắm. Các bạn gái kể lại rằng khi ra khỏi cổng, Kiôcô nói sẽ tới Rôppônghi, rồi chia tay với mọi người để đến ga tàu điện ngầm Ôtêmati và từ đó sẽ chuyển sang tuyến tàu đi Marunôuti.

Sự biến mất của Kiôcô quả thật là bí hiểm. Không thể nào giải thích sự việc một cách đơn giản được, ngoài Iximôri ra, Kiôcô không có ai là người theo đuổi khác, ở sở làm việc cũng như ở nhà không có điều gì rắc rối xảy ra với cô cả. Thậm chí cô không để lại một mẫu giấy nào. Chuyện đó xảy ra năm năm về trước, vào ngày mười chín tháng Hai. Hôm đó ở Tôkiô tuyết rơi nhiều hiếm có...

Một lần vào buổi tối mùa hè, nửa năm sau khi Kiôcô mất tích, cha cô, ông Tamâytirô, mời Iximôri về nhà mình.

Trong khi uống bia, Tamâytirô như tình cờ báo cho Iximôri biết rằng ông sắp rời bỏ “Lực lượng phòng vệ” và về nhà nghỉ hưu ở Nagoa, quê của ông.

Iximôri ngạc nhiên trước quyết định về hưu bất ngờ đó của Tamâytirô - ông còn những năm năm nữa mới hết hạn tuổi, - nhưng cha của Kiôcô đã tỏ ra không muốn nói đến nguyên nhân của việc này.

Họ im lặng uống bia, nhắm với đậu phụ. Khi Iximôri đã chuẩn bị ra về, Tamâytirô bỗng cúi thấp đầu xuống nói. “Anh hãy tha lỗi cho tôi về chuyện con gái tôi và hãy quên nó đi !”

Trong đáy sâu của cặp mắt Tamâytirô - con người với bộ mặt khắc khổ của một võ sĩ đạo trung thành đến cùng trước nghĩa vụ của mình, - Iximôri bắt gặp nỗi đau bị nén lại. Sau khi con gái mất tích, ông trông hốc hác hẳn đi, mặt hằn những vết nhăn sâu, vẻ đau khổ và mệt mỏi.

“Quyết định về hưu sớm này và việc Kiôcô mất tích có liên quan gì với nhau không ?” - Iximôri chột nghĩ, và anh quyết định hỏi thẳng điều đó.

- Không đâu ! - Tamâytirô lắc đầu nói, rồi ông trở nên nghĩ ngợi. - Chỉ là vì chúng tôi muốn được sống những ngày còn lại một cách yên lặng ở quê. Còn Kiôcô thì chúng tôi sẽ không tìm kiếm nữa. Nói cho cùng, nó cũng đã hai mươi tuổi rồi. Nó không còn ở cái tuổi tự mình có thể làm những việc ngu ngốc nữa...

Qua những lời cuối cùng này thốt lên ở miệng của một quân nhân già, Iximôri kết luận rằng ông đã biết được điều gì đó về con gái. Iximôri cảm thấy điều đó bằng trực cảm nhiều hơn, anh không có một cơ sở nào để tin như vậy. Nhưng anh không dám hỏi tiếp - vẻ mặt của Tamâytirô đã ngăn anh lại: nó như nói lên rằng ông sẽ không nói thêm lấy một lời nào nữa.

It lâu sau, hai vợ chồng Tamâytirô Emi đi về quê ở Nagoa. Là những người rất cẩn thận, họ không quên gửi đến cho anh những tờ bưu thiếp chúc mừng năm mới hay những lời ngỏ ý chia buồn về mùa nóng nực đang đến, nhưng không có một lần nào nhắc đến con gái mình cả. Họ chỉ viết rằng nhờ sự giới thiệu của người bạn cũ, Tamâytirô được nhận vào làm ở một sở giao thông nhỏ, và trong giờ rảnh rỗi ông thường thích sáng tác những bài thơ ba câu.

Dần dần Iximôri mất hết hy vọng tìm lại được Kiôcô, nhưng nỗi đau do sự mất tích bí ẩn của cô gây ra vẫn không dịu đi, mà ngược lại, càng ngày càng nhức nhối hơn.

Cuộc sống đã nhanh chóng bị đổ vỡ, mất hết ý nghĩa - anh biết rõ điều đó.

Vì vụ ẩu đả ở tiệm ăn trên khu Hinzen, nơi anh đánh viên quản lý của hãng sản xuất vũ khí “Tôiova Xanghio”, Iximôri phải rời bỏ “Itxui Xiôtzi”. Có thể, đây là một cơn bùng nổ tâm lý, một sự phản kháng chống những điều khổ nhục của cuộc đời.

Tối hôm đó viên quản lý hãng “Tôiova Xanghio” - khách hàng của “Itxui Xiôtzi” - mời Iximôri đến tiệm ăn. Khi hắt ta một tay ôm cô gái của tiệm, tay kia giơ cao cốc rượu và nói với một giọng hào hứng: “Ôi rượu vang, - người giống như cốc máu hồng ! Người là nguồn nhiệt tình cuộc sống của ta !” - thì Iximôri, bất ngờ với cả chính mình, tung cả cốc rượu vào mặt hắn. Vẻ mặt của viên quản lý - kính bị vỡ tan, má đầy máu - làm cho Iximôri thêm điên tiết lên. Anh nháy bổ vào hắn, liên tục tát vào mặt; và anh cũng không biết từ đâu xuất hiện trong anh nỗi căm thù điên cuồng đến như vậy.

Bằng những cố gắng của ban lãnh đạo hãng, sự việc được im đi, không phải đưa ra tòa xét xử nhưng đơn xin nghỉ việc của Iximôri được chấp thuận ngay lập tức.

Sau khi đi khỏi “Itxui Xiôtzi”, Iximôri đã phải thay đổi rất nhiều nghề. Không có việc gì là

anh không làm: bán hàng điện tử, làm ở Phòng Thương mại của Công ty da... Chính trong thời gian đó anh gặp Kôitirô Ariga - chủ bút một tờ báo nhỏ “Trong thế giới giày dép”. Ông ta mời Iximôri giữ chân phóng viên, một nghề hoàn toàn mới mẻ đối với anh.

Ariga là người có nhiều điều rất kì quặc. Ông không muốn giới hạn tờ báo của mình chỉ bằng những bài khen nịnh, mà thỉnh thoảng lại tẩm thêm thuốc độc, cho đăng những mẩu tin cay độc làm cho giới kinh doanh phải sửng sốt. Đặc biệt thú vị đối với người đọc là mục “Tiếng trống thiên đình”, do chính Ariga phụ trách với biệt hiệu Các Xmit. Tên ông mượn của Các Mác, còn họ - của Adam Smith (*nhà xã hội học không tưởng của Pháp*). nhưng qua nội dung các bài báo của ông thì khó mà biết được ông nghiêng về phía nào: phe tả hay phái hữu.

Các mẩu tin của ông làm mọi người kinh ngạc bởi những ý nghĩ sâu sắc, và nhiều khi bằng những cách lật vấn đề bất ngờ đến sửng sốt. Thí dụ, khi so sánh những con số sản xuất da và số lượng súc vật bị sát sinh ở Mỹ, Ariga nhận thấy rằng trong thời gian gần đây việc sát sinh các loại súc vật lớn có sừng - không kể bê con - tăng lên đột ngột. Trên cơ sở đó ông rút ra kết luận về khả năng xảy ra chiến tranh thế giới mới. “Tư tưởng” đó được Ariga diễn đạt ra như sau: “Bước đi của các đôi ủng nhà binh gọi lên những tiếng rống đau đớn của lũ bò cái”.

Có một sự quyến rũ kì lạ nào đó trong con người thấp bé, mặt đỏ, thường nêu ra một cách đầy tin tưởng những học thuyết lỗ lã kì dị của mình này. Và, bị chinh phục bởi sức thu hút đó, ba năm trước đây Iximôri đã nhận lời làm phóng viên cho tờ báo của Ariga.

Trong những tòa soạn báo nhỏ thuộc loại này thường có một điều luật không thành văn: các nhân viên không chỉ thực hiện trách nhiệm biên tập bài vở, mà còn phải làm các công việc thuần túy thương mại khác: tổ chức quảng cáo, thu tiền đặt báo v.v... nhưng Ariga miễn cho Iximôri các việc này. Đó là sự kính trọng tối đa mà ông có thể dành cho Iximôri vì trang rục rở nhất trong tiểu sử của anh là trước đây Iximôri đã từng phục vụ trong “Itxui Xiôtzi”, hãng buôn lớn nhất Nhật Bản ở cả về quy mô lẫn phạm vi kinh doanh.

Ít lâu sau, Iximôri lấy Tiaki - vợ của anh hiện nay. Cô làm thủ quỹ ở một cửa hiệu cà phê nơi Iximôri thỉnh thoảng ghé vào. Tiaki ít hơn Iximôri bảy tuổi. Cô gái xinh đẹp có nét duyên dáng, thanh tú, với những đốm tàn hương phía dưới cặp mắt, dáng đi khập khiễng vì hồi bé cô bị gãy chân phải, đã gọi lên trong Iximôri lòng thương hại. Hơn nữa, sau khi thôi việc ở hãng buôn, Iximôri cảm thấy đời mình đang xuống dốc, và Tiaki, theo anh, chính là người đàn bà có thể hiểu và giúp đỡ anh.

Họ không tổ chức lễ cưới, chỉ dọn về sống với nhau trong căn hộ trên tầng hai của một ngôi nhà ở phố Hagaxi-Mukôtzima, cách tòa soạn không xa. Về sự thay đổi trong cuộc đời mình, Iximôri không báo cho tướng Emi biết và sọt chỉ mỏng manh cuối cùng nối anh với Kiôcô thế là đã đứt. Những cuộc dạo chơi với cô ở Kitô đã lùi về dĩ vãng, không bao giờ quay lại. Nó cũng giống như cuộc sống phong lưu của người đại diện hãng buôn ở Xantiago trước kia...

Chỉ còn lại những mẩu hồi ức bàng bạc, mơ hồ - hết như một cuốn phim cũ, rách nát, đầy những vết mốc trắng. Riêng một điều đôi lúc vẫn làm anh day dứt không yên: chỉ cần nhớ tới

sự biến mất đầy bí ẩn của Kiôcô Emi, máu lại sôi lên trong huyết quản, vết thương cũ lại nhức nhối, anh lại muốn kêu thét lên thật to.

Và bây giờ chính mắt anh lại vừa trông thấy Kiôcô Emi ở cửa kiểm soát vé !

5.

Một điểm sáng hiện ra trong bóng tối. Nó đi lại gần, lúc cháy rực lên, lúc mờ đi, hết như hơi thở của một sinh vật sống.

Thần thờ nhìn theo điểm sáng thấp thoáng đó, Iximôri quay ngược lại cuộn phim của những hồi ức xa xôi.

Một tiếng động nặng nề phá tan bóng đêm yên lặng. Nó đưa Iximôri quay về với thực tại. Cuốn phim bị cắt ngang.

- Tàu tốc hành “Xacura !”, - Iximôri lẩm bẩm, ném mẩu thuốc hút dỏ xuống đường tàu, xách túi lên. Đoàn tàu “Xacura” màu xanh thẫm đang phóng nhanh vào ga.

“Kiôcô Emi có lên tàu này không ?” - một câu hỏi thoáng qua đầu. Nếu anh gặp cô ở đây thì sẽ ra sao ? Có thể, lúc đó bánh xe số phận của anh sẽ quay khác đi...

“Rõ vớ vẩn !” - Iximôri cắt ngang những suy nghĩ của mình. Kiôcô Emi giờ đã hai mươi tám tuổi. Năm năm trước, ngày mười chín tháng Hai, họ xa nhau và mỗi người đi mỗi ngã, khoảng cách giữa họ cứ lớn dần lên, và bây giờ giữa hai người là một vực thẳm sâu...

“Có thể, mình thử tìm hiểu xem nguyên nhân của việc Kiôcô biến mất ?” - Iximôri nghĩ, nhưng liền đó một giọng nói khác gạt đi: thực ra để làm gì ? Có lẽ tốt hơn là đừng biết ! Iximôri cay đắng cười khẩy: “Đã bao nhiêu thời gian trôi qua kể từ dạo đó, mà mình thì vẫn cứ như ở trong mơ”...

Đoàn tàu “Xacura” âm âm bò theo nhánh đường và dừng lại.

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang.

Phía sau lưng Iximôri dần dần hình thành một hàng người. Toàn đàn ông, sáu bảy người, tay xách những chiếc túi lớn. Họ giống như một toán công nhân xây dựng - chắc là vừa hoàn thành xong một ngôi nhà cao tầng hay một đập thủy điện, và bây giờ về nhà. Những khuôn mặt rám nắng, cương nghị.

Các cửa toa mở ra. Iximôri bước vào toa cuối cùng - toa số một. Toán đàn ông đi theo sau anh.

Trong toa rất vắng - chỉ có chừng mười người khách, không hơn, và không có một bóng phụ nữ nào. Họ nằm sâu trong góc toa. Khi Iximôri bước vào, tất cả đồng loạt quay lại nhìn anh. Một người giơ tay ra hiệu cho những người mới vào cùng với Iximôri. Có lẽ họ cùng một bọn với những người lên tàu ở Hacata.

Chỗ nằm của Iximôri ở đầu toa, cạnh cửa sang toa thứ hai, là tầng thấp nhất trong số ba tầng xếp chồng lên nhau.

Iximôri đã chờ sẽ gặp người khách khác mua trùng vé với anh. Nhưng không có ai cả... Và

cả hai chỗ cùng số mười ba - tầng giữa và tầng trên - cũng để trống.

Đặt túi lên giá hành lý, Iximôri bước ra hành lang và bắt đầu đếm chỗ. Toa nằm, bốn mươi tám chỗ. Mười lăm hành khách. Chưa đầy một phần ba. Và không hiểu sao tất cả đều ở về phần cuối của toa. Gần chỗ Iximôri không có ai. Toàn những chỗ trống... Anh quay về chỗ của mình.

Tất nhiên, anh có thể nằm xuống ngay và thử ngủ đi một lúc, nhưng hãy còn chưa đến bảy giờ tối. Sớm thế này dù sao cũng chưa ngủ được.

Lấy từ túi ra một tờ tạp chí, và Iximôri nhận ra rằng mình quên không mua một chai uytxki. Mà có gì dễ chịu hơn là ngồi trong toa của chuyến tàu tốc hành đêm, đọc một tờ tuần báo hoặc cuốn sách trinh thám nào đó và nhắm nháp cốc uytxki nội không đắt lắm ! Đến khi đã hơi ngà ngà, bắt đầu buồn ngủ - nhắm mắt lại và thả mình trên những cánh bay tự do của tưởng tượng. Nếu không kể đến một điều hạn chế - ở trong toa tàu thì không thể đi đâu xa được, - còn lại là tự do hoàn toàn.

Có thể nghĩ về bất cứ chuyện gì. Nếu muốn - hãy nghĩ về câu lạc bộ bóng đá nơi anh đã tham gia trong thời kì học ở các lớp trên. Hoặc là câu chuyện tình với cô gái du lịch từ Paris đến mà lần đầu tiên anh gặp trên quảng trường Plasa de Acmax ở Xantiago trong thời gian làm việc ở hãng buôn...

Cái cuộc đời thực của anh càng không may thì những giờ phút cô đơn, những giờ phút ước mơ và tưởng tượng như thế này, lại càng đáng quý.

Trong cuộc đời thường ngày không còn thời gian để cho chuyện đó. Làm sao có thể mơ tưởng trong các chuyến xe điện chật cứng người chở anh hàng ngày đến nơi làm việc hoặc trong căn phòng nhỏ xíu không lớn hơn chục mét vuông khi nằm lắng nghe tiếng thở nặng nề của người vợ đang ngủ ? Trong những giờ cao điểm trên xe điện, tay giữ lấy thanh vịn, bị ép chặt từ bốn phía, anh chỉ có thể nghĩ đến công việc - còn bao nhiêu điều phải làm ! Còn ban đêm, nằm trên giường, anh mãi cúi kính với tiếng nước rỏ giọt ở bồn rửa bên cạnh, chỉ cách một bức liếp mỏng. Đây chính là nguyên nhân vì sao Iximôri trở về Tôkiô không đi tàu siêu nhanh, mà lại chọn chuyến tàu đêm "Xacura" chậm chạp.

Nhưng bây giờ, khi anh đã ngoài ba mươi, để có thể đắm mình vào cái thế giới ngọt ngào của các ảo ảnh, nhất thiết cần phải có chất men kích thích. Thường thường, trước lúc lên tàu, anh bao giờ cũng mua ở quầy căng tin ga một chai uytxki nhỏ. Bây giờ thì sự bình tĩnh lạnh lùng đã trở lại với anh, nhưng dù sao chuỗi các sự kiện kì lạ trong một lúc nào đó đã làm anh rối trí, và anh hoàn toàn quên bẵng mất chuyện mua rượu.

Đến khi tàu khởi hành còn ba phút. Trong ba phút anh hoàn toàn có thể xuống sân ga kịp...

Iximôri chạy nhanh ra cửa, nhảy xuống đường, phóng đến bên quầy bán rượu.

Sân ga chật ních hành khách và những người ra tiễn. Một hàng người xếp hàng trước

quầy. Mọi người mua báo, tạp chí, thuốc lá, các suất ăn trong gói. Khi Iximôri mua được chai uytxki, một tiếng còi chói tai vang lên báo hiệu tàu bắt đầu xuất phát.

Rõ ràng là anh không thể nào chạy kịp đến toa số Một của mình. Iximôri quyết định nhảy lên toa gần nhất.

Anh nhìn lên tấm bảng đề số toa. Toa số Năm.

Đúng vào khoảnh khắc khi anh nhảy lên toa tàu, anh tình cờ nhận thấy bằng khoe mắt một bóng người thấp thoáng mặc chiếc áo măngtô màu huyết dụ.

Khi đã nhảy lên cửa toa, anh nhìn lại - bóng áo còn trôi trên sân ga một giây rồi mất hút đằng sau một cửa toa khác.

Anh quay ra cửa và nhìn lại sân ga cố xác định xem bóng áo màu huyết dụ biến mất vào toa số mấy.

Vừa lúc đó các cửa toa đóng lại.

Theo bản năng, Iximôri rụt đầu vào. Tầm nhìn bị chắn ngang. Đoàn tàu chuyển bánh, những cảnh sống động trên sân ga bắt đầu nhòa dần và hòa thành một vầng sáng sặc sỡ. Chính giữa nền sáng đó hiện ra chấm nhỏ màu huyết dụ. Dần dần nó lớn lên, bắt đầu có đường nét một bóng người. Bóng người phụ nữ mặc áo măngtô màu huyết dụ đứng cô đơn giữa làn ánh sáng hắt ra từ các cửa toa. Một bóng người nhỏ bé, hết sức cô đơn, cô đơn đến khủng khiếp.

Rồi ánh sáng tắt đi, bóng tối bao trùm.

Đoàn tàu gần như đã đi hết sân ga. Bất ngờ, bóng người phụ nữ lại hiện ra rõ ràng từ bóng tối và tiến dần về phía Iximôri, dường như được ống quay phim đưa lại gần. Cô đứng ngay trước mặt anh như người thật.

- Kiôcô Emi ! - Anh khẽ thốt lên. Cuối cùng Kiôcô cũng đã lên tàu ! Có lẽ khi anh để mất bóng cô, Kiôcô đã lên toa số Bảy hoặc số Tám gì đó.

Iximôri nghe tiếng tim mình đập mạnh. Cơn bùng bột đầu tiên là muốn biết Kiôcô đã lên toa nào. Thậm chí anh đã cầm lấy tay vặn mở cửa toa trước, nhưng rồi kìm ngay mình lại được.

“Cô ta bỏ mình đi... Chúng ta gặp nhau chẳng để làm gì nữa ! ” - anh lạnh lùng tự ra lệnh cho mình và quay người bước đi theo hướng ngược lại.

Toa số Năm hầu như tất cả các chỗ đều có người.

Toa số Bốn không còn một chỗ nào trống.

Toa số Ba và số Hai cũng vậy.

Khi rời khỏi Hacata, “Xacura” gần như đã đầy khách. Thậm chí cả sau khi tuyến “Xincanxen” đã được mở đến Hacata, nhiều người vẫn ưa đi chuyển tàu đêm như trước.

Iximôri đi về toa của mình và dừng lại: anh như bỗng rơi vào một làn nước giá băng. Đập ngay vào mắt là một loạt các chỗ trống - chỉ ở toa này mới thừa chỗ như vậy. Những hành khách ngồi tụm lại cuối toa và cau có im lặng, xung quanh là một sự yên tĩnh như ở bãi tha ma.

- Ma quỷ gì thế này, sao có vẻ trống trải đến thế ! - Iximôri lẩm bẩm.

Anh ngồi lên phản, nói cravat ra.

Cần phải kiểm một cái gì đó để mở chai uytxki. Anh ngược mắt nhìn lên chỗ để hành lý và cau mặt lại: chiếc túi của anh nằm hơi khác, không như anh đặt lên lúc nãy.

Iximôri kiểm tra lại đồ đạc. Áo quần lót, đồ vệ sinh cá nhân, máy ảnh, sổ tay ghi chép. Tất cả còn nguyên. Nhưng dù sao khi anh đi vắng cũng đã có người nào lục lọi trong túi. Iximôri tin chắc vào điều đó.

Ai ? Để làm gì ? Người lục túi, rõ ràng là cùng ở một toa với anh. Iximôri thò đầu ra hành lang và nhìn về phía những hành khách khác của toa đang ngồi. Có một người đàn ông nào đó đứng trong hành lang và nhìn anh chằm chằm. Mặt hắn ta nghiêm khắc, cau có. Khuôn mặt đó dường như ra lệnh cho anh: “Hãy đi nằm ngủ nhanh lên”.

Như tuân theo ánh mắt đó, Iximôri vội vã rút đầu vào. Anh cảm thấy khó chịu. Hình như cả mười lăm hành khách này cùng chung một bọn. Một nửa lên tàu từ trước, số còn lại mới lên ở Hacata. Iximôri là người lạ duy nhất ở đây.

Một điều có vẻ kì lạ là mặc dù họ chắc chắn phải quen biết nhau, nhưng không hề nói chuyện với nhau. Một số người kéo màn che ngăn cửa mình lại và nằm xuống ngủ. Họ như tách biệt nhau, nhưng dù sao vẫn có một mối liên hệ vô hình nào đó ràng buộc họ với nhau thành một khối.

“Một nhóm người kì cục quá, - Iximôri thầm nghĩ. - Mong cho đến ga sau có thêm hành khách khác lên...” Anh lấy sổ giờ tàu ra và tìm trang ghi tuyến đường Cagôxima và Xanhiô:

Tôxy (giờ xuất phát) 18.30

Hacata 18.55

18.59

Môtzi 20.01

20.06

Ximônôxeki 20.15

20.19

Ubê 20.56

Ogôri 21.18

21.19

Tôcuiama 21.56

21.57

Hirôsimi 23.29

23.33

- Đến ga sau còn gần một tiếng đồng hồ, - Iximôri thở dài. Vừa lúc đó từ đầu kia hành lang nghe có một tiếng động gì đó vọng lại. Tiếng chân người. Tiếng gõ rất rõ của một, không, của hai đôi giày.

Tiếng bước chân tiến lại gần.

Tiếp tục xem bảng giờ tàu, Iximôri cảnh giác lắng nghe.

Những người đó đã sắp đi ngang qua chỗ anh ngồi. Tiếng bước chân dừng lại một thoáng. Bằng các đầu dây thần kinh như để trần, Iximôri cảm thấy hai người kia dừng lại và chăm chú nhìn anh.

Iximôri nín thở, cố đoán xem cái gì đang xảy ra sau lưng mình. Nhưng những người lạ mặt chỉ dừng lại một thoáng, đã lại đi tiếp.

Tiếng bước chân vang lên.

Iximôri kín đáo liếc nhìn xuống chân những người bạn đường kì lạ. Theo nghề nghiệp bây giờ anh biết phân biệt giày dép rất rõ. Qua giày dép có thể dễ dàng xác định được nghề nghiệp của chủ chúng.

Ừng... Iximôri khó khăn lắm mới nén được tiếng kêu kinh ngạc. Cái mà anh trông thấy giống như một lưỡi dao đâm vào lưng anh.

“Nhưng đây là...” - anh cố kìm cái từ chỉ chực buột ra khỏi miệng. Khắp người anh nghe ớn lạnh.

6.

- Anh nói sao ? Maxagaki vẫn còn chưa đến à ? Hay là anh ta muốn trốn tôi ? - Côtirô Ariga quát vào máy với người nói chuyện ở đầu dây đằng kia.

- Chúng tôi không còn hơi mà đùa nữa đâu ! Chúng tôi cũng đã từ lâu đang ngồi đợi trưởng phòng đây ! - một giọng còn trẻ biền bạch trong máy. Nghe có chút cáu kỉnh. Có lẽ là một phóng viên mới của Phòng chính trị. Còn chưa biết phải trả lời điện thoại ra sao. Khi nào gặp Maxagaki, cần phải bảo với anh ta rằng nhân viên của anh ta được đào tạo tồi lắm.

Ariga lấy đầu bút chì gõ gõ vào đầu sống mũi và hỏi:

- Thế anh bạn Maxagaki của tôi đi đâu ?
- Chắc là đến Văn phòng Bộ trưởng.
- Văn phòng Bộ trưởng à ? Bộ nào ?
- Hình như Bộ Ngoại thương và Công nghiệp, Curôxaki.

- Ra thế đấy ! - Ariga ngạc nhiên. Linh tính mách với ông rằng trong Chính phủ đang xảy ra một điều gì đó rất quan trọng. Bộ trưởng Ngoại thương và Công nghiệp Curôxaki là một nhân vật rất có thể lực trong đảng Dân chủ. Trước đây ông ta đã giữ các chức vụ Tổng Bí thư đảng, Cục trưởng Cục Phòng vệ quốc gia, Bộ trưởng xây dựng. Nếu như Trưởng Phòng Chính trị của tờ báo lớn nhất đất nước "Mainiti Ximpo" với số phát hành năm triệu bản, lại thân chinh đi thu thập tin tức, thì nghĩa là không phải chuyện đùa, chắc có gì đặc biệt lắm đây.

"Hay là lại cải tổ nội các trước cuộc bầu cử nghị viện ?" - Ariga đoán và tiếp tục tra hỏi người đầu dây đằng kia:

- Maxagaki đi đến Văn phòng Bộ trưởng từ lúc nào ?

"Một bài phỏng vấn Bộ trưởng Tatxunôxin Curôxaki cũng có thể làm cho độc giả của tờ báo mình phải chú ý", - Ariga nghĩ.

- Ngay sau bữa trưa ! - đầu dây đằng kia đáp lại vẻ lạnh nhạt, nhưng Ariga vẫn chưa chịu thôi:

- Và đến giờ vẫn chưa về ? Đã bảy giờ tối rồi còn gì !
- Vâng, chưa thấy tin tức gì cả.
- Hiểu rồi...

- Chúng tôi ở đây cứ rối tung cả lên, - giọng nói đầu dây than thở. - Cấp trên thì làm một cái gì đó rất quan trọng, còn nhân viên lại hoàn toàn ngồi không.

- Thế sự rối tung đó bắt đầu từ bao giờ ?

- Khoảng sau hai giờ chiều.

- Hiểu rồi. Khi nào Maxagaki về, nhờ anh nhắn hộ là Ariga ở báo “Trong thế giới giày dép” có gọi điện đến nhé.

- “Trong thế giới giày dép” ?... Đó là báo gì vậy ?

Không trả lời, Ariga đặt ống nghe xuống, rồi chiếc ghế bành đã sòn, nhiều chỗ nệm rách toạc, và bước đến bên cửa sổ.

Ngoài đường phố trời mưa... Mà không có thể thì những ánh đèn quảng cáo ở quận Axacura hôm nay trông cũng đã nhợt nhạt lắm rồi.

- Ta thử đến Hinzu xem, - Ariga đột nhiên quyết định. Hàng tháng, buổi chiều ngày mười bảy, ông lại đến “Hỏa tinh” - tiệm bar ở quận Hinzu để gặp Xingô

Maxagaki, người bạn trước đây cùng làm báo sinh viên với ông. Trong những lần gặp gỡ này họ trao đổi tin tức - thực ra nói “trao đổi” có lẽ hơi to tát quá, bởi vì người nói chuyện với ông là viên Trưởng Phòng Chính trị của tờ báo lớn vào loại nhất nước, còn ông, Ariga...

Lọt được vào “Mainiti Ximpo”, Maxagaki gần một năm làm tại bộ phận địa phương của tờ báo ở Naganô, sau chuyển sang Phòng Chính trị, và từ đó ngồi lì ở đấy, hầu như chỉ tập trung chú ý vào một đảng Dân chủ. Ông ta tự tin đi lên phía trước theo con đường báo chí, sự thành công của Maxagaki quả là rực rỡ. Ba năm trước đây, ông ta đã giành được chức Trưởng Phòng Chính trị. Maxagaki có thể tiếp xúc với những tin tức bí mật nhất, còn phân tích thì ông ta biết cách tuyệt vời... Điều đó đã làm cho ông ta nổi tiếng.

Thế còn ông, Ariga, là gì ? Chủ bút một tờ báo ngành bé nhỏ với số phát hành chỉ vùn vùn có mười nghìn bản. Chính vì thế mà chỉ có một mình Maxagaki nói, còn ông, Ariga, ngồi im lặng cung kính lắng nghe ý kiến của người bạn đồng nghiệp. Nhưng tuy thế, những cuộc gặp gỡ hàng tháng của họ có trời mới biết vì sao vẫn kéo dài đã hàng bao nhiêu năm nay. Điều đó bắt đầu từ khi Maxagaki được cử làm tổ trưởng biên tập, và như thế nghĩa là họ gặp nhau đã hơn năm năm.

Ở trường đại học, hai bạn cùng nhau làm báo sinh viên, thế nhưng rồi số phận của họ vào đời lại khác nhau. Maxagaki nhảy vào được một tờ báo lớn và cứ thế đi lên mãi; còn ông, Ariga, lại gặp hết thất bại này đến không may khác. Có thể việc ông vào những năm tháng còn đi học quá hăng hái với phong trào sinh viên đã làm hại ông. Hẳn vì vậy mà trong kì thi tuyển vào tờ báo “Thời báo Tôkiô” ông đã bị người ta loại ở môn đối thoại. Từ đó Ariga đã đổi nghề đến hàng chục lần - đi buôn, bán áo quần ở các quầy ngoài đường, thậm chí làm các patincô (*Tiệm giải trí với các đồ chơi tự động*).

Sau cùng ông được nhận vào làm thư ký ở Liên hiệp các nhà công nghiệp da, về sau chuyển sang từ báo ngành làm biên tập viên, cuối cùng trở thành chủ bút... Từ đó đến nay đã mười lăm năm, nhưng công việc của tờ báo vẫn như trước, không có gì xuất sắc...

Những năm tháng dài “đi trên dây”, những năm tháng phải thường xuyên chống đỡ với

những kẻ cạnh tranh, đã biến ông thành một con người cau có, luôn nhìn đời bằng cặp mắt nghi ngờ và chán nản. Nhưng thỉnh thoảng trong ông lại sống dậy những tâm trạng sôi nổi của thời sinh viên, và lúc đó ông lại ném vào giữa thế giới kinh doanh một quả “bom” mới của mình, gây nên những vụ xôn xao lớn. Có thể, chính cái nét tính cách này của ông đã làm cho Maxagaki phải kính trọng và kết chặt cái tình bạn kì lạ này của họ trong một thời gian dài đến vậy...

Hôm nay Ariga nhận được giấy mời đi dự cuộc triển lãm các mẫu giày mới do hãng giày lớn nhất “Iamaghiva Xiôcai” tổ chức, vì vậy ông không thể nào đến Hinzu đúng chín giờ như đã hẹn. Ngay sau khi ăn trưa, ông gọi điện đến tòa soạn “Mainiti Ximpo để báo trước cho Maxagaki rằng ông sẽ đến chậm chừng nửa tiếng, nhưng không thể nào tìm được ông ta.

Cuộc nói chuyện vừa rồi qua điện thoại đã làm Ariga cúi kính đến tột độ, nhưng lại cho ông biết những thông tin rất quý.

- Có chuyện gì xảy ra với nội các Xabaiaxi thế nhỉ ? - ông suy nghĩ, mắt nhìn ra thành phố ban đêm tối đen.

Ông điểm lại tất cả những sự kiện chính trị và kinh tế của tuần qua. Nhưng không có điều gì có thể nhắc nhở, dù là bóng gió, đến một cái gì quan trọng.

- Thật không hiểu gì cả, - Ariga lẩm bẩm và quay sang Trưởng Phòng Thương mại Iatzumi.

- Có lẽ đến giờ đi rồi đấy.

- Tôi đã sẵn sàng !

Iatzumi bật lên như lò xo và sửa lại cặp kính dày cộm trên sống mũi. Iatzumi đã gần năm mươi, nghĩa là cũng cùng tuổi với Ariga. Và chức vụ có vẻ như cũng không phải xoàng - Trưởng phòng Thương mại, - nhưng ông ta vẫn là một con người nhút nhát, hoàn toàn không có được cái gì làm ý kiến riêng của mình, chỉ biết có mỗi một việc là theo dõi nét mặt của cấp trên. Thực ra, dưới sự điều khiển của ông ta chỉ có hai nhân viên. Nhưng dù sao cũng không thể tin tưởng giao cho ông ta các vấn đề thương mại quan trọng - không đủ thông minh, và sự đĩnh đạc cũng thiếu nốt.

- Ngoài Iximôri, không có một người nào gọi là được việc cả, - Ariga càu nhàu, gỡ chiếc áo bành tô treo trên móc ở tường xuống, khoác lên vai rồi bước ra khỏi tòa soạn nằm ở tầng năm. Ông chạy vội vã xuống cầu thang.

Ở Ariga đã xuất hiện những dấu hiệu đầu tiên của bệnh đái tháo, và ông, để bù lại ít nhiều tình trạng ít hoạt động, không thích sử dụng thang máy. Vừa bước đi vừa lắc lư như một con rối, Ariga mấy lần lặp đi lặp lại: “Không biết Iximôri ở đấy ra sao ?” Từ sáng đến giờ không hiểu sao ông cảm thấy lo lắng về anh nhân viên được ông quý mến này.

Ariga có thói quen viết các bài báo của mình vào buổi sáng, nằm úp mặt trên giường, và hôm nay đầu nhọn của chiếc bút chì bị gãy ngay trong hàng chữ đầu tiên. Mỗi buổi sáng, chiếc

bút chì giữ vai trò của cây que bói. Và qua việc đầu ruột bút chì có gãy hay không, Ariga đoán xem ngày sắp tới sẽ như thế nào. Ông thường nhấn mạnh bút, nên đầu vót nhọn của nó rất hay bị gãy. Nếu điều đó xảy ra ở ngay dòng đầu tiên, ngày hôm ấy sẽ chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành. Vào những ngày như thế, tấm séc của khách hàng trả tiền đăng quảng cáo sẽ không thanh toán được, hay với một nhân viên nào đó của tòa soạn sẽ xảy ra chuyện rắc rối. Ariga đôi lúc nghĩ rằng tất cả những tai họa của ông đều bắt đầu từ thất bại đầu tiên của cuộc đời - lần ông bị trượt trong kì thi tuyển vào tờ báo “Thời báo Tôkiô. Ngày hôm đó Ariga cùng làm gãy bút chì khi ông bắt đầu viết bài báo về đề tài được cho trước.

Chính hôm ấy, lần đầu tiên xuất hiện ở ông cái cảm giác báo trước điềm chẳng lành. Và nó đã trở thành hiện thực - Ariga không qua nổi kì thi. Từ đấy, mặc những lời chế giễu của mọi người xung quanh, ông bướng bỉnh giữ mãi cái cách đoán trước số phận của riêng mình đó.

Ngày hôm nay điều gở lại báo trước tai họa. Điềm lại trong đầu sáu nhân viên của tòa soạn, ông nhớ ra rằng một người trong số họ - Iximôri - đã đến Phucuôca để lấy tin. Vừa mới tới tòa soạn, ông đã gọi điện liên tỉnh đến khách sạn mà Iximôri nghỉ lại, nhưng không gặp, vì anh đã đi rồi. Ý nghĩ về Iximôri, như một hạt bụi nhỏ trong mắt, suốt ngày không để cho ông yên.

Vừa bước xuống cầu thang, Ariga vừa hỏi Iatzumi đi phía sau:

- Hình như trưa mai Iximôri phải có mặt ở toà soạn phải không ?
- Anh ta về bằng tàu “Xacura”. Tôi nghĩ đến trưa anh ta sẽ đến tòa soạn.
- Có đúng là anh ta đi “Xacura” không ?
- Có lẽ..

- Bằng cái “có lẽ” của anh không đi xa được đâu. Anh quản lý nhân viên của mình tồi lắm ! - Ariga trút giận lên đầu viên trưởng phòng.

Ở cổng tòa nhà, họ gọi tắcxi.

- Đến “Khách sạn Công viên” ở phố Đông Hinzu ! - Ariga ra lệnh cho lái xe. Lấy tư thế ngồi thoải mái trên ghế, ông khoanh tay lên ngực, nhắm mắt lại và suy nghĩ: Tại sao Iximôri làm cho ông lo lắng đến thế ? Một phần có lẽ vì điềm bói sáng nay đã báo trước chuyện chẳng lành. Nhưng có lẽ cái chính là vì Iximôri nhắc ông nhớ lại chính bản thân ông hồi còn trẻ.

Có một cái gì đó giống nhau trong tính cách của họ. Thẳng thắn, trung thực, nóng nảy, nhưng đồng thời biết nhìn sự vật một cách tỉnh táo, không đơn giản. Vì không biết “phục vụ” nên cuối cùng họ đều không tiến thân được trong các hãng lớn.

Nhưng kể từ khi lập gia đình, Iximôri trở nên nghiêm nghị, dĩnh đạc hẳn ra. Lấy một cô vợ đau chân, không tổ chức lễ cưới - toàn bộ con người anh ta là thế. “Phải, anh ta ít ra còn có gia đình, còn mình không vợ không con, mà đã mấp mé năm mươi rồi còn gì”, - Ariga nghĩ. Ông hoàn toàn không có ý định sống độc thân, nhưng chính cái cuộc đời này, cái chuỗi ngày vô vị

nhật nhẽo này đã tước mất của ông khả năng lấy vợ. Ariga, tự mình không có ý thức về điều đó, yêu mến Iximôri như một đứa em út hoặc con trai. Thực ra, nếu Iximôri biết được về những tình cảm như vậy, chắc anh chỉ nhăn mặt mà thôi...

Trên đài đang có buổi truyền tin.

Ariga lắng nghe. Ở nơi nào đó xảy ra tai nạn giao thông, một vụ đốt nhà...

Không có cái gì có thể buộc một trưởng phòng chính trị của tờ báo lớn rời phòng làm việc của mình để chạy khắp thành phố thu thập tin tức...

Sau phần tin tức đến mục bình luận. Bằng một giọng lãnh đạm, bình luận viên đài phát thanh thông báo cho thính giả biết rằng hàng năm người dân Nhật Bản tiêu phí cho các trò chơi ở các tiệm patincô một tỷ năm trăm triệu yên, tức là khoảng một phần trăm tổng số thu nhập quốc dân. Tổng số tiền chi phí cho ngân sách phòng thủ của nước Nhật cũng khoảng chừng ấy. Như thế có nghĩa là trong khi lập ngân sách cần phải tuân theo một nguyên tắc vàng ngọc sau đây: các chi phí quốc phòng không được lớn hơn một phần trăm tổng thu nhập quốc dân, hay nói cách khác, không vượt quá số chi phí cho các patincô.

Điều rút ra là: “Nhật Bản là một nước hòa bình thật sự”.

Trong khi lơ đãng nghe bài bình luận ngu ngốc, Ariga vẫn không ngót nghĩ về việc tại sao Maxagaki lại đi vắng.

Bài bình luận này - một trò xiếc bằng những con số - chỉ là những lời huênh hoang trống rỗng. Còn nơi kia ở Naogata (*Một khu ở Tôkiô, nơi tập trung các cơ quan chính phủ*), ở Tôkiô mưa gió, không còn nghi ngờ gì nữa, đang xảy ra một việc gì đó thật sự nghiêm trọng. Ariga sẵn sàng đánh cược về điều đó. Tuy ông chỉ là một nhà báo ít tên tuổi của ngành công nghiệp giày, nhưng linh cảm một nhà báo chuyên nghiệp đã nhiều năm nay theo dõi các quá trình phát triển của các sự kiện trong đời sống chính trị và kinh tế, đã mách cho ông rằng có những sự kiện rất quan trọng đang chín muồi...

- Hay là vụ áp phe với nước T. bị lộ ra ánh sáng ? - Ariga mở mắt, nói thành tiếng. - Hay tất cả các Bộ trưởng đều đưa đơn từ chức ?...

- Anh nói gì ạ ? - Iatzumi ngồi bên cạnh ngơ ngác hỏi.

- Không, không có gì cả, - Ariga nói lảng. Nội các của Xabaiaxi bắt đầu nắm chính quyền từ năm ngoái, đi lắt léo giữa các phe phái thù địch lẫn nhau của đảng Dân chủ. Bây giờ phái đối lập đang tung ra những đòn công kích gay gắt, buộc tội ông ta về các thủ đoạn gian lận bầu cử đối với nước T. lảng giềng. (*Tác giả ám chỉ Hàn Quốc*).

Người ta nói rằng chính phủ nước này bỏ ra một món tiền khổng lồ để hối lộ những người đứng đầu đảng cầm quyền. Họ đã bị mua, như thường nói, tận gốc rễ. Tệ tham nhũng hối lộ đã đạt đến một qui mô đáng sợ. Chính Thủ tướng Xabaiaxi cũng đã tạo ra cho mình tiếng tăm thủ lĩnh của một nhóm Lôpbi (*Lobby - hệ thống các văn phòng và đại lý của các hãng tư bản độc quyền trong các cơ quan lập pháp tư sản có mục đích tác động đối với các cơ quan này, bảo vệ quyền lợi của các hãng tư bản độc quyền*) kiên trì

bảo vệ quyền lợi của nước T. Việc bầu cử Bộ trưởng Ngoại thương và Công nghiệp Xiutzi Xabaiaxi, mặc dù ông ta còn quá trẻ - năm nay Xabaiaxi mới năm mươi tư tuổi - làm chủ tịch đảng Dân chủ và giữ chức Thủ tướng là do ý muốn chung của toàn ban lãnh đạo đảng làm mọi cách để giảm đến mức thấp nhất khả năng phơi trần những mối quan hệ bê bối với nước T. Điều này được nói ra một cách công khai. Người ta e sợ rằng nếu tất cả những chuyện bẩn thỉu đó lộ ra ngoài, thì trong cuộc bầu cử sắp tới, cán cân so sánh lực lượng giữa phe bảo thủ và phái cải cách sẽ thay đổi cơ bản, và lúc đó sẽ chấm dứt thời kì cầm quyền dài lâu của đảng Dân chủ.

“Như vậy có nghĩa là, - Ariga tiếp tục dòng suy luận, - nội các Xabaiaxi sẽ tiến hành mọi cố gắng vô vọng để che giấu vụ áp phe với nước T., và nó khó mà dễ dàng chịu để buộc phải từ chức lắm. Thủ tướng cũng sẽ không tiến hành những cuộc cải tổ nhỏ trong nội các. Hay là, các đại biểu của phái đối lập đã có được những chứng cứ quyết định về sự dính líu của đảng Dân chủ vào vụ này ?

- Ariga nghĩ thầm. - Nhưng trong trường hợp như vậy Maxagaki cần phải khẩn cấp gặp Bộ trưởng Ngoại thương và Công nghiệp Curôcaki để làm gì ?”

Một lúc vì những điều đoán mò, Ariga quyết định không hành tội đầu óc của mình nữa. “Nếu như liên lạc được với Maxagaki, mọi chuyện sẽ rõ ra ngay”.

Trong lúc đó, chiếc xe tắcxi đã ra đến khu phố Đông Hinsu. Mưa mỗi lúc một to thêm. Thỉnh thoảng phía Đông lại vang lên tiếng sấm, những tia chớp xanh lè cắt ngang bầu trời. Một cơn giông hiểm khi gặp vào mùa này của năm.

Trong gian “Con công”, ở tầng một của khách sạn, đã bắt đầu cuộc tiếp khách.

Nền công nghiệp giày đang lâm vào tình trạng ngừng trệ, nó bị khốn khổ bởi cơn khủng hoảng thừa – sản xuất ra quá nhiều những loại giày mà một năm trước đây còn là một thịnh hành. Bây giờ hãng “Iamagiva Xiôcai” đưa ra model mới: một loại ủng lủng - không hẳn là ủng mà cũng không hẳn là giày. Hãng này cố tạo ra một cái gì đó mới mẻ, nằm giữa, dung hòa các kiểu giày quen thuộc từ trước đến nay. Tất nhiên, sản phẩm mới gây nên một sự chú ý rộng rãi của dư luận.

Trong buổi tiếp có mặt rất nhiều các chủ xí nghiệp. Nhưng những người tụ tập trong gian phòng này có một sắc thái chung của sự quê mùa và thô thiển. Không đợi cho buổi tiếp kết thúc, Ariga bỏ ra phòng giải lao tìm máy điện thoại, quay số trực tiếp Phòng Chính trị của báo “Mainiti Ximpô” không qua tổng đài. Lần này thì Xingô Maxagaki có mặt tại chỗ làm việc của mình.

- Tớ đây, - Ariga chào và hỏi thẳng luôn: - Thế nào cuộc gặp gỡ hôm nay hoãn à ?

- Xin lỗi, có việc rất gấp...

- Một sự kiện đặc biệt à ?

- Không, - Maxagaki thận trọng đáp.

- Chuyện gì xảy ra trong Chính phủ thế ?
- Tớ không biết.
- Đừng có giả vờ nữa. Cậu suốt ngày đi theo Bộ trưởng Curôxaki để làm gì thế ?
- Tớ không đi theo ai cả !

Giọng nói của Maxagaki run run. Ariga hình dung ra dáng người thanh nhã của ông ta. Maxagaki bao giờ cũng tỏ ra lịch thiệp và bình tĩnh kiểm chế mình. Còn bây giờ giọng ông ta nghe run run.

- Có chuyện gì nghiêm trọng đấy ? - Ariga giận dữ hỏi. - Cậu không muốn nói với tớ à ?

Không có trả lời. Thậm chí, sự im lặng căng thẳng trong tòa soạn truyền qua cả theo đường dây điện thoại.

Ariga trầm ngâm nhìn lên trần nhà. Rõ ràng là đã xảy ra một sự kiện nào đó đặc biệt quan trọng. Thường thường Maxagaki sẵn sàng tiết lộ với ông những tin tức ở phía sau cánh gà của sân khấu chính trị - ở đây có lẽ việc ông ta coi Ariga, chủ bút một tờ báo ngành nhỏ bé, không phải là người cạnh tranh của mình, đã có một vai trò quan trọng. Nhưng hôm nay Maxagaki bướng bỉnh im lặng, dường như miệng đang ngậm đầy nước.

- Hừ, ít ra cậu cũng nói xa xôi một tý nào, - Ariga khấn khoản. Dù cho điều đó không nằm trong ích lợi tờ báo của ông, Ariga vẫn muốn biết hết những dòng nước ngầm của cuộc sống kinh doanh và chính trị của đất nước hiện nay như thế nào.

- Biết làm sao với cậu bây giờ... - Maxagaki miễn cưỡng đồng ý. Rồi im lặng một lúc lâu. Nín thở, Ariga bỏ vào máy thêm một đồng mười yên và kiên nhẫn đợi câu trả lời.

- Hãy đọc lại các báo hôm nay ! - Cuối cùng trong ống nghe vang lên giọng nói chững chạc của Maxagaki. - Tối hôm qua trên quốc lộ số Bốn, ở địa phận quận Aômôri đã xảy ra một vụ hai xe tải đâm vào nhau. Đây là câu gợi ý xa xôi của tớ.

- Hai xe tải đâm nhau ? ! - Ariga quên cả thận trọng hét lên.

- Đúng, đúng ! - và Maxagaki bỏ máy xuống.

“Nhưng điều đó có thể có nghĩa gì ?” - Ariga bối rối tự hỏi mình và ngơ ngác nhìn quanh.

7.

Hai mươi giờ sáu phút. Đoàn tàu tốc hành “Xacura” đi thủ đô rời ga Môtzki đúng theo thời gian biểu.

Đợi cho đoàn tàu bắt đầu lăn bánh, Hirôaki Iximôri đứng dậy và bắt đầu chuẩn bị. Một ý nghĩ mơ hồ, còn chưa được ý thức hoàn toàn, làm anh lo lắng. Sau khi đoàn tàu rời ga Hacata, có hai người đàn ông đi ngang qua chỗ anh. Iximôri theo thói quen nghề nghiệp liếc nhìn xuống chân của họ, và trông thấy không phải những đôi giày đen cao cổ bình thường, mà là những đôi ủng ngắn ! Đế giày làm bằng cao su nhân tạo được đúc liền vào phần trên, không có đường chỉ khâu.

Tất cả đã rõ ràng - đây là loại giày quân sự. Ở những đôi giày bình thường, đế được khâu liền vào phần trên bằng da. Còn những đôi ủng này hoàn toàn được đúc bằng cao su tổng hợp. Những loại giày này rất bền và được trang bị cho các cuộc hành quân trong “Quân đội phòng vệ”.

“Thế nghĩa là bọn này thuộc Lực lượng phòng vệ ! ” - Iximôri chợt hiểu ra. Chỉ có điều ăn mặc lung tung, không ra lính... Áo vét bình thường... Y phục dân sự. Nhưng nếu thế thì cần ủng hành quân để làm gì ? Nếu họ muốn cải trang thành dân sự thì họ cũng có thể đi những đôi giày bình thường chứ...

“Lực lượng phòng vệ ! ” - Iximôri chợt nhớ đến hai kẻ lạ mặt kì lạ nọ đã đe dọa anh bằng súng ngắn và tìm cách tước chiếc vé của anh ở ga.

“Còn hai người kia ? - Iximôri ngẫm nghĩ. - Nếu như trong toa này là lính của “lực lượng phòng vệ”, thì hai người theo dõi mình kia có lẽ cũng thuộc một bọn này...”.

Anh nhớ lại bọn chúng đã phản ứng như thế nào trước sự xuất hiện của Kiôcô Emi, và những ngò vực cuối cùng của anh biến mất. Đúng, bọn chúng thuộc “Lực lượng phòng vệ”. Cha của Kiôcô - tướng Emi - trước đây làm ở Bộ Tham mưu, và bọn người này hẳn là dưới quyền của ông ta và biết con gái của ông ta.

“Trong toa là bọn lính “Lực lượng phòng vệ”, và hai người kia rõ ràng là cố tìm cách không cho mình lên tàu. Thế nghĩa là chúng hành động theo mệnh lệnh của một kẻ nào đó, - Iximôri cố suy luận logic. - Nếu không, không thể giải thích được sự kiên trì dai dẳng của chúng... Bọn ghê tởm đó đã sẵn sàng tổng đạn chì vào bụng mình ! ”

Từ khi ngẫu nhiên phát hiện ra những đôi ủng của hai người đi qua hành lang, Iximôri cảm thấy không thể nào yên tâm được. Nằm trên phản, anh căng thẳng tìm cách giải những mối nghi ngờ quay cuồng trong đầu. Mở chai uytxki, anh làm mấy hớp, nhưng không có được một sự thoải mái nào.

“Có lẽ bọn chúng mua tất cả vé ở toa thứ nhất, nhưng do sai lầm của máy tự động bán vé, có ba vé đã bán ra cho người ngoài, trong đó có một vé của mình. Lúc đó chúng liền tìm cách

“lấy lại” vé. Thế nghĩa là chúng không muốn có người lạ mặt ở trong toa thứ nhất. Tại sao ? Tại sao chúng cần cả toa ? Hay là chúng có một mục đích bí mật nào đó ? - Iximôri nghĩ. - Và chúng không muốn để cho những người dân thường biết về điều ấy ? Nhưng dù sao đi nữa thì sự trắng trợn của chúng cũng vượt quá mọi giới hạn cho phép. Không gì có thể bào chữa cho thái độ coi thường pháp luật cả. Cứ thử nghĩ xem, một bọn lính toan dùng vũ lực để tước vé đi tàu của một phóng viên báo ! Không biết cái cấp nào phê chuẩn cho những hành động như vậy ? Mà biết đâu, bọn này không có quan hệ gì đến các “Lực lượng phòng vệ” ? Nếu thế thì chúng là ai ? Cái gì đã xảy ra với những hành khách có hai vé trùng kia ? Bọn súc sinh này có tước được vé của họ không ?”

Trong đầu anh lại vang lên những câu trao đổi của bọn người theo dõi anh trên ga Hacata:

“Chẳng lẽ cô ta đã biết được cái gì rồi à ?” - “Có thể ?” Đằng sau những lời này có nghĩa gì ? Không biết có mối nguy hiểm nào đe dọa chính Kiôcô Emi, người hình như có can dự đến những bí mật của chúng không ?” Tất cả rồi lên trong đầu Iximôri.

Anh uống uytxki hết ngum này đến ngum khác, nhưng hoàn toàn không cảm thấy say.

“Lực lượng phòng vệ”... Những chiếc vé tàu tốc hành... Kiôcô Emi... Những ý nghĩ như các tia chớp nông lóe lên trong đầu anh. Và anh quên đi, không còn nghĩ tới việc ngủ cùng những ước mơ, tưởng tượng thường ngày.

“Thôi, mình sang toa Khách sạn ăn tối cái đã...”

Khi tàu dừng lại ở ga Môtzi, Iximôri ngồi dậy. Hình như khách sạn ở toa số Sáu. Biết đâu trên đường bất ngờ anh lại gặp Kiôcô Emi ? Có thể, cuộc gặp gỡ này sẽ rọi ánh sáng lên những sự việc của ngày qua, và cả cho sự biến mất đầy bí ẩn của cô ta nữa...

Trong lòng Iximôri xuất hiện một tia hy vọng yếu ớt. Nhưng kèm theo nó là một cảm giác nặng nề, khó chịu - một lớp cặn còn lại sau tất cả những gì xảy ra với anh hôm nay. Vốn là người cương quyết, nhưng lần này anh lại tỏ ra chần chừ.

Để lấy lại bình tĩnh, anh châm thuốc hút.

Ở ga Môtzi, tàu dừng lại khá lâu. Iximôri không nhớ chính xác, nhưng hình như ở đây người ta chuyển từ tuyến đường chạy bằng dòng điện xoay chiều sang dòng điện một chiều, còn ở Hônxiu lại dùng dòng một chiều, nên đầu máy chạy điện kiểu EF-72 ở ga này được thay bằng kiểu EF-65. Vì thế mà tàu phải dừng lại lâu đến năm phút.

Cuối cùng, đoàn tàu chuyển bánh. Điều đó dường như thúc đẩy Iximôri quyết định.

Tắt điều thuốc lá, anh xỏ chân vào giày bước ra hành lang và đi thẳng đến cửa toa. Đến cuối hành lang anh ngoảnh lại nhìn rất nhanh phía sau.

Không ai chú ý đến anh.

Có vẻ như cả mười lăm người khách kéo màn che kín giường của mình, đang nằm ngủ yên... Thậm chí không nghe cả tiếng nói chuyện. Một nhóm người lặng lẽ đến lạ lùng.

Anh bước vào chỗ lên xuống ở đầu toa thứ nhất.

Trong khoảnh khắc đó Iximôri, bằng bản năng, linh cảm thấy có một người nào đấy ở ngay bên cạnh. Từ trong phòng rửa mặt ba người bước ra. Giật mình vì bất ngờ, Iximôri đứng khựng lại tại chỗ. Một trong ba người lạ mặt đột ngột bước nhanh lên phía trước và chặn đường anh lại. Vai rộng, vạm vỡ, chừng ba mươi tuổi. Với vẻ đe dọa, hắn đứng ngay trước mặt Iximôri, không cho anh nhìn ra phía sau lưng hắn. Tuy thế, Iximôri cũng đã kịp thoáng thấy người đứng sau hắn đang ôm đỡ lấy vai một người thứ ba. Mặt người này méo xệch đi vì đau đớn và trắng bệch không còn giọt máu, đôi mắt phía sau cặp kính nhắm chặt.

Bằng một giác quan thứ sáu nào đó, Iximôri đoán ra rằng tên đang đứng chắn trước mặt anh và tên ôm người đeo kính ở phía sau hắn chính là hai hành khách vừa cách đây không lâu đi theo hành lang ngang qua chỗ anh nằm. Người thứ ba anh mới thấy lần đầu tiên.

Người lạ mặt đứng chắn ngang đường nhìn Iximôri bằng ánh mắt nặng trĩu, không chớp.

Iximôri bất giác bước lùi lại;

- Đứng yên ! - Người đàn ông khẽ ra lệnh.

Iximôri sững lại tại chỗ.

Tên thứ hai, vẫn tiếp tục ghì chặt lấy vai người đeo kính, chậm chạp di chuyển về phía cửa toa, còn tên thứ nhất, theo chuyển động của tên thứ hai, chậm chạp xoay người theo để che cho Iximôri không thể trông thấy gì cả.

Nhưng dù sao trước mắt Iximôri vẫn mấy lần hiện ra thấp thoáng khuôn mặt của người đeo kính. Khe khẽ rên, hai tay ôm chặt lấy bụng, người này gần như cúi gập hẳn lưng xuống sàn. Mồ hôi dính túa ra trên mặt, chân đứng không vững. Tay của tên thứ hai rõ ràng là không giữ nổi tấm thân bất lực đang nặng nề gục xuống và lão đảo đung đưa như một cây rong biển.

“Cái gì thế này ? Một cơn đau ruột thừa à ?” - Iximôri nghĩ. Thật khó hiểu.

Hai tên lạ mặt này rõ ràng là không muốn cho anh trông thấy người đeo kính. Nếu như người kia đau, cần phải lập tức gọi trưởng tàu !

Người đàn ông thứ hai rõ ràng là đang muốn lách vào cửa toa.

Mang trên mình tấm thân đã co gập lại, hắn quay người đi vào cửa toa thứ nhất.

Đứng cạnh cửa, Iximôri là một chướng ngại đối với hắn. Tên thứ nhất đứng trước mặt anh tiếp tục xoay người, đôi mắt hắn như ra lệnh cho Iximôri: “Cút ngay khỏi đây”.

Iximôri tránh sang bên cạnh.

Ánh mắt sắc nhọn của người lạ mặt vẫn không rời anh. Trong ánh mắt đó Iximôri trông thấy tia lửa hung dữ long lên của một con thú đang nấu mình rình mồi.

Anh hạ mắt xuống và bắt gặp một vũng máu đỏ chảy dài trên sàn toa. Vết máu thấm ra từ trong phòng rửa mặt. Qua tất cả những cái đó có thể đoán ra rằng người đeo kính bị thương vào bụng.

Chúng đã bắn ông ta ! Toàn thân Iximôri run lên.

Anh kín đáo liếc nhìn người đeo kính. Đầu ông ta bỗng bất ngờ rơi gục xuống ngực.

“Chết rồi !” - Iximôri rùng mình.

Vừa lúc đó tên đứng trước mặt anh rít lên:

- Cút đi, tao bảo !

Iximôri lùi lại.

- Bước ngay ! Người ta bảo với mày, đi ! - Tên lạ mặt nổi khùng lên. - Nếu không bước ngay - tao bắn !

- Kitatzava ! - tên đỡ người đàn ông đeo kính ngăn hấn lại.

- Nhưng, thiếu úy Matsumia ! - tên vừa được gọi là Kitatzava rít lên.

“Thiếu úy Matsumia ? Sĩ quan ?”

Nín thở, Iximôri đứng sững như một cây cột.

Matsumia nhìn xoáy vào mặt anh.

Iximôri lần đầu tiên trông thấy - rất gần - bộ mặt của Matsumia. Đôi mắt nằm rất sâu. Trong toàn bộ vẻ mặt là một sự căng thẳng khủng khiếp của dây cung kéo hết sức căng. Mắt trợn trừng vằn máu đỏ.

Bộ mặt của hắn dường như đang gào thét, đang đe dọa. Iximôri co rúm người lại trước tiếng kêu không lời ấy.

Nhưng anh vẫn còn kịp nhận thấy Matsumia đưa mắt ra hiệu cho Kitatzava.

8.

Trong khoảnh khắc ấy, một cái gì đó lạnh như hơi thép phủ vào mặt Iximôri. Anh nghiêng người, nhảy vọt sang bên. Cú đâm khủng khiếp trượt qua đích rơi xuống vai trái. Iximôri loạng choạng, suýt ngã vật xuống sàn tàu.

Cú đâm của Kitatzava.

Trong bàn tay trái hắn cầm một vật nhỏ bằng thép.

“Súng ngắn ! ” - Iximôri sững người lại. Đó là khẩu súng ngắn tự động M-1911A-1, cỡ nòng 11,43mm. Một thứ vũ khí lợi hại do người Mỹ cung cấp. Một viên đạn trong nòng và bảy viên trong ổ đạn.

“Đúng là bọn chúng thuộc “Lực lượng phòng vệ”, - Iximôri chỉ kịp thoáng nghĩ, thì tên Kitatzava vừa gầm gừ “đồ súc sinh” vừa tiến lại gần anh. Iximôri nghe hơi thở điên cuồng hỗn hển của hắn, cảm thấy sự khao khát muốn được chém giết cố nén lại tỏa ra từ toàn bộ con người hắn.

Vừa lấy thế, Kitatzava vừa chậm chạp tiến lại gần Iximôri. Những cử động của hắn hết như một con mèo rừng đang chuẩn bị cú vồ quyết định.

IXimôri không hiểu được cái gì đang xảy ra. Nhưng anh vẫn lơ mờ ý thức được rằng chưa chắc Kitatzava đã dám bắn. “Hắn sẽ nện báng súng lên đầu mình ! ” - Iximôri thoáng nghĩ.

Kitatzava cúi khom người và nhìn Iximôri chằm chằm. “Hắn cố đoán xem mình sẽ nhảy sang bên hay lùi lại sau ! ” - Và Iximôri làm một cử động nhẹ sang bên.

Kitatzava nhảy vọt lên phía trước. Rõ ràng hắn cho cú nhảy sang bên chỉ là động tác đánh lừa, mà thực ra Iximôri đang chuẩn bị nhảy lùi lại phía sau. Nhưng hắn tính nhầm. Đột ngột quật người tránh sang một bên, Iximôri nhảy vọt đến bên cửa và lao như tên bắn vào toa tàu bên cạnh.

Anh đã tính toán chính xác.

Cúi gập người lại, anh chạy dọc hành lang của toa số Hai. Mặc dù con tàu chạy khá êm, Iximôri vẫn nhảy lắc lư từ bên này sang bên kia, như trong xe hơi khi phanh bị hỏng không còn tác dụng nữa.

Anh khó khăn dừng lại ở giữa toa, vụng về quay người nhìn lại phía sau.

IXimôri lại cảm thấy hoảng hốt - anh tưởng như Kitatzava vẫn còn đang đuổi theo anh.

“Nếu hắn đến, - Iximôri thầm quyết định, - mình sẽ kêu cứu. Chắc phải có một hành khách nào đó lên tiếng - dù chỉ một hoặc hai người. Nếu họ không giúp được thì ít nhất cũng sẽ đi báo cho trưởng tàu hoặc nhân viên trên tàu”.

Nhưng không có ai đuổi theo cả.

Đến lúc này Iximôri mới cảm thấy đau nhức bên vai trái. Một cú đâm khủng khiếp. “May nhờ trời, hình như xương không bị gãy”, - Iximôri đoán.

Bây giờ không thể trở về toa thứ nhất được nữa. Chỉ còn cách đi lên phía trước. Iximôri đi sang toa số Ba.

Anh chăm chú nhìn mặt các hành khách, dường như đang kiểm tra từng người một. Và mặc dù vẫn còn chưa qua cơn hoảng hốt, đôi mắt anh đã tập trung tìm kiếm Kiôcô Emi.

“Mình vừa chứng kiến một vụ giết người, - Iximôri nghĩ thầm. Bây giờ anh đã hiểu sự việc diễn ra trên khoảng trống ở cửa toa. - Bọn côn đồ này muốn mang xác người bị giết vào toa thứ nhất. Việc giết người có lẽ diễn ra trong phòng rửa mặt. Trông thấy mình, bọn chúng lúng túng và lúc đầu định không động đến mình. Nhưng sau đó biết rằng mình đã thấy hết nên chúng quyết định không thể tha mình được. Có lẽ chúng định dùng báng súng ngăn đánh cho mình ngất đi, kéo vào toa số Một và giữ lại ở đó. Nói tóm lại là muốn bịt miệng mình. Nhưng ai là người bị giết ? Bắn người trên tàu đúng là một việc điên rồ ! Rồi chúng sẽ làm gì tiếp theo ?

Chỉ có thể rút ra một kết luận: có những tình huống vô cùng cấp bách nào đó buộc bọn chúng phải giết người, phạm một tội ác hiển nhiên. Nhưng dù sao vẫn không thể nào tưởng tượng nổi là tại sao bọn chúng dám làm một việc như vậy ở trên tàu ? “Lực lượng phòng vệ” là một bộ phận của guồng máy quốc gia. Là tổ chức quân sự hợp pháp duy nhất ở Nhật Bản. Không có bất kì một tình huống, hoàn cảnh nào có thể bào chữa cho việc giết người, nhất là lại ở trên tàu hỏa chở những hành khách hòa bình, - Iximôri phẫn nộ. - Hay bọn chúng - tất cả mười lăm tên ở toa thứ nhất - là bọn đảo ngũ, và người bị chúng bắn chết là một đồng bọn trà trộn cùng đi để theo dõi chúng ?

Nhưng chúng đảo ngũ để làm gì ? Có thể, chúng không chịu được kỉ luật nghiêm ngặt trong quân đội ? Không, khó mà như thế được... Trong số đó có những tên còn rất trẻ, nhưng hơn một phần ba là những người đã đứng tuổi, chín chắn và hiểu biết. Đây khó lòng là một cuộc chạy trốn lẩn...

Hay là một cuộc bạo loạn ? Vì không phục tùng chỉ huy, người ta muốn bắt chúng ra tòa án quân sự, như trong quân đội cũ thời trước đây, và chúng bỏ trốn ? Có một cái gì đó không giống như vậy - hành động của chúng rất ăn khớp, nhịp nhàng với nhau. Trong toa không có một sự lộn xộn nào cả. Thật là khó hiểu, rối rắm ! - Iximôri lắc đầu. - Toàn là những ẩn số ! ”

Bất ngờ, anh thấy mình đã ở trong toa số Năm. Thế nghĩa là anh đã qua toa số Ba, số Bốn, nhưng Kiôcô Emi vẫn không thấy ở đâu cả - nếu như cô không ẩn trốn sau các bức màn che...

“Làm gì bây giờ ? - Iximôri tự hỏi mình. - Đã rõ một điều: đây là một vụ giết người. Không biết bọn chúng làm gì với xác ông ta ? Nhưng ít ra thì mình, người đã tận mắt thấy tội ác của chúng, cũng sẽ bị chúng cố tìm cách khử đi cho nhanh. Bọn chúng sẽ theo dõi mình rất chặt. Và khi gặp cơ hội thuận lợi sẽ buộc mình phải im miệng - vĩnh viễn... Bọn này được huấn luyện đánh nhau rất tốt. Có thể nói là một bọn giết người chuyên nghiệp. Nắm vững đến mức hoàn

hảo các thủ thuật theo dõi người. Cho nên tìm cách trốn chỉ là vô ích thôi”.

Bằng bất cứ cách nào cũng phải xuống tàu ! Nhưng trong khi chạy, các cửa toa không mở. Như thế có nghĩa là không thể nhảy xuống giữa đường được.

Iximôri thầm nhớ lại thời gian biểu của tàu. Nhà ga sau là Ximônôxêki. Đến nơi lúc tám giờ mười lăm phút tối.

Anh liếc nhìn đồng hồ. Tám giờ mười phút. Đến ga còn chưa đầy năm phút nữa. Anh căng thẳng suy tính.

“Đoán ra những dự định của mình không khó. Cần phải chuẩn bị đối phó với mọi tình huống. Chúng sẽ cố tìm cách giữ mình lại”.

Iximôri cảm thấy mình như đang ở trong bẫy. Anh bước nhanh lên toa Sáu. Toa Khách sạn.

Ở đó người chật cứng, không còn một chỗ trống nào. Anh ! ! i(Íf cửa toa tiếp mu. Iximôri nghĩ rằng trước khi xuống ở Ximônôxêki, anh cần phải gặp được Kiôcô Emi. Anh không định làm uấn# |pl những gì đã qua. Chỉ muốn biết cái bọn người đáng sợ chiếm hết cả toa số Một kia là bọn người nào. “Nhưng thực ra mình biết để làm gì ? - Iximôri bồng chần chừ. Anh sẽ làm gì, nếu như biết được bọn chúng là ai ? Và bây giờ anh cũng đã rõ chúng là loại người không bình thường rồi. Chúng đi đâu ? Không rõ, nhưng rõ như ban ngày là ở đây đang có một âm mưu gì đó rất đen tối.

“Dù sao mình cũng sẽ xuống, - anh lẩm bẩm. - về đến tòa soạn chậm mất, nhưng biết làm sao được...”.

Nghĩ đến chiếc túi xách đang bỏ lại ở trên phản, Iximôri chợt nhớ lại những chiếc ba lô lớn tướng cồng kềnh mà bọn chúng đưa lên toa ở ga Hacata.

“Trong đó có gì nhỉ ?” - trước mắt anh một bóng đen báo điềm dữ phóng lướt qua.

Iximôri không thể yên tâm được.

Toa số Mười Một. Toa số Mười Hai. Không thấy Kiocô Emi ở đâu cả.

Iximôri mở cánh cửa ra bực lên xuống giữa toa Mười hai và toa Mười ba. Cần phải tìm gặp trưởng tàu. Anh sẽ kể cho ông ta nghe về vụ giết người và đề nghị dẫn đến toa số Một để lấy túi. Và anh sẽ không xuống ga Ximônôxêki, mà muộn hơn, ở Ube hoặc Ôgôri.

Iximôri quyết định thay đổi kế hoạch ban đầu. Bỏ chạy, cụp đuôi lại như một con chó nhát hèn bị đánh là việc làm đơn giản và dễ dàng nhất.

“Tàu đang vào ga Ximônôxêki. Thời gian dừng - bốn phút ! - tiếng loa phóng thanh vang lên.

Để tìm gặp trưởng tàu, Iximôri đi đến toa số Mười Ba.

Nhưng, vừa bước chân vào hành lang, anh đã sững người lại vì bất ngờ:

- Kiôcô ! - Iximôri thì thầm như người trong mơ.

9.

- Chẳng hiểu được cái quái gì nữa ! - Côitirô Ariga rên lên và đẩy cặp báo ra xa. Nhét điều thuốc lá vào miệng như một cái máy. Bật lửa, châm hút và ngồi im nghĩ ngợi: một việc vặt vãnh - hai chiếc ô tô tải đâm nhau.

Ông ngồi lại trên đi văng cho thoải mái và đưa mắt nhìn theo những vòng khói đang bay ra xa.

Phía sau làn khói mờ mờ, ngả nghiêng, hiện lên những đầu đề các bài báo.

“Vụ đâm xe trong sương mù trên quốc lộ số Bốn”.

“Cái chết của hai viên cảnh sát ngẫu nhiên có mặt tại chỗ xảy ra tai nạn”.

Và tiếp đó là bài báo, trong đó viết:

“Tối hôm qua, trên quốc lộ số Bốn ở ngoại vi thành phố Aômôri, trong điều kiện tầm nhìn xa rất kém mà nguyên nhân là sương mù quá dày đặc, hai chiếc xe vận tải - một của địa phương, một từ thành phố Tôkiô đến - đã đâm nhau, cả hai chiếc xe đều bốc cháy. Ngọn lửa bắt sang cả chiếc xe tuần tra của cảnh sát thuộc khu Trung tâm thành phố Aômôri vừa lúc đó đến chỗ xảy ra tai nạn. Hai người cảnh sát ở trong xe đã bị lửa thiêu cháy. Ngoài ra còn tìm thấy bốn xác chết của những người lái xe chính và phụ lái”.

Toàn bộ sự việc chỉ có vậy.

Tất nhiên không phải ngày nào cũng xảy ra tai nạn dẫn đến chết một lúc sáu người, nhưng làm sao ở đây có thể có mối liên quan đến những sự kiện có ý nghĩa quan trọng quốc gia ? Cái điểm tiếp xúc đó Ariga không thể tìm thấy ở trong một mẫu tin hay bài báo nào cả.

Ông đã đọc hết tất cả các bài báo của mấy tờ báo trung ương nằm trên bàn của phòng nghỉ giải lao. Không kể đến một vài chỗ khác nhau trong chi tiết và giọng kể về tai nạn xảy ra, nội dung của chúng hầu như không khác nhau mấy. “Thời báo Iôsiuri” đặc biệt nhấn mạnh việc chiếc xe tuần tra bị cháy và hai cảnh sát chết trong xe, và mẫu tin được đăng ở chỗ dễ chú ý nhất của cột dành cho các sinh hoạt xã hội - điều này nom có vẻ khá lạ lùng đối với sự kiện không đáng kể là một vụ tai nạn giao thông bình thường trong một vùng xa xôi của đất nước, nhưng đồng thời bài báo nói chung cũng chỉ nhắc lại những điều đã viết ở các tờ báo khác. Có lẽ, toàn bộ lượng thông tin ở đây dựa vào bản báo cáo do phòng thông tin của Khu Cảnh sát Trung tâm thành phố Aômôri đưa ra.

Ít ra, các số liệu để viết những bài báo kia đã không được nhận ngay từ nơi xảy ra sự kiện. Chỉ riêng một việc tất cả các báo đều đăng những bức ảnh hoàn toàn giống nhau, và chắc chắn là được chụp sau khi xảy ra tai nạn rất lâu, cũng đã đủ để chứng minh cho điều đó. Đối với một tai nạn ô tô hiếm gặp như thế với sáu xác người, những bức ảnh này hoàn toàn không có sức thuyết phục, mà nổi bật lên trong ảnh là những bộ mặt đáng sợ của cảnh sát đứng đầy khu vực xảy ra tai nạn trên quốc lộ số Bốn; còn cái cơ bản nhất - hai chiếc xe tải và chiếc ô tô tuần tra

của cảnh sát - thì trong ảnh lại hầu như không thể nhận ra được. Tất nhiên, sẽ chẳng có ai yêu cầu phải đăng lên báo những bức ảnh với các xác người cháy sém làm người xem phải rợn tóc gáy, nhưng dù sao vẫn có thể đưa ra những bộ khung xe cháy rụi !

Vừa ngồi suy nghĩ, Ariga vừa nóng nảy rung đầu gối và liên tục hút thuốc. Đó là thói quen giúp ông tập trung vào một ý nghĩ quan trọng nào đó...

“Maxagaki khẳng định rằng đây chính là một lời gợi ý bóng gió. Có vẻ như anh ta muốn nói rằng vụ tai nạn ở thành phố Aômôri này bằng những sợi chỉ vô hình nào đó có liên quan đến cuộc sống chính trị của thủ đô, và chính nó đã gây nên sự nháo nhác trong Chính phủ. Cái chìa khóa để giải bài toán có thể là chiếc xe vận tải với số hiệu Tôkiô đã bị cháy rụi. Nếu như nghĩ kĩ thì trong vụ tai nạn này quả có một số điểm khó hiểu thật, - Ariga ngẫm nghĩ. - Các báo viết rằng cả hai chiếc xe đều bị cháy. Có lẽ là khi đâm vào nhau, các thùng xăng bốc cháy. Và hoàn toàn có thể rằng một trong hai chiếc xe tải đó chở chất nổ. Chỉ có điều không hiểu là làm sao lửa lại có thể bén sang chiếc xe tuần tra của cảnh sát lúc đó vội phóng tới chỗ xảy ra tai nạn. Điều đặc biệt kì lạ là cả hai viên cảnh sát đều không kịp nhảy ra khỏi xe. Chẳng lẽ tay cảnh sát lái xe lại cho xe đến sát hai chiếc xe tải đang cháy đến thế sao ? ! Không, người lái chiếc xe tuần tra chắc không bao giờ làm cái việc ngu ngốc như vậy. Có lẽ, khi chiếc xe tuần tra đến gần chỗ tai nạn thì đã bất ngờ xảy ra một cái gì đó không lường trước được. Bất ngờ, vì rằng chiếc xe tuần tra bùng cháy ngay tức khắc, và toàn bộ chỗ xảy ra tai nạn đã biến thành một nghĩa địa khủng khiếp”.

Mãi tháo gỡ những điều dự đoán, Ariga quên bẵng cả điều thuốc lá đang hút, và chỉ đến khi nó đốt bỏng tay, ông mới nhớ ra và ném nó vào đĩa gạt tàn. Trước mắt ông, như một bộ phim video quay chậm, bắt đầu hiện ra các cảnh của vụ tai nạn. Sương mù dày đặc. Những ngọn lửa đỏ rực. Những chiếc xe tải trong nháy mắt biến thành một đồng kim loại nóng chảy. Chiếc xe hơi tuần tra bay hết tốc lực vào biển lửa.

- Dù sao cũng chẳng hiểu được cái quái gì cả ! - Ariga chán nản nói và rời chiếc ghế divăng ở góc phòng giải lao đứng dậy. Ông đã bước đi mấy bước về phía phòng tiệc, nhưng rồi bỗng quay lại đột ngột và đi ra cửa. Ông cảm thấy mình bây giờ không có đủ sức để nặn ra những nụ cười lịch sự và nói những câu chuyện trống rỗng với các chủ xí nghiệp già và các bạn đồng nghiệp của các tờ báo ngành. Ông đã xuất hiện một lần trong phòng rồi và coi như thế là đã làm xong nghĩa vụ của mình. Những gì còn lại có thể uỷ nhiệm cho Trưởng Phòng Thương mại Iatzumi. Kể cũng kì lạ: Iatzumi thường ngày lạnh lẽ và nhút nhát như một con chuột nhắt, chỉ cần được Ariga đưa đi dự tiệc là lập tức ông ta hoạt bát hẳn lên.

“Có thể, với số lương của mình, đối với Iatzumi một chai con loại rượu xakê rẻ tiền bán ở quán nhỏ bên cạnh tòa soạn cũng đã là một món xa xỉ không thể cho phép được. Còn trên các bữa tiệc, ông ta tươi tỉnh lên một cách kì lạ, trút bỏ vẻ rầu rĩ xám xịt hàng ngày, háo hức nuốt những món ăn mỹ vị không mất tiền và các loại rượu quý. Có lẽ tất cả các nhân viên khác của tòa soạn đều cũng túng thiếu như thế cả. Mà trong chuyện này lỗi là của mình ! - Ariga kết luận. - Có lẽ mình cần phải thường xuyên hơn đến thăm văn phòng làm việc của các xí nghiệp, tỏ ra niềm nở hơn đối với các thành viên của ban quản lý để kiếm thêm một vài đồng yên quảng cáo. Nhưng mình lại không thể nịnh hót và bợ đỡ ! ” Cái tính không muốn nịnh hót đã có

ở ông từ ba mươi năm trước đây, khi những ước mơ trở thành cộng tác viên Phòng chính trị của một tờ báo lớn bị sụp đổ. Nhưng đồng thời ở một nơi nào đó trong đáy sâu tâm hồn ông, ông vẫn ấp ủ một chút hy vọng rằng “Trong thế giới giày dép” chỉ là chỗ trú chân tạm thời, và đến một lúc nào đó ông rồi cũng sẽ được ra vùng vẫy giữa khoảng không rộng lớn...

“Lại đi mơ tưởng như một thằng bé ! ” - Ariga cay đắng cười khẩy và lắc mạnh đầu để xua đuổi những suy nghĩ không vui, bước ra khỏi khách sạn.

Ở cổng, ông ngồi vào tắcxi.

Ariga còn chưa biết mình sẽ đi đâu. Chỉ biết rõ một điều - hôm nay Maxagaki sẽ không đến “Hỏa tinh”. Làm gì bây giờ ? Chẳng lẽ lại trở về bốn bức tường ẩm đạm của mình... Ông quyết định đi đến “Hỏa tinh”.

- Đến Đenxu cũ ! - Ariga ra lệnh cho người lái xe.

Chiếc tắcxi đi ra phố Harumi.

Mưa đã ngớt.

Trên tấm gương bên đấm nước mưa trước mắt Ariga bỗng xuất hiện bóng của một “madam” phốp pháp - bà chủ quán “Hỏa tinh” Xaicô Nacagami. Người cao, ngực đồ sộ. Cặp đùi nhún nhảy lắc lư mỗi khi bước đi. Đôi chân thon xuống rất nhanh ở mắt cá. “Madam” đã quá ba mươi nhiều, nhưng vẫn còn giữ được dáng. Nghe đồn bà ta sống ở tầng trên cùng của một tòa nhà lộng lẫy rất mốt ở Itigaia. Và cũng thật là lạ, không ai bàn tán bịa đặt về những chuyện yêu đương bồ bịch của bà ta. Maxagaki là người lần đầu tiên đưa Ariga đến “Hoả tinh”. Theo lời của Maxagaki, người che chở bảo trợ cho Xaic ô là Xighetôxi Hatacâyama, trước đây là Tổng Thư ký Đảng Dân chủ. Sau khi tốt nghiệp một lớp học ngắn ngày, Xaicô được nhận vào làm thư ký cho Hatacâyama. Rồi trở thành tình nhân của ông ta. Mấy năm trước đây họ rời nhau, và bằng số tiền khá lớn nhận được khi chia tay, Xaicô đã kiếm được một quán bar để sinh sống.

Người ta còn đồn - và điều này khá giống với sự thật là trước khi trở thành nhân tình của Hatacâyama, Xaicô Hacagaxi đã có người yêu tên là Taodao Nôgami. Hiện nay ông ta phục vụ ở sư đoàn số Bảy quân đoàn Phương Bắc thuộc binh chủng Lục quân của “Lực lượng phòng vệ”. Họ quen nhau khi Nôgami còn là học viên của trường Quân sự ở Tôkiô. Nhưng Hatacâyama đã dùng sức mạnh để chia cắt hai người. Và việc Nôgami phải chuyển đến Titôxe, căn cứ của sư đoàn số Bảy, là cũng nhờ có bàn tay của Hatacâyama - ông ta đã sử dụng ảnh hưởng của mình ở Cục phòng vệ quốc gia. Sau đó Nôgami rơi vào khóa ra trường đầu tiên của Học viện Quốc phòng, làm đến chức đại tá nhưng cho đến năm bốn mươi tư tuổi vẫn tiếp tục cuộc sống độc thân.

Người ta cũng còn nói rằng, sau khi cắt đứt với Hatacâyama, Xaicô nối lại quan hệ với Nôgami và hàng tháng ông ta lại từ Titôxe đến Tôkiô để gặp nhau, nhưng những lời đồn đại đó chính xác đến đâu thì không ai biết.

Đến cách "Hỏa tinh" không xa, Arign xuống tắcxi. Đi thêm một quãng dưới trời mưa nhẹ

hạt, Ariga đẩy cánh cửa của quán bar nằm dưới tầng hầm của một ngôi nhà hành chính.

Trong quán bar vắng người. Chỉ có vài ba khách hàng ngồi cạnh quầy. Cô hầu bàn trẻ lôcô phục vụ khách với vẻ không hào hứng lắm. Thủ quỹ sau quầy ngồi buồn vì không có việc gì để làm.

Không thấy Xaicô đâu cả.

Ariga ngồi sâu vào phần trong của quán bar.

- Ngài Ariga ! Cuối cùng ngài đã đến ! - lôcô bước đến bên ông. - Thưa ngài, Muxagaki sắp đến chứ ạ ?

- Hôm nay chưa chắc ông ta đến.

- Bận ạ ?

- Hình như thế.

- Chán nhỉ... - lôcô đồng đánh trề môi. Các khách hàng quen của quán vẫn lén gọi cô ta là “ả cáo”.

- Thế “mẹ” đâu ? - Ariga vừa lau mặt bằng chiếc khăn ướt vừa hỏi.

- Trưa hôm nay đã bay đi Aômôri rồi.

- Đi Aômôri ? - Ariga ngạc nhiên nhìn lôcô. - Có chuyện gì thế ?

- Mađam nói rằng ông bạn của bà ấy bị tai nạn chết. - lôcô đáp và giơ ngón tay cái lên. *(ám chỉ người tình)*

- Tai nạn ? ! Tai nạn nào ? - Ariga hỏi.

- Ông ta đi xe và đâm nhau với một chiếc xe tải...

- Thế đấy... - Ariga nhú mày. - Thế ông bạn ấy có phải là Nôgami ở “Lực lượng phòng vệ” không ?

- Hình như thế.

- Nhưng ông ta đến Aômôri để làm gì ? Nôgami đóng quân tại Hôcaidô ở Tôtxe phải không ?

- Vâng, ở đấy.

- Đâm nhau với một chiếc xe tải... Thế nghĩa là Nôgami cũng ở trên xe... Cũng ở trên một chiếc xe tải ? - Ngài Nôgami ấy à ? Chưa chắc...

- Ông ta gặp tai nạn bao giờ ?

- Hình như tối qua.

- Cụ thể là ở đâu ?

- Nghe nói ở trên quốc lộ, gần thành phố.

- Chẳng lẽ lại là quốc lộ số Bốn à ? - Ariga lăm bắm một mình. Vụ tai nạn ô tô mà báo chí viết, cái chết của Tadao Nôgami trong vụ đâm xe... Hai sự việc cùng xảy ra trên một con lộ số Bốn, cùng ở ngoại vi thành phố Aômôri tối qua ư ? Quá nhiều những sự trùng lặp..- Ariga cảm thấy như nghẹn thở. Ông gọi lôcô và bảo rót một chén uytxki lớn không pha. Tại sao một đại tá của Ban Tham mưu sư đoàn số Bảy lại có mặt trên xe vận tải giữa đêm khuya trên quốc lộ gần Aômôri ?

“Thế nghĩa là viên đại tá Nôgami này ở trên chiếc xe tải lớn mang số hiệu Tôkiô. Không biết ai ngồi sau tay lái, chẳng lẽ lại là chính Nôgami ? Trong cabin còn có một người nữa. Có lẽ cũng là người của "Lực lượng phòng vệ".

Thế nhưng tại sao một nhân vật quan trọng như thế, một đại tá, lại ngồi trong cabin xe vận tải ?

Mà khi đâm vào nhau, chiếc xe bốc cháy bùng lên như một que diêm. Ông ta có thể chờ gì được nhỉ ? Nếu như một vụ tai nạn giao thông bình thường lại gây nên một sự náo động như vậy trong chính phủ, thì có nghĩa là toàn bộ vấn đề là ở chỗ số hàng chở trên xe. Có lẽ người ta đã biết chiếc xe tải này chở cái gì - chắc Aômôri đã thông báo ngay cho Tôkiô.

- Vũ khí - đúng là xe chở vũ khí !

Nhưng loại vũ khí nào ? Không biết. Có lẽ chúng được chở đi bí mật.

Thế nhưng đại tá Nôgami cần phải bí mật chở vũ khí về Tôkiô để làm gì ?

Những mối nghi ngờ nảy sinh ở trong đầu Ariga vụt lớn lên với sự nhanh chóng không tưởng được. Ông cố gắng bình tĩnh lại, nhưng không thể nào nghĩ về một điều gì khác được nữa.

Uytxki được mang đến.

- Thì ra ngài Ariga thích madam. Cháu đoán đúng chứ ? - lôcô cười to. Nhưng Ariga không nghe thấy tiếng cười của cô ta. Bây giờ ông cảm thấy, mỗi lúc một mạnh mẽ, cái ý muốn hành động, cầm lấy cốc rượu, ông lăm bắm: “Hừ, thôi được !” Nét mặt ông trở nên linh hoạt, toát ra một sự hào hứng. lôcô thôi cười và nghiêm trang hỏi:

- Ngài sao thế, ngài Ariga ?

Ariga im lặng đứng dậy khỏi ghế. Chiếc cốc rơi xuống sàn nhà, vỡ tan. Không chú ý đến điều đó, ông bước ra khỏi quán bar.

Vội vã đi lên cầu thang, ông liếc nhìn đồng hồ: 8 giờ 25 phút.

Ra đến đường, ông chợt nghe thấy một tiếng kì lạ, giống như một cái gì đó bị gãy. Giống như tiếng gãy của ruột bút chì hay tiếng xương nứt rạn.

Và không hiểu sao ông nhớ tới Iximôri.

- Như trong một giấc mơ dữ ! - Ariga thở dài nói.

10.

Và điều đó quả thật giống như một giấc mơ dữ. Trên khoảng trống giữa toa số Một và toa số Hai không có một vết máu nào. Và cũng không có gì chứng tỏ rằng chúng đã bị rửa xóa đi. Chỉ có sàn tàu bị những dấu chân người giẫm lên.

“Bọn chúng đã rửa sàn và lại giẫm chân lên”, - Iximôri thoáng đoán.

- Chúng bắn người ở đây à ? - một nhân viên đường sắt có bảng đề tên “Xugava” ở trên ngực, hỏi.

- Vâng. Đúng là ở đây. Chúng lôi xác từ trong phòng rửa mặt này ra, - Iximôri đáp. - Anh hãy thử bằng luminon. Nhất định sẽ phát hiện ra vết máu.

Anh nói xong và cảm thấy ngay những lời nói của mình là vô nghĩa. Iximôri càng cố tạo ra cho giọng nói của mình sức thuyết phục bao nhiêu thì nó càng vang lên thiếu tin tưởng bấy nhiêu.

- Anh tin chắc rằng anh đã thấy xác chết ? - Trưởng tàu Iamacami từ trong buồng rửa mặt nhìn ra, ngờ vực hỏi.

- Vâng, - Iximôri khẽ gật đầu.

Bây giờ đến lượt Xugava hỏi:

- Anh có tự mắt nhìn thấy chúng giết không ?

- Không.

- Thế có nghe tiếng súng không ?

- Không, không nghe thấy.

- Như thế nghĩa là anh chỉ thấy chúng lôi xác người đàn ông đầy máu ?

- Vâng.

- Thủ phạm... anh nói chúng có hai người à... và kéo xác chết vào toa thứ nhất ?

- Vâng, - Iximôri khẳng định một cách chắc chắn.

- Nhưng chúng ta đã kiểm tra hết cả toa thứ nhất và không thấy có một xác chết nào cả.

IXIMÔRI nghiêng rằng bực bội.

Trưởng tàu và Xugava nhìn nhau và nhún vai tỏ vẻ khó hiểu.

IXIMÔRI đưa mắt nhìn tránh sang hướng khác.

Rồi anh lại nhìn lần nữa xuống sàn tàu bằng ánh mắt không trông thấy gì cả. Ngược mắt lên, nặng nhọc cử động lưỡi, nói:

- Điều đó là sự thật. Chính tôi đã trông thấy.

Hai nhân viên đường sắt nhìn Iximôri chăm chăm.

Vẻ mặt họ lộ rõ sự bức dọc.

“Có thể hiểu họ được”, - Iximôri nghĩ.

Quả thực là hoàn toàn không có một bằng chứng nào về việc vừa mới đây bọn chúng mang xác người đàn ông đeo kính từ trong buồng rửa mặt ra. Cái chứng có duy nhất là cơn đau âm ỉ ở trên vai trái vì cú đánh bằng khẩu súng ngắn. Tất nhiên, anh có thể cởi áo ra và chỉ cho họ thấy vết tím bầm, nhưng liệu ích gì, ai tin...

Hai nhân viên đường sắt này rõ ràng cho anh là một kẻ loạn trí...

Iximôri cảm thấy mình cô đơn đến khủng khiếp. Ý nghĩ của anh lại quay về với Kiêcô.

...Đoàn tàu đến gần ga Ximônôxeki khi Iximôri đi sang toa số Mười Ba. Anh bước qua cửa và từ xa nhận thấy Kiêcô đang đi sang toa bên cạnh. Cô mặc áo váy và áo jacket cùng màu xám nhạt.

Kiêcô đã cởi chiếc áo măngtô màu huyết dụ mà Iximôri trông thấy ở ga Hacata, nhưng anh vẫn cứ nhận ra cô.

Đôi chân tự mình bước lên phía trước... Cô quay đầu lại, dường như cảm thấy cái nhìn của anh. Kiêcô nhìn anh không chớp mắt. Có một cái gì đó thoáng qua trong ánh mắt của cô. Iximôri vấp phải “cái gì đó” như vấp phải một bức tường vô hình, và đứng sững lại.

Đôi mắt Kiêcô không để lộ ra một cảm xúc nào. Chúng nhìn anh lạnh lùng, hờ hững, như nhìn một người xa lạ. Ánh mắt đó làm Iximôri bối rối. Thậm chí anh đã nghĩ - mình có nhầm không đây ? Một cái gì đó ngăn anh lại, không cho anh bước đến và nói chuyện với cô.

Trong khi Iximôri còn đang đứng sững sờ như hóa đá Kiêcô đã từ từ quay người đi và bước khuất vào sau cánh cửa.

Một nỗi đau đâm nhói trong tim. Cái ý muốn đuổi theo Kiêcô bỗng tan biến. Và trong giây phút đó trước mặt anh xuất hiện một nhân viên đường sắt phục vụ trên tàu. Trấn tĩnh lại, Iximôri kể cho anh ta nghe những chuyện phiêu lưu xảy ra với anh, bắt đầu từ nhà ga Hacata và tiếp tục diễn ra trên tàu.

Họ nói chuyện ở trong ngăn dành riêng cho nhân viên tàu. Xugava, người nghe câu chuyện của anh, và trưởng tàu Iamacami mời Iximôri đến tận nơi xảy ra sự cố. Khi họ từ ngăn tàu bước ra, đoàn tàu đã qua ga Ximônôxeki từ lâu.

- Nhưng không có vết máu, - Xugava quay lại nhìn Iximôri, nói.

Giọng nói của anh ta làm Iximôri sực tỉnh. Anh gật đầu. Biết làm sao được - không có nghĩa là không có.

- Thôi chào anh ! Trưởng tàu nghiêng người chào, đôi mí mắt nhăn nheo của ông ta liên tục hấp háy. - Tôi khuyên anh nên trở về chỗ của mình.

Hai nhân viên đường sắt chuẩn bị bỏ đi, coi sứ mạng của mình đã được hoàn thành.

“Hay là ta lấy túi đi ?” - Iximôri lưỡng lự một lúc. Rồi anh quả quyết bước về phía toa số Một. Mở cửa, anh cảm thấy những ánh mắt thù địch đều hướng cả vào mình.

Số người trong toa số Một đã đông thêm chừng năm người, vừa mới lên ở ga Ximôrixeki, và bây giờ tổng số hành khách trong toa gần hai mươi.

- Có vẻ như họ lên từng nhóm nhỏ - Iximôri nghĩ. - Cố không gây sự chú ý của mọi người, đóng giả những hành khách bình thường.

- Tất cả đều ổn... - anh nghe có tiếng người nói sau lưng, Đó là Xugava. Đặt tay lên vai Iximôri, anh ta nói nhẹ nhàng, dường như khuyên nhủ:

- Chỗ của anh số mười ba tầng dưới. Anh nằm xuống nghỉ đi.

Iximôri muốn bước vào toa, nhưng anh không thể bắt mình làm chuyện đó được. Trước mắt anh dường như có một bức tường chắn ngang, hoàn toàn trong suốt nhưng không thể đi qua được. Ngoài anh ra, không ai trông thấy bức tường đó.

Sự sợ hãi chôn chân Iximôri tại chỗ. Xugava liếc nhìn anh đang đứng như một bức tượng đá cạnh cửa vào toa, bần khoản lắc đầu, rồi bỏ đi.

Giường nằm của anh ở ngay bên cạnh, chỉ cách anh chừng năm mét, nhưng anh cảm thấy như nó ở xa vô tận.

Nhưng rồi anh cũng quyết định vượt qua quãng đường dài vô tận đó. “Mình không phải là con rối, và không cho phép chúng muốn làm gì với mình thì làm”, - anh tự nhủ thầm và bước về chỗ mười ba.

Iximôri nghe rõ tiếng tim mình đập mạnh.

11.

Anh đã bước đến bên giường của mình.

Lấy túi từ trên giá xuống. Không ai nhúc nhích.

Không một tiếng động. Khoác túi lên vai, Iximôri bước ra hành lang.

Vào đúng giây đó anh trông thấy một ống thép nhỏ và đen. Nó thò ra từ tầng phản trên ở

cuối toa, chĩa về phía anh.

Súng trường M-11. Chỉ không hiểu là có kính ngắm hay không. Và không thấy cả người ngắm bắn. Đầu nòng súng di chuyển theo từng cử động của Iximôri. Chúng bắn thật hay chỉ dọa ? Không còn thời giờ để suy nghĩ nữa.

Vì kinh hoàng, Iximôri nghe lạnh xương sống. Anh chạy bổ ra khỏi toa. Nhưng không nghe tiếng nổ đuổi theo.

Cơn sợ hãi bản năng xua anh chạy thật xa khỏi cái chỗ khủng khiếp này. Anh bước nhanh, gần như chạy, không hiểu mình đã đi được bao lâu. Anh chỉ nhớ lại khi đã sắp đến toa cuối cùng.

Gần đến cửa, Iximôri bước chậm lại. Ở toa số Mười Bốn - Kiôcô Emi. Một sự rụt rè khó giải thích được không để anh đi đến đó.

Iximôri dừng lại ở khoảng trống đầu toa. Tựa lưng vào tường, thở dài.

Rồi anh nhìn qua mặt kính cửa lên xuống. Bên ngoài là màn đen dày đặc. Trong một thoáng anh cảm thấy như màn đen đó đang hút anh ra ngoài.

“Không, mình phải xuống ! ” - Iximôri rút bảng lịch tàu ra xem. Ga sau là Ube. Tám giờ năm mươi sáu phút, còn lại hơn nửa giờ.

“Mình sẽ cố đợi đến Ube”, Iximôri quyết định. Những ý nghĩ rối loạn, quay cuồng trong đầu. Bọn chúng chở vũ khí, vì vậy mà sẵn sàng thủ tiêu bất cứ ai biết được bí mật của chúng”.

Iximôri nóng nảy cắn chặt điều thuốc lá trong miệng.

Khi anh rút bật lửa ra, sắp sửa châm thuốc hút, có một bóng người thấp thoáng hiện ra trên mặt cửa kính. Iximôri lo lắng đưa mắt nhìn theo.

Mặt kính cửa sổ đen thẫm như một chiếc gương soi rõ bóng người đứng sau lưng anh. Một phụ nữ. Trong cửa sổ mỗi lúc một hiện ra rõ hơn chiếc áo jacket màu xám nhạt. - Kiôcô ! - Iximôri đưa bật lửa lên miệng châm thuốc. Bóng đốm lửa run rẩy lung linh giữa vệt màu xám của chiếc áo jacket.

- Anh cho châm nhờ một tý, - một giọng nói du dương cất lên. Giọng nói quen thuộc... Iximôri tắt lửa, quay người lại, rồi bật lửa lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt phụ nữ qua ánh lửa vừa bùng sáng. Ngọn lửa run rẩy soi rõ những đường nét đã gần như bị lãng quên của Kiôcô Emi.

- Đã lâu ta không gặp nhau.

- Năm năm.

- Có lẽ... - Kiôcô bối rối cúi đầu, những ngón tay tiếp tục vò nát điều thuốc.

Iximôri im lặng chĩa bật lửa cho cô.

- Cám ơn.

Kiôcô châm lửa hút. Điều thuốc run run trong tay cô.

“Trước kia Kiôcô không hút”, - Iximôri nghĩ. Bỏ bật lửa vào túi, anh cân thử lại sức nặng của năm năm qua. Kiôcô đã sống như thế nào trong những năm đó ?

Một sự im lặng ngượng ngập. Iximôri căng thẳng tìm từ để nói, nhưng không tìm ra. Bặm chặt môi, anh hỏi:

- Cô đi du lịch à ?

- Cái gì ạ ? - Kiôcô ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên.

- Cô đi về nhà ở Nagoa à ?

- Không, - Kiôcô nhún vai.

Iximôri đã lấy lại tinh thần.

- Ở ga Hacata cô đã nhìn thấy tôi. Rồi cô thấy hai người kia, hoảng sợ và biến đi đâu mất. Những người kia là ai ?

- Em không biết.

- Cấp dưới của bố cô à ?

- Không.

- Họ ở trong “Lực lượng phòng vệ” phải không ?

Kiôcô không đáp. Cô chỉ đưa mắt nhìn qua chỗ khác.

- Trong toa thứ nhất có chừng hai mươi người, tôi nghi là bọn lính. Chúng đã bắn chết một người.

- Không thể thế được !

- Điều đó là sự thật. Tôi đã trông thấy xác chết. Chúng giấu ở trong toa. Chúng muốn bắt tôi phải im lặng.

- Chúng sẽ không dám !

Kiôcô nhắm mắt lại như bị một cơn đau đột ngột, thở đứt quãng rồi nói:

- Điều đó không thể được !

- Chúng lên tàu để làm gì ? Cô cần phải biết !

- Em không biết ! - Kiôcô vội vã đáp nhanh. Nhưng Iximôri nhận thấy một tia kinh hoàng thoáng qua mặt cô.

Iximôri im lặng nhìn Kiôcô. Anh cảm thấy trong mình lại trào lên những đợt sóng âu yếm đối với người phụ nữ mà trước đây anh đã từng yêu này. Anh im lặng, lắng nghe tiếng vọng mỗi lúc một vang lên rõ hơn của mối tình tưởng như đã bị lãng quên từ lâu.

- Anh cần phải xuống ngay ở ga sau ! - Giọng của Kiôcô vang lên to một cách bất ngờ.

- Tại sao ?

- Đừng, anh đừng hỏi.

- Tôi không hiểu.

- Tốt nhất là anh đừng biết về điều này.

- Tại sao ?

- Nếu như anh biết.. - Kiôcô bối rối dừng lại và nhìn anh vẻ cầu khẩn. - Nếu anh biết, anh sẽ phải trả giá đau đớn.

- Tôi muốn biết !

- Anh đừng hỏi. Xuống ngay ga sau. Ga sau là Ube...

- Thế cô sẽ làm gì ?

- Em sẽ làm gì ấy à ? - Kiôcô cắn môi và ngoảnh mặt đi.

Toa tàu lắc mạnh, và Kiôcô loạng choạng, tóm lấy vai anh. Iximôri như bị điện giật. Anh vươn tay về phía Kiôcô.

Đôi vai gầy của cô run lên.

- Có chuyện gì thế ? Nói cho anh nghe đi.

- Tốt nhất là anh đừng biết, - Kiôcô nhắc lại, gỡ tay anh ra.

- Anh không sợ đâu !

- Nhưng em sợ ! - Kiôcô áp trán vào mặt kính đen thẫm... - Nếu như anh biết, chúng sẽ giết chết anh.

- Chúng cũng sẽ giết chết anh, cả khi anh không biết. Kiôcô còn đứng lặng một lúc. Rồi những lời, dường như được đổ ra, theo nhau, không lựa chọn, xen lẫn với những tiếng nấc ngắt quãng, tuôn thành dòng vội vã.

Tiếng còi chói tai của đầu máy át những lời cô nói. Iximôri gần như hét lên, hỏi:

- Em nói gì ? ! Nhắc lại lần nữa xem nào !

Kiôcô bùng ra thêm mấy lời nữa.

- Không thể như thế được ! - Iximôri thốt lên tuyệt vọng.

Mắt nhìn dán vào một chỗ, anh thầm nhắc đi nhắc lại trong đầu điều vừa nghe Kiôcô nói. Mắt tối sầm, miệng khô khốc. Iximôri liếm môi.

“Ra thế đấy ! ...” - Iximôri nhìn Kiôcô không rời mắt. Đôi mắt cô lấp lánh.

Cả hai đều im lặng. Và có lời nào có thể nói được lúc này ?...

Iximôri cảm thấy như mình đang nghẹn thở. Anh ném mẩu thuốc cháy dở xuống sàn tàu rồi giận dữ lấy gót giày nghiền nát. Anh nhìn ra cửa sổ. Đoàn tàu đang phóng qua một thành phố nào đó. Một dãy ánh sáng chói lòa hắt vào sáng chói, nhưng mắt Iximôri lại mờ đi. Xung quanh chỉ là một màn đen dữ dội và không giới hạn, đoàn tàu dường như đang lao đi dưới đáy biển sâu.

Nhìn chằm chằm vào bóng tối đen đặc như muốn tìm ở đấy một cái gì đó, Iximôri một lần nữa nhắc lại trong đầu những lời cuối cùng của Kiôcô: “Đấy là bạo loạn. Bạo loạn của bọn cực đoan trong “Lực lượng phòng vệ”. Chúng đang đổ về Tôkiô ! ”

“Bạo loạn của bọn cực đoan trong “Lực lượng phòng vệ ! ” Chẳng lẽ là đảo chính quân sự ? Bọn bạo loạn có bao nhiêu ? Chỉ có những đứa đi trong toa số một ? Hay bọn cực đoan ở khắp nơi trong nước giờ đang tập trung về Tôkiô ? Nếu như tất cả những cái này mang tính chất rộng rãi, thì đất nước nhất định sẽ lâm vào tình trạng rối loạn”.

Iximôri tưởng tượng cảnh bọn bạo loạn sẽ bao vây khu nhà Quốc hội, chiếm “NSC” (*Nghị viện đoàn vô tuyến truyền hình lớn nhất của Nhật Bản*). Ngoài đường phố là xe tăng, trên tất cả các ngã tư là bọn lính vũ trang đến tận răng.

"Hay đây chỉ là một sự hiểu lầm nào đó ? - Iximôri băn khoăn. - Điều này vô lý đến quá mức..."

Nhưng nếu Kiôcô nói đúng, thì tất cả những sự việc lạ lùng đã xảy ra với anh lập tức trở nên hoàn toàn logic, có thể giải thích được. Để bí mật tiến về Tôkiô, chúng mua toàn bộ số vé ở toa thứ nhất. Nhưng sự nhầm lẫn trong việc bán những chiếc vé trùng đã làm xáo trộn tất cả. Nhưng không thể để cho người lạ có mặt ở toa thứ nhất ! Lúc đó bọn bạo loạn liền đổ đi tìm những người có ba chiếc vé trùng kia để chiếm lại trước khi họ lên tàu. Còn người bị chúng giết chắc là nhân viên Cục An ninh hay cảnh sát mật đi theo dõi chúng nhưng bị lộ.

Phải làm gì đây ? Bây giờ chúng sẽ tìm cách để khử anh và Kiôcô. Chỉ còn một lối thoát - xuống tàu ở ga Ube.

Iximôri xích lại gần Kiôcô.

- Thế có nghĩa là bọn chúng định đảo chính ? !

- Vâng, - Kiôcô mở to mắt, đáp.

- Thế làm sao mà em biết được điều đó ? - Iximôri ôm lấy vai cô, hỏi.

Và ngay lúc đó anh nghe có tiếng bước chân của rất nhiều người. Anh muốn biến mình thành thật nhỏ bé, thật khó nhận thấy. Không rời mắt khỏi phía cửa có tiếng bước chân vọng lại, anh liếc nhìn đồng hồ. Tám giờ ba mươi một phút.

Đến Ube còn hơn hai mươi phút nữa.

Không thể tránh đi đâu được cả. Người anh run lên. Thần kinh không chịu nổi sự căng thẳng.

Tiếng bước chân nghe mỗi lúc một to hơn, rõ hơn. Ôm ngang vai Kiôcô, Iximôri nhìn ra cửa. Phía bên kia đã thấp thoáng bóng của ba người đàn ông.

Iximôri chuẩn bị thủ thế. Anh run lên vì giận dữ và tuyệt vọng.

Phần thứ hai

ĐOÀN TÀU BỊ MẤT TÍCH

1.

- Vòng ra phía sau anh ! - Iximôri ra hiệu bằng mắt.

Kiôcô nhanh nhẹn nấp vào sau lưng anh. Cửa toa số Mười Ba mở ra. Iximôri lùi lại một bước và sẵn sàng tự vệ.

Ba người nối tiếp nhau bước ra khoảng trống đầu toa.

Người cao lớn - qua cử chỉ có thể biết y là chỉ huy của nhóm - tiến đến đứng đối diện với Iximôri. Đôi kính gọng đồ sộ. Da rám nắng, lông mày dựng ngược, người chắc nịch, vai rộng. Khoảng hơn bốn mươi tuổi.

- Ông Phutzixaki ! - Kiôcô kêu lên kinh ngạc sau lưng Iximôri.

- A, cô đấy ư ! - giọng người mà Kiôcô gọi là Phutzixaki vang lên dịu dàng một cách không ngờ. Đôi mắt sau mặt kính chừng như trở nên ấm áp hơn. - Cô định đi đâu thế ?

Kiôcô nhìn ra cửa sổ. Phutzixaki không chịu thôi, hỏi tiếp:

- Chắc là về Nagoa ?

Kiôcô nín thở chờ đợi.

Im lặng nặng nề trùm lên khoảng đầu toa chật chội, Iximôri nhìn hai người đứng sau lưng Phutzixaki. Hóa ra một trong hai tên là người quen cũ của anh - thiếu úy Matsumia ! - Chính hắn là tên đã kéo xác chết từ trong phòng rửa mặt ra.

Tên thứ hai người thấp hơn, tuổi chừng hai mươi. Khuôn mặt nhợt nhạt một cách khác thường và thanh mảnh như mặt đàn bà. Có cái gì đó độc địa trong các đường nét của hắn. Cả ba cùng chăm chú nhìn kỹ Iximôri và Kiôcô.

“Cái gì sẽ tiếp theo ? - Iximôri theo dõi cử động của chúng. - Có lẽ tên nào cũng có súng ngắn ở trong túi”.

Anh suy nghĩ yếu ớt. Trong đầu cứ vang lên giọng nói của Kiôcô, y như được ghi trong băng ghi âm: “Cuộc bạo loạn của bọn cực đoan trong “Lực lượng phòng vệ”.

Hai mươi tên bạo loạn định tiến hành một cuộc bạo động. Chẳng lẽ bằng lực lượng như thế này mà chúng thực sự tính lật đổ Chính phủ ư ?

Chắc gì đã thế ! Nhiều năm sau chiến tranh, những người phái bảo thủ - trừ một giai đoạn ngắn - đã giữ chính quyền trong tay mình một cách vững chắc. Chính phủ của họ như chiếc xe bọc thép không chìm. Không phải một lần nó đã thoát ra khỏi các tình huống gay gắt khỏi sự sụp đổ tưởng chừng không tránh khỏi. Lẽ nào chính thể hiện hành lại sụp đổ bởi sự gắng gượng của một dùm người con con này ?

Nhưng có thể là cuộc bạo động bao trùm cả nước và những kẻ đi trên chuyến tàu tốc hành “Xacura” chỉ là một phần bé nhỏ của lực lượng nổi loạn chăng ?

“Đúng, chắc chắn là thế. Bây giờ mọi việc đã trở nên sáng tỏ” - Iximôri thầm nghĩ. Cái vòng tròn siết đầu anh đã tan ra, các ý nghĩ trở nên minh mẫn hơn.

Iximôri lập tức tưởng tượng ra một đoàn tàu tốc hành đang lao qua màn đêm về phía thủ đô. Trên tàu chập ních vũ khí do bọn lính bí mật mang lên các toa.

Cácbin và tiểu liên chắc chưa phải là tất cả, có lẽ còn cả súng máy hạng nhẹ cỡ 7 li 62 và hạng nặng 12 li 7, thậm chí có thể cả bazoca nữa.

Và tất nhiên đâu chỉ trên “Xacura” có vũ khí. Vào chính giây phút này cả những đoàn tàu khác chở bọn phiến loạn cũng đang lao hết tốc lực xuyên qua màn đêm bao phủ các hòn đảo nước Nhật về Tôkiô.

Những tuyến đường hiện lên lấp lánh trong óc Iximôri. Các tia sáng của chúng tụ lại thành một chùm thống nhất mà trung tâm là Tôkiô.

Iximôri có cảm giác như nghe thấy những tiếng động rầm rập bị nén lại ở ngoài cửa sổ toa tàu. Hàng trăm, không, hàng nghìn tên lính khoảng trưa mai sẽ có mặt ở thủ đô.

Óc tưởng tượng mỗi lúc một vẽ lên thêm những bức tranh mới: Những chiếc xe tăng bao vây Nghị viện, đại bác sẵn sàng bắn thẳng trực tiếp vào tòa nhà, máy bay tiêm kích, trực thăng tuần tiễu trên trời, binh lính mặc quân phục ngụy trang...

Trong trí nhớ thoáng hiện những cảnh đảo chính quân sự mà anh có dịp chứng kiến ở một nước châu Mỹ Latinh.

Anh đến đây công tác khi còn làm đại diện của một hãng buôn ở Chilê. Và đã mắc lại ở đó đến ba tháng. Một lần vào sáng tháng Mười, anh tỉnh dậy vì tiếng động cơ nổ ầm ầm. Từ cửa sổ phòng mình trên tầng mười sáu của khách sạn, Iximôri trông thấy mấy máy bay tiêm kích liên tiếp bổ nhào xuống thành phố, mỗi lần từ máy bay phụt ra một quả lửa đỏ và kéo dài thành một dải rực chói đến tận mặt đất.

Các máy bay quân sự đó thuộc kiểu “Hocke Gantec” còn những dải đỏ chói lòa là vệt tên lửa. Khói bao phủ cả nóc tháp của tòa nhà Nghị viện. Đàn bồ câu bay ngược lên trời từ những cuộn khói đen.

Phía dưới, xe tăng gầm rú trên đường phố. Theo sau chúng là xe bọc thép và xe tự hành.

Đường phố sạch bóng người. Không có lấy một chiếc ô tô du lịch nào. Tiếp ngay sau xe tăng và xe bọc thép xuất hiện một số xe tải quân sự. Lính đông chật cứng trên xe.

Tất cả tiến vào Trung tâm - đến tòa nhà Nghị viện, dinh Tổng thống và các cơ quan Chính phủ. Nhiều tòa nhà đã bốc cháy.

“Đảo chính quân sự ! ” - Iximôri chột hiệu ra và mở đài thu thanh. Từ đó vang lên một giọng nam hồi hộp, nhưng cứng rắn và phong nhã: “Tôi đề nghị đồng bào không khuất phục sự đe dọa của quân đội... Bây giờ, vào những giây phút này, khi tôi kêu gọi đồng bào của tôi, máy bay ném bom đang lơ lửng trên dinh Tổng thống. Chúng ta sẽ đánh tan chúng. Tôi tin tưởng như vậy. Một lần nữa, tôi kêu gọi tất cả đồng bào hãy giữ vững trật tự và phẩm giá. Và điều đó sẽ là vết nhục đối với những kẻ phản bội lại nhân dân mình và mưu toan bằng đại bác buộc nhân dân quỳ gối”.

Liền ngay đó là lời bình luận đầy lo lắng của phát thanh viên:

“Tổng thống nước Cộng hòa đã phát biểu trước cả nước. Đây là đài phát thanh “Tự do - Một”. Bây giờ là 8 giờ 12 phút. Nỗi lo âu bao trùm cả đất nước chúng ta. Chắc các bạn đang nghe rõ tiếng bom oanh tạc. Bom nổ, đạn réo...”

Giọng của phát thanh viên bất ngờ bị cắt ngang. Tiếng ầm ầm vang lên - tưởng như có một dàn nhạc gõ nào đó đang chơi. Phát thanh viên lại lên tiếng - giọng của anh bị ngắt quãng:

“Qua cửa sổ tổng đài chúng tôi hầu như không thấy được gì cả. Trung tâm thành phố khói cuộn mịt mù. Tòa Nghị viện và dinh Tổng thống đang cháy. Ngoài cửa sổ vang lên nhạc điệu binh của bọn phiến loạn... Ôi, cửa tổng đài bị mở rồi... Đó là bọn lính vũ trang bằng tiểu liên. Băng đeo tay với hình đầu lâu... Đã có thời bọn SS, bọn vệ binh quốc xã mang những dấu hiệu như thế... Chúng đã chĩa tiểu liên vào tôi ! Hỡi đồng bào, hãy giữ vững phẩm giá ! ... Tổng thống đã ra lệnh như vậy...” Tiếng súng khô khốc cắt ngang giọng nói. Đài câm bật. Im lặng kéo dài chừng hai phút. Sau đó trong loa vang lên tiếng nhạc điệu binh chói óc.

Iximôri rùng mình, như có người nện vào tang trống đồng ở ngay sát cạnh tai. Anh nhìn ra cửa sổ. Lửa bao bọc tòa Nghị viện, những lưỡi lửa vút lên cao. Bất ngờ mưa trút xuống.

Những đám mây đen treo trên thành phố làm cho đường phố ngập nước tối sẫm lại. Những quả đạn lửa đan chéo trên bầu trời đen đặc. Đại liên vãi lửa tung tóe. Đó là ngày mồng sáu tháng Mười - buổi sáng của cuộc đảo chính quân sự.

Ngày hôm ấy anh bị giam lỏng ở trong phòng khách sạn. Những tin tức kinh hoàng cứ truyền đến liên tục. Hàng nghìn người bị bắt và bị dồn đến sân bóng đá lớn.

Trên các đường phố t ruitg i MI--, trên sông, trên các tuyến đường sắt, hàng mu xác chết. Tình trạng giới nghiêm được thiết lập. Cả mrtử tnt thành một trại tập trung khổng lồ !

Hai tuần sau, Iximôri may mắn rời được khỏi đó. Khi tin vượt qua lftnh lĩئی nước ấy, anh được biết rằng cuộc đảo chính quân sự có biệt danh là “Operasion silencio”

"Chiến dịch im lặng".

Mỗi lần nhớ tới những sự kiện ngày ấy là một nỗi đau buồn xâm chiếm Hirôaki Iximôri. Anh có cảm giác như bị chìm vào một vực sâu không đáy. Chỉ có một điều làm anh biết bình tĩnh lại là việc ấy xảy ra ở xa, rất xa nước Nhật, ở một trong những nước châu Mỹ Latinh, nơi đảo chính quân sự là việc bình thường.

Anh có cảm giác như mình đang xem lại một bộ phim cũ.

Nhưng trí nhớ bắt anh phải nhớ lại cảnh thành phố đã sụp đổ dưới làn đại bác ngay trước mắt anh. Tòa nhà Nghị viện uy nghi tối cao ở chính trung tâm thành phố có vẻ mong manh làm sao !

Iximôri tin rằng, những điều như thế không thể xảy ra ở Tôkiô, Đơn giản là anh rất tin vào điều đó. Và bỗng nhiên có ba kẻ này đứng trước anh... Chẳng lẽ những cảnh i ! UI ngực thế kia sẽ ở khắp mọi nơi, trong từng góc nhỏ của nước Nhật. Chẳng lẽ cả nước đang chết lặng trong nỗi sợ hãi dưới nòng đại bác ?

“Tất cả sẽ qua đi, như một giấc mơ hoảng loạn”, - Iximôri thử tự trấn an mình, nhưng niềm an ủi quá yếu ớt.

2.

- Cô trở về với tướng Emi ? - Phutzixaki lại hỏi. - Cô đến Nagoa à ?

- Thì việc gì đến ông ? - Kiôcô hỏi lại.

- Chị sẽ không xuống ga Nagoa mà sẽ đi cùng chúng tôi tới Tôkiô, - thiếu úy Matsumia chen vào.

Tên thứ ba rút súng ngắn ra.

- Tại sao lại phải thế ? - Kiôcô hỏi.

- Chúng tôi rất muốn cô cùng đi đến tận Tôkiô, - Phutzixaki nhắc lại, nhưng giọng mềm mỏng hơn nhiều so với Matsumia.

- Đó là sự cưỡng bức !

- Xin lỗi..

- Tôi không muốn nghe các người !

- Chúng tôi khuyên cô hãy thông minh hơn...

- Rồi các người sẽ biết ! - Kiôcô giận dữ hất cằm lên. Matsumia lại chen vào:

- Nếu chị không nghe lời...

- Lúc ấy thì sao ?

- Lúc ấy ? Điều đó tôi để cho chị hiểu lấy.

Mắt Matsumia long lên. Ánh mắt tàn nhẫn, không còn để lại một tia hy vọng nào.

- Mọi việc cần phải giữ bí mật hoàn toàn đến trưa ngày mai. Tin tức không thể lọt ra ngoài. Chúng tôi bắt buộc cách li tất cả những ai đã biết các bí mật của chúng tôi.

- Cha tôi thế nào rồi ? - Kiôcô lo lắng hỏi.

- Chị chẳng có gì mà làm ở Nagoa cả !

- Điều đó thật đều cang !

- Không thể khác được, - Matsumia nói bằng giọng không cho phép phản đối.

- Cô hiểu cho, chúng tôi chỉ muốn điều lành cho cô. - Phutzixaki nói. Trong giọng nói hoàn toàn mềm mỏng, nhưng lời của y vang lên như mệnh lệnh.

Trên khuôn mặt Kiôcô lại thoáng bóng lo âu.

- Và như thế, tôi yêu cầu cô tránh những hành động bùng bột. - Phutzixaki nhắc lại một cách kiên nhẫn.

- Những hành động bùng bột nào kia ?

- Không làm ồn không cần thiết... - Matsumia lúng búng.

- Và điều đó đối với cả anh đấy, - Phutzixaki quay về phía Iximôri, - việc gì vì một chuyện vợ vẫn nào đó lại đi quấy rầy những người phụ trách tàu ?

Iximôri khó chịu vì giọng hách dịch của y. Phutzixaki ám chỉ một cách rõ ràng đến chuyện cái xác chết. Mà đây là lời cảnh cáo... Thế nhưng chúng giấu xác chết ở đâu được nhỉ ? Giờ đến tận Tôkiô thì chúng không rời mắt khỏi anh, và ngay trong cố gắng chạy trốn đầu tiên của anh thì...

“Chúng sẽ giết ! - Iximôri thầm nghĩ, liếc mắt nhìn khẩu súng ngắn nòng đang chĩa thẳng vào trán anh. - Chúng sẽ không thả mình khỏi đây”.

Iximôri nhìn Phutzixaki rồi lại nhìn Matsumia. Chúng đáp lại anh bằng cái nhìn dữ tợn.

Lại im lặng nặng nề. Tàu tốc hành “Xacura” lao băng băng về phía trước. Phutzixaki cắn môi, rồi nói bằng giọng hơi khàn khàn:

- Bất kỳ hành động không suy nghĩ chín chắn nào cũng lập tức gây nguy hại cho những người thân của các người.

- Những người thân ? - Iximôri hỏi lại ngờ ngác. Kiôcô im lặng.

- Tiaki Iximôri... - Matsumia nói rề rề vẻ nhạo báng. - Đúng tên vợ anh không ? ! Nói cả địa chỉ chứ ? Tôkiô, quận Xumida, Higaxi-Mucôtzi.

- Điều ấy cũng đối với cả cha cô, chuẩn tướng về hưu Emi đang bị quản thúc tại nhà, - quay về phía Kiôcô, Phutzixaki nói khô khan.

Trong toa Khách sạn tương đối rộng rãi, Iximôri và Kiôcô ngồi đối diện nhau trong một góc.

Iximôri gọi bia và thịt hầm. Kiôcô cũng gọi những món ấy.

Cô châm thuốc và nhắm mắt, rít một hơi dài.

- Không thể tin nổi, - Iximôri thở dài.

Mở mắt, Kiôcô nhìn anh vẻ dò hỏi.

- Em nghĩ là nghiêm trọng chứ ?

Kiêcô lặng lẽ gặt đầu. Trong mắt cô đầy vẻ tuyệt vọng.

- Nghĩ là chúng tin rằng sẽ thành công ?

- Vâng.

- Chúng định bắt đầu vào lúc nào ?

- Trưa mai.

- Mười tám tháng Tư... Tại sao lại vào chính ngày này ?

- Ngày mai các đảng phái đối lập dự định sẽ bỏ phiếu không tín nhiệm Chính phủ. Tất cả đại biểu sẽ có mặt ở Quốc hội.

- À ra thế ! Chúng muốn chiếm tòa nhà Quốc hội... Ai lãnh đạo cuộc bạo loạn ?

- Em khó mà trả lời được câu hỏi này, - Kiêcô trả lời khô khan.

Bia được mang đến và câu chuyện ngừng lại. Iximôri rót đầy cốc của Kiêcô và nâng cốc mình, anh uống cạn một hơi.

Sự khô đắng trong cổ họng vẫn không qua đi. Trên tàu, máy điều hòa nhiệt độ làm việc nhưng anh có cảm giác là trong toa rất ngột ngạt. Cả người anh ướt đầm mồ hôi.

Iximôri lấy tay lau trán, uống cạn cốc bia, nhìn quanh. Bằng da thịt của mình, anh cảm thấy có sự theo dõi, mặc dù không thể nói chắc chắn là ai trong số những người ngồi ở toa Khách sạn đang quan sát họ. Mà thực ra rất dễ xác định, chỉ cần nhìn xuống chân. Trông thấy những đôi giày quân sự.

Phutzixaki và Matsumia trước khi đi khỏi vẫn không quên cảnh cáo một lần nữa:

- Hãy ngồi cho yên đến Tôkiô.

Còn tên thấp nói thầm:

- Đừng nghĩ chuyện xuống tàu ! - tưởng chừng như hẳn đọc được ý nghĩ của họ...

... Lúc ấy, ở đầu toa, Iximôri và Kiêcô nhìn rất lâu vào mắt nhau. Iximôri muốn biết nhiều điều. Nhưng chỗ giáp toa bên thủ không phải là nơi trò chuyện tâm tình. Chỗ của Kiêcô ở ngay đầu đoàn tàu, toa Mười Bốn. Nhưng cả ở đấy cũng không nói hết được.

Iximôri mời Kiêcô vào toa Khách sạn. Kiêcô bất ngờ đồng ý ngay.

Mới đến cạnh cửa vào toa Khách sạn, Iximôri lại cảm thấy có ánh mắt bám riết theo mình. Bây giờ đừng hòng thoát nổi những con mắt này cho đến tận Tôkiô. Nếu dọc đường không nhảy xuống được...

- Phutzixaki là ai thế ? - Iximôri hỏi.

- Cựu trung tá “Lực lượng phòng vệ”, - Kiôcô giải thích ngắn gọn.

- Tại sao lại cựu ! Tự hấn bỏ ngũ à ?

- Không. Hấn bị loại.

- Vì sao ?

- Người ta điều tra ra rằng chính hấn đã tham gia vạch kế hoạch phiến loạn.

- Kế hoạch phiến loạn ư ? Lẽ nào có những kế hoạch như thế ?

- Đã từng có rồi đấy. Chắc là anh quên thôi... Anh có nhớ vào tháng Sáu năm sáu mốt, - Kiôcô thì thầm, đôi mắt hơi đỏ nhìn Iximôri, - lúc ấy anh còn đi học phổ thông...

- Tháng Sáu năm sáu.. - Iximôri cố nhớ lại các sự kiện những năm ấy. Hồi đó là chính quyền của nội các Ikêđa. Trước đấy một năm, vào tháng Năm “Hiệp ước an ninh” mới được ký kết đã gây nên một làn sóng căm phẫn trong nhân dân. Nhân dân cố phá tung sợi dây xiềng phụ thuộc nhục nhã vào Mỹ. Những dòng người biểu tình bất tận kéo qua nhà Quốc hội.

Lúc ấy anh đang học lớp cuối của phổ thông. Hàng ngày trên vô tuyến truyền hình truyền đi các sự kiện xảy ra cạnh tòa nhà Quốc hội. Dòng người biểu tình như sóng cuộn với tiếng réo gào tràn đến tòa nhà. Nhiều đơn vị cảnh sát được tung ra để đàn áp. Xe chở các chính trị gia nổi đuôi nhau dừng lại cạnh Phủ Thủ tướng. Những người biểu tình vung các bó đuốc. Những ngọn đèn pha lóa mắt của cảnh sát chiếu thẳng vào mặt họ...

Sự căng thẳng đạt đến điểm cùng cực. Đám đông bị cảnh sát làm nổi điên lên, tìm cách xông vào tòa nhà Quốc hội. Có một số người bị chết. Một nữ sinh bị nén đến tắt thở.

Ikêđa lên nắm chính quyền sau khi nội các Kici đổ. Với ý muốn làm cho mọi người lãng quên việc chính trị, Chính phủ mới đề ra chương trình “tăng gấp đôi ngân sách” của dân chúng. Và sau một năm, như Kiôcô nói, đã phát giác ra kế hoạch một cuộc đảo chính quân sự.

Điểm lại các sự kiện những năm xa xưa trong trí nhớ, Iximôri vấp phải một việc đã có lúc làm anh kinh ngạc.

- Em định nói đến cái thông báo khẩn của hãng UPI phải không ? - Anh kêu lên sững sốt.

Kiôcô mỉm cười buồn bã.

- Thế nghĩa là thông báo của hãng UPI là có thật ?

- Vâng.

- Sao em biết ?

- Cha em điều tra vụ này. Ông bỏ ra mười năm trời vì nó. Còn sau đó xin về hưu.

- Năm năm về trước... Phải, đúng khi ấy cha em rời khỏi “Lực lượng phòng vệ”... - Có lẽ, đó là chìa khóa để mở màn bí mật của việc Kiôcô mất tích ?

- Vâng, đã qua năm năm rồi. - Kiôcô nhắm mắt và đưa cốc lên miệng. Nỗi buồn giày vò in sâu trên đôi môi.

Đó không phải là nỗi buồn trong sáng mà anh từng thấy trên khuôn mặt Kiôcô trước đây.

- Thế nghĩa là thông báo của UPI là sự thật. -

Iximôri nhắc lại, ngón tay khẽ gõ lên thành cốc. Ngoài cửa sổ bóng tối im lìm.

3.

Thông báo đặc biệt của UPI...

Hãng thông tin cỡ lớn của Hoa Kỳ UPI đã truyền đi khắp thế giới cái tin dữ dằn này.

Bức điện báo tin rằng: “Theo những nguồn tin chắc chắn, gần gũi với các giới cầm quyền Tôkiô, ngày mồng bốn tháng Sáu đã khám phá ra một kế hoạch đảo chính vũ trang mà mục đích là lật đổ Chính phủ Ikêđa. Mười hai sĩ quan lục quân trẻ của “Lực lượng phòng vệ” tổ chức cuộc bạo động này. Kế hoạch bị phát giác sau cuộc đảo chính quân sự ở Nam Triều Tiên. Việc khám phá ra âm mưu bạo loạn này không được khẳng định chính thức. Việc điều tra được tiến hành cực kỳ bí mật, nghe nói thậm chí cả Thủ tướng Ikêđa cũng không biết về nó. Đại diện “Lực lượng phòng vệ” và Bộ Ngoại giao phủ nhận tin về cuộc bạo động này. Các sĩ quan trẻ dự định thực hiện đảo chính quân sự bằng cách nào, mười hai kẻ khởi xướng là ai - họ chủ trương tốt nhất là im lặng về tất cả những điều đó.

Phần lớn những người âm mưu vụ bạo loạn là trung úy. Họ cho rằng Chính phủ theo phương Tây của Ikêđa quá ôn hòa với những người cộng sản. Họ tin rằng đường lối của Ikêđa, người định tăng gấp đôi ngân sách của nhân dân đến khoảng năm 1970, nhất định phải thất bại. Các sĩ quan trẻ tức tối vì “nạn tham nhũng trong giới chính trị” và “sự suy thoái đạo đức”. Có thể cho rằng họ chịu ảnh hưởng lớn của các lực lượng cực hữu. Từ các nguồn tin cậy cho biết rằng một số sĩ quan cao cấp của các “Lực lượng phòng vệ” đã đề nghị các đại diện những đơn vị quân đội Hoa Kỳ ở Nhật Bản giúp đỡ cho tiến hành đảo chính. Các sĩ quan cho rằng quân đội cần phải nắm chính quyền vào tay mình để không cho nó rơi vào tay phái tả”.

Về bức điện của UPI đã bay khắp thế giới ấy, mãi sau này Iximôri mới biết, khi anh đã chuyển sang Công ty Xuất khẩu Kim loại đen số Năm thuộc hãng buôn “Itxui Xiôtzi”, vào cái ban “ma” chuyên trách việc xuất khẩu vũ khí.

Thỉnh thoảng ở ban bí mật này, những “cốt cán tài năng” tập trung từ nhiều phòng khác nhau nửa đùa nửa thật tranh luận về khả năng có hay không có cuộc bạo động. Đôi khi chuyện có nhắc đến bức điện của UPI. Ngay sau khi bản tin này được công bố, phía Nhật Bản tiến hành cuộc điều tra chính thức kỹ lưỡng, nhưng trong quá trình này cũng không phát hiện ra dấu vết nào của cuộc mưu loạn. Người ta cũng xác định được rằng phóng viên UPI tại Tôkiô “không có những mối liên lạc với các cơ quan” phù hợp “có thể cấp cho ông ta nguồn tin tương tự”. Cuối cùng, rút ra kết luận rằng, thông báo của UPI không chỉ là một nhầm lẫn mà còn là một sự phao tin nhằm độc địa”. Sự việc đến đây là chấm dứt.

Kết cục sự việc như thế không làm tan những mối hoài nghi của Iximôri. UPI là hãng tin có tiếng tăm, một trong những hãng tin lớn nhất thế giới. Khó mà tin được rằng phóng viên của nó tại Tôkiô lại gửi về hãng một cái tin hoàn toàn không có cơ sở.

Đảo chính quân sự là một sự kiện cực kỳ nghiêm trọng. Ai dám truyền đi khắp cả thế giới tin giả về một vụ đảo chính quân sự cơ chứ?

Rõ ràng phải có điều gì đó đã làm cho phóng viên của hãng này nghĩ đến sự tồn tại của một âm mưu bạo loạn... Và hơn nữa, trong bức điện của UPI có các số liệu hoàn toàn cụ thể: số lượng, tuổi tác, cấp bậc của những mưu loạn có quan hệ chặt chẽ với phái cực hữu... Mười hai viên trung úy...

Lẽ nào phóng viên UPI có thể tự ý nghĩ ra con số này ? Nếu tất cả những cái đó chỉ để cho giật gân, thì chỉ còn có thể ghen tỵ với một sức tưởng tượng như thế !

Phần đông nhân viên của Ban cho rằng khả năng khởi loạn trong “Lực lượng phòng vệ” là không thể có được. Thời ấy lực lượng lục quân gồm ba mươi sư đoàn và tính ra là hơn một trăm năm mươi tư nghìn người.

“Đúng, theo trang bị và tính cơ động thì họ có thể hơn nhiều so với quân đội cũ, - các đối thủ của giả thuyết cho rằng không có khả năng xảy ra một cuộc đảo chính quân sự nói. - Nhưng tinh thần chiến đấu của sĩ quan rất tồi, họ trở thành những kẻ phục vụ nhần nhục, sống nhờ đồng lương. Họ không đủ cả sức, cả sự táo bạo để chuẩn bị một cuộc mưu loạn thật sự...”

Còn những người khác, với sự lo lắng phòng trước về khả năng có thể của một cuộc bạo loạn, thì phản đối: “Thế những sĩ quan kết thúc Học viện Phòng vệ thì sao ? Dần dần họ sẽ trở thành hạt nhân của thành phần chỉ huy”. Mùa hè năm 1968, tám mươi hai sĩ quan tốt nghiệp Học viện khóa đầu được thăng cấp thiếu tá. Đến năm 1981 họ sẽ lên đến chức chuẩn tướng. Khi Iximôri còn phục vụ ở “Itxui Xiôtzi”, hai mươi phần trăm sĩ quan sơ cấp là những người đã tốt nghiệp Học viện Phòng vệ.

Sau khi kết thúc Học viện, các sĩ quan trẻ thường trải qua hai mươi lăm tuần thực hành trong các lớp sĩ quan chỉ huy Curume, sau đó họ được phong trung úy ngay. Tiếp theo là mười hai tuần học tập ở Trường sĩ quan Phuttzi và các trường chuyên môn khác theo quân chủng, sau đó được phân về các đơn vị. Chỉ huy đại đội hoặc trung đội, họ dần dần đạt đến mức tinh xảo nghệ thuật quân sự và chiến thuật. Giới sĩ quan tinh hoa mới của “Lực lượng phòng vệ” này cố gắng để đạt đến sự thống nhất. Họ thường xuyên tiếp xúc với nhau. Khác với lớp sĩ quan quân đội cũ được giáo dục theo lối cổ, bằng tinh thần chỉ dụ của Hoàng đế - niềm tin và lòng yêu nước mù quáng, còn lớp trẻ tự giải thoát được khỏi những thất bại trong chiến tranh. Lớp sĩ quan quân đội trước chiến tranh không thể thắng được điều ấy trong bản thân, nên đối với họ “Lực lượng phòng vệ” chỉ là chỗ ẩn náu lúc tuổi già mà thôi. Chính vì vậy mà họ có chiều hướng thỏa hiệp với tầng lớp quan liêu trong Chính phủ, bao giờ cũng lắng nghe những ý kiến xã hội.

Vì vậy các sĩ quan già đặt những hy vọng lớn vào thế hệ mới của những người đã tốt nghiệp Học viện Phòng vệ. Một đồng nghiệp của Iximôri, người cho rằng tồn tại khả năng của một cuộc bạo loạn, có lần đọc cho anh nghe những đoạn trích dẫn từ bài báo của một quân nhân về hưu đăng trong tạp chí “Nghiên cứu quân sự”.

Trong bài báo ký tên Chuẩn Đô đốc Hải quân Tacamô Xema có đoạn nói:

"Sự không tín nhiệm đối với các chính trị gia và quan lại càng ngày càng cắm rễ sâu hơn trong "Lực lượng phòng vệ" đang nuôi dưỡng khả năng "nổi loạn của các sĩ quan trẻ". Hơn nữa,

tôi dám mạnh dạn khẳng định rằng các chỉ huy trẻ đã tốt nghiệp Học viện Phòng vệ, khát khao lẽ phải, chan chứa niềm mong muốn chân tình xây dựng một quân đội mới khác biệt tận gốc rễ với quân đội cũ, nhất định sẽ nổi dậy. Tôi không tuyên truyền đối với các sĩ quan trẻ, không xúi bẩy họ làm loạn - điều này không thể cho phép - nhưng tôi cho rằng chỉ cần những người trẻ, tương lai của các "Lực lượng phòng vệ", nhiệm phải tư tưởng thỏa hiệp và chủ nghĩa hoà giải vốn là đặc trưng cho bộ chỉ huy cao cấp, thì điều đó có nghĩa là chấm hết các "Lực lượng phòng vệ"...

"Thế điều gì sẽ đến, nếu cả các quân nhân già - những người theo chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi cũng sẽ nổi dậy cùng với các sĩ quan trẻ ?..." Iximôri nghĩ. Và còn thêm một điểm đặc biệt nữa. Phần lớn những người tốt nghiệp Học viện Phòng vệ xuất thân từ lớp nghèo, họ vào đó học chỉ vì không có tiền để vào học ở một trường đại học bình thường. Và vì vậy bất kỳ một việc không bình đẳng nào của xã hội cũng đều được họ cảm nhận một cách bệnh hoạn hơn người khác. Nếu họ sẽ nổi dậy thực sự vì "sự trong sạch của nền chính trị", "sự thanh bình và phồn vinh của nhân dân", thì nền chính thể trong nước sẽ bị tê liệt. Họ tin tưởng rằng, được giáo dục trong tinh thần dân chủ, dù họ có làm gì đi nữa, thì vẫn là hành động vì lợi ích của sự tiến bộ. Họ có thể nghĩ rằng họ được nhân dân ủng hộ, và đó chính là cái nguy hiểm lớn nhất.

Đồng nghiệp của Iximôri dẫn ra một số số liệu trong bản điều tra được tiến hành trong những năm 1955-1965. Các tác giả của bản báo cáo khẳng định rằng, các nhà chính trị chuyên nghiệp thuộc phái cực hữu không đủ sức tự mình chuẩn bị và tiến hành một cuộc đảo chính. Họ có thể nghĩ đến thành công chỉ khi nào được một phần quân đội ủng hộ. Giấu mình trong bóng tối, những kẻ cực hữu lái các sự kiện vào hướng cần thiết cho họ.

IXIMÔRI đã quên nhiều điều, nhưng những luận điểm chính thì anh còn nhớ:

1. Sự sụp đổ của Chính phủ bảo thủ vì đường lối chính trị của nó bị phá sản và một Chính phủ cấp tiến lên nắm chính quyền.
2. Tiếp sau việc này là một cuộc đảo chính quân sự không thể tránh khỏi, nó được thực hiện bởi những nỗ lực chung của phái cực hữu và một phần của "Lực lượng - phòng vệ".
3. Sự lật đổ Chính phủ cấp tiến.
4. Như là hậu quả - sẽ có một cuộc tổng bãi công của công nhân, cuộc đấu tranh tập trung của các lực lượng tiến bộ.

Khi đó một phần ba các đơn vị quân đội có lẽ sẽ ủng hộ các lực lượng cấp tiến, số còn lại sẽ kéo về Tôkiô từ hai hướng Nam và Bắc. Trong nước sẽ bắt đầu rối loạn, cuộc nội chiến sẽ bùng nổ.

Chỉ một ý nghĩ về tất cả những điều ấy đủ làm cho Iximôri kinh hoàng, nhưng sau đó, rời khỏi "Itxui Xiôtzi", anh dần dần không còn quan tâm đến chính trị và kinh tế nữa. Chuyển từ hăng buôn với khối lượng khổng lồ những nguồn tin hàng ngày (16 nghìn điện báo vào và 12 nghìn xuất đi, bảy mươi cuộc nói chuyện theo điện thoại quốc tế từ Tôkiô, lượng điện thoại từ những thành phố khác trên thế giới đến lớn hơn gấp hai lần, mười ngàn thư tín ra nước ngoài và cũng khoảng từng ấy tin chuyển từ nước ngoài về) sang một tờ báo chuyên ngành bé tí với

bảy nhân viên, Iximôri tưởng chừng như bị một bức tường cách âm ngăn với thế giới. Nhưng cả so với công việc hiện thời của mình 7 cuộc săn đuổi thường xuyên vì một giày đổi thay liên tục - Iximôri thích ở nhà với cô vợ Tiaki trong căn phòng chật hẹp của họ hơn. Khi khắp xung quanh, các bức điện tín uốn vắn vào, máy tê lếch gỗ, anh có cảm giác đó là một giấc ngủ mập mờ. Tin tức đối với anh như một cái gì đó lạ lẫm, xa xăm và phù du.

Và giờ đây, khi anh hoàn toàn không còn chú ý đến chính trị nữa, số phận lại dẫn anh lại với những kẻ bạo loạn, bọn quá khích của “Lực lượng phòng vệ”. Đã từ lâu, mười lăm năm về trước phóng viên hãng UPI đã tiên đoán...

Mà không biết ở ủy ban điều tra của Chính phủ, ở Ban An ninh quốc gia của Cục Cảnh sát và ở các đội bảo vệ của “Lực lượng phòng vệ” có biết về những bọn này không ? Iximôri mù đi trong những suy đoán. Chỉ có thể khẳng định một cách tự tin rằng, trong đoàn tàu này mới có hai người biết về những kẻ phiến loạn, những hành khách còn lại không hề hay biết gì.

4.

Anh cần phải làm sáng tỏ sự việc đang xảy ra !

- Em biết chi tiết chuyện bức điện báo của UPI chứ ? - anh hỏi Kiôcô Emi.

- Vào ngày mồng một hàng tháng, mười một sĩ quan khóa Học viện Phòng vệ tập trung tại “Xurucava” trên đường phố Caguratzaca để soạn thảo kế hoạch đảo chính.

- Tại “Xurucava” ?

- Vâng, đó là một khách sạn kiểu Nhật. Nếu đi lên Caguvatzaca, đối diện chùa Bixiamôn có một ngõ hẻm. Ở đấy chính là “Xurucava”.

- Và sao nữa ?

- Những cuộc náo động năm trước vì Hiệp ước an ninh làm họ lo lắng. Họ sợ cánh tả có thể chiếm chính quyền. Họ đã soạn xong những chi tiết cụ thể. Họ đã có kế hoạch chiếm Phủ Thủ tướng, Cục Phòng vệ, Cục Cảnh sát. Họ đã định chiếm “NSC”, các tòa soạn báo chí, điện báo và điện thoại, các trạm điện. Những kẻ nổi loạn đã rút ra những bài học có lợi từ các sự kiện ngày 26 tháng Hai (*Cuộc bạo động của các sĩ quan năm 1936*) và quyết định đóng cổng Hoàng cung, phong tỏa các Bộ Tham mưu của những đảng cấp tiến và công đoàn...

- Nhưng để làm tất cả những việc ấy cần có lực lượng lớn hàng ngàn binh lính !

- Tất nhiên. Họ đã có kế hoạch tổng động viên.

- Kế hoạch ra sao ? - Iximôri vội hỏi.

- Bọn mưu loạn dự kiến tập trung ở thủ đô bốn nghìn lính, chủ yếu là các sư đoàn Một và Mười Hai của quân đoàn Miền Đông. Ngoài ra, chúng còn chờ đợi là những tên dự bị đã từng phục vụ trong “Lực lượng phòng vệ” cũng sẽ tham gia. Số này khoảng một nghìn người. Kế hoạch mang mật danh “Bull”.

- “Bull là gì ?

- Tiếng Anh, “bull” là “bò đực”. Bọn mưu loạn sẽ gắn hình bò tót lên tay áo lúc khởi sự để làm dấu hiệu phân biệt.

- Thì chính chúng là những con bò đực điên khùng ! - Iximôri tức giận rủa.

- Mười một tên này rất không bằng lòng với Chính phủ Ikêđa. Chúng cho rằng ông ta không đương đầu nổi phái tả. Ngoài ra, chúng không thể chấp nhận được việc “Lực lượng phòng vệ” ở Nhật Bản bị coi như một đứa con ngoài pháp luật.

- Em nói chúng có mười một người à ?

- Nói chung thì còn một nữa... - quay ra cửa sổ, Kiôcô đáp. Thân hình nhìn nghiêng thanh

thanh của cô trên nền đen cửa sổ đẹp đến khó tả. Khuôn mặt thường trắng bệch của cô hơi ửng hồng lên vì bia. Cảm giác mất mát cay đắng lại trào lên trong lòng Iximôri.

- Ai thế ? - anh hỏi khàn khàn.

- Maxaxi Higaxicami, lúc ấy ông ta là đại tá. Hồi chiến tranh là trung úy, một kẻ dân tộc chủ nghĩa khét tiếng, rất sùng kính các thủ lĩnh cuộc bạo động tháng Hai của sĩ quan - đại úy Xirô Nônaca và đại úy Terutzo Ando...

- Tóm lại, những quân nhân cũ liên kết với các học viện tốt nghiệp Học viện...

- Và còn cả với bọn cực hữu.

- Phutzixaki cũng trong số mười một tên ấy à ?

- Vâng.

- Nghĩa là cha em đã điều tra ra việc này ?

Kiôcô gật đầu ảm đạm.

- Hóa ra ông chỉ huy các đơn vị bảo vệ à ? - Iximôri - hỏi cho chính xác hơn.

Các đơn vị bảo vệ - hoặc là cảnh sát quân sự trong “Lực lượng phòng vệ” làm nhiệm vụ của mật thám trong quân đội cũ. Phần lớn sĩ quan là cựu mật thám hoặc cảnh sát. Họ giám sát những người phục vụ trong “Lực lượng phòng vệ”, đảm bảo kỷ luật trong quân đội, bắt những người đào ngũ. Tài liệu về từng quân nhân được đóng vào một hồ sơ đặc biệt, trên cơ sở những tài liệu này mà tập hợp thành các báo cáo mật về trạng thái tinh thần trong các đơn vị. Tin tức của cảnh sát quân sự được xem là rất đáng tin cậy.

- Không, - Kiôcô đáp. - Lúc ấy theo mệnh lệnh của Tham mưu trưởng Lục quân, một nhóm điều tra mật đặc biệt đã được thành lập. Cha em phụ trách nhóm. Lúc đầu ông không thể nào xác định được tên mười hai sĩ quan và nơi hội họp của chúng. Và chính lúc ấy có những tin tung ra rằng tất cả những sự việc ấy đều toàn là chuyện đồn nhảm. Nhưng cha không chịu lùi. Mãi sang năm thứ năm mới làm sáng tỏ được đôi điều. Một đại úy là Xacaki, chỉ huy đại đội trong trung đoàn bộ binh Mười Ba đóng tại Matxumôtô, trong tiệc say đã ba hoa ra. Tài liệu từ Phòng Bảo vệ đến tay cha em. Ông tiến hành tìm hiểu kỹ càng và cuối cùng đã biết tên của mười một kẻ mưu loạn - các sĩ quan tốt nghiệp Học viện - và đại tá Hiraxicami. Cha em cũng có được cả chính kế hoạch “Bull - bọn mưu loạn giữ bản sao của nó trong két sắt phân cục nhà băng “Tôva” ở Ximbaxi. Chúng chụp lại kế hoạch trên phim cỡ nhỏ.

- Để làm gì ?

- Chúng cho rằng sẽ có lúc cần đến.

- Em nghĩ chúng không từ bỏ điều đã dự định à ?

- Chúng đã định làm bạo loạn từ năm sáu mốt. Các phóng viên biết rõ về kế hoạch này từ

một nhà hoạt động chính trị. Ông ta hoảng sợ và để lộ ra một vài điều gì đó với phóng viên hãng UPI tại Tôkiô.

- Nhà hoạt động chính trị ! Cụ thể là ai ?

Kiôcô im lặng liếc nhìn Iximôri.

- Ông ta là ai ! - Iximôri hỏi lại.

Kiôcô không trả lời. Mặt cô tối sầm lại. Có một cái gì đó kìm hãm cô lại.

- Cha em bỏ ra mười năm để gỡ cuộn chỉ rối. Thế mà bây giờ tất cả cứ khẳng định là không có cuộc mưu loạn. - Cố chuyển câu chuyện sang hướng khác, Kiôcô nói, - Mà cha em đã chứng minh rằng kế hoạch tồn tại trong thực tế và thậm chí đã viết báo cáo lên Tham mưu trưởng Lục quân. Nhưng bọn mưu loạn đã gắng sức bịt miệng ông lại.

- Có nghĩa là việc em mất tích, - Iximôri nghiêng hẳn người về phía trước, - là do tay chúng ?

- Tất nhiên. - Giọng của Kiôcô run lên.

- Em bị bắt cóc trên đường đến Rôppongi ? Chúng bắt cóc em để ngăn cản cha em... Thế chúng chuyển em đi tận đâu ?

- Thôi, đừng anh !

- Nhưng anh có quyền được biết !

- Những tên đều cáng này có thể giết cả anh... - Kiôcô ghen lời. Iximôri nhận thấy biểu hiện tuyệt vọng thoáng qua trong mắt cô. Anh tưởng tượng ra những tên vũ phu tóm lấy Kiôcô và dùng sức tống cô vào xe hơi.

- Có nghĩa là sau đó chúng bắt đầu đe dọa cha em, tìm cách ngăn cản ông báo cáo ? - Iximôri hỏi.

Nhưng Kiôcô chỉ hơi ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại.

Hiểu là anh đang gây cho cô một nỗi đau không chịu nổi, nhưng Iximôri vẫn không chịu thôi.

- Nhưng ông đã không sợ những điều chúng đe dọa, đúng không ? Ông đã trình báo cáo. Ông quyết định hy sinh con gái.

- Vâng, vâng. Cha em không thể tha thứ chúng vì cuộc mưu loạn. Ông căm thù chúng ! - Mở mắt ra, Kiôcô kêu lên.

- Như vậy là đối với tướng Emi, quốc gia còn quý hơn con gái.

- Anh trai của cha em là một trong những kẻ tham gia cuộc bạo loạn tháng Hai. Bác ấy bị

tử hình. Từ bấy đến nay cha em căm thù hết mực những ai cầm vũ khí trong tay can thiệp vào chính trị ! Ông không chịu đựng nổi thói khoa trương của chúng !

- Tại sao ông bỏ quân đội ?

- Ông không thể làm khác được.

- Tại sao ?

- Báo cáo của ông bị dìm đi. Ông chẳng còn gì ngoài việc xin về hưu.

- Thế với bọn mưu phản thì sao ?

- Người ta xử lý chúng một cách êm thấm, không gây lộn xộn.

- Chúng bị đuổi khỏi quân đội phải không ?

- Chính phủ và giới quân sự cao cấp rất sợ việc các nhà báo đánh hơi được về vụ mưu phản. Ba năm trời, họ loại từng tên một. Nhưng kết quả chỉ có tệ hơn mà thôi.

- Nghĩa là chúng rút vào bí mật để chuẩn bị một cuộc bạo động mới ?

- Sự thất bại chỉ làm cho chúng điên hơn. Chúng thu mình và đợi thời cơ thuận tiện. Và thời cơ ấy đã đến.

- Nhưng cuộc bạo động có thể bao trùm cả nước !

- Vâng. Bởi khi rút vào bí mật, chúng đã thề phải đạt được mục đích của mình.

“Nêu vụ bê bối với nước T. lộ ra thì hết đời đảng Dân chủ. Trong bầu cử Nghị viện các lực lượng cấp tiến sẽ thắng những người bảo thủ. Chính vì vậy mà chúng mới quyết định hành động trước phe đối lập, giáng cho nó một đòn khi nó còn chưa nắm được chính quyền”. - Iximôri đoán ra.

- Sau lưng chúng chính là nhà hoạt động chính trị đã từng bỏ tiền cho bọn mưu phản từ thời kế hoạch “Bull”... Cha em buộc phải về hưu cũng là vì ông ta.

- Thế hẳn là nhân vật có thế lực trong đảng Dân chủ à ?

- Cũng khá ! - Kiôcô bỗng trầm ngâm.

“Ông ta là ai, cái nhân vật quyền lực của giới chính trị này ?” - Iximôri ngẫm nghĩ và cố điểm trong trí nhớ tất cả các nhân vật tầm cỡ của đảng đang cầm quyền.

Rõ ràng, ông ta thực sự là rất có thế lực, nếu đã buộc xếp xó được bản báo cáo của tướng Emi. Tất nhiên, ông ta phải thuộc bọn “diều hâu” - phái cực hữu trong đảng Dân chủ.

Nhìn theo những vòng khói bay, Iximôri ngả người ra thành ghế. Nhà hoạt động này sợ nhất là vụ bê bối với nước T. lộ ra. Tại sao ông ta lại sợ điều đó đến thế ? Có thể vì vụ bê bối

không chỉ dẫn tới việc sụp đổ của Chính phủ hiện thời ? Chính ông ta, con người bao giờ cũng thích ẩn trong bóng tối để giật dây con bù nhìn dễ bảo. Thủ tướng sẽ hiện ra trước cử tri trong diện mạo ít có cảm tình nhất.

Một khuôn mặt già nua của nhà hoạt động cứ hiện lên rõ nét dần trong trí. Y là Bộ trưởng khi bắt đầu chiến tranh ở Thái Bình Dương, có quan hệ chặt chẽ với bọn quốc xã. Sau chiến tranh như một tên tội phạm chiến tranh nguy hiểm, y bị giam vào nhà tù Xugamô. Nhưng khi được tự do, y lại ngóc dậy và bây giờ ở trong đảng Dân chủ và dần dần giữ những chức vụ quan trọng trong Chính phủ - là Bộ trưởng Ngoại thương và Công nghiệp, Bộ trưởng Ngoại giao - và đến tận nay, như người ta nói, dù chỉ từ sau cánh gà - vẫn tiếp tục điều hành đất nước. Y đã gần tám mươi tuổi, nhưng vẫn khỏe mạnh như trước. Đôi mắt bé nhỏ ngái ngủ trên bộ mặt rộng có lưỡng quyền cao - không một ý nghĩ, không một tình cảm nào. Nhìn vào cái mặt nạ bất động này, không ai có thể hình dung nổi cái gì đang xảy ra trong đầu y. Sự lãnh đạm đến ghê sợ gây nên nỗi kinh hoàng. Đó là Gôtzô Ôhata. Bảy mươi tám tuổi. Nổi tiếng như một người có sáng kiến thành lập ủy ban hợp tác kinh tế giữa Nhật Bản và nước T. Hình như từ đó đến nay y vẫn giữ chức cố vấn tối cao trong Ủy ban.

Không một vụ áp phe kín nào trong những năm sau chiến tranh lại thiếu y, nhưng bao giờ y cũng biết cách khéo léo thoát ra trót lọt. Và trở thành thủ lĩnh ngầm của đảng Dân chủ.

Ở nước T., sau cuộc đảo chính quân sự tháng Năm, đã dựng lên một chính quyền quân phiệt độc tài. Gôtzô Ôhata có một quan hệ hữu hảo chặt chẽ với thể chế ở T. Để đáp ơn về sự giúp đỡ trong việc phát triển kinh tế, Ôhata đã nhiều lần được tặng thưởng các loại huân chương cao nhất của nước T.

“Kế hoạch “Bull” được đề ra ngay sau cuộc đảo chính quân sự, - Iximôri nghĩ. - Hoàn toàn có khả năng là Gôtzô Ôhata có quan hệ với những sự kiện ở T., hơn nữa, còn chuẩn bị một vụ bạo loạn như thế ở Nhật Bản ! ”

Iximôri rùng mình.

"Nhất định rồi ! Nếu Chính phủ cấp tiến nắm quyền ở Nhật Bản, chắc nó sẽ lập tức xem xét lại vấn đề giúp đỡ kinh tế cho nước T. Và có thể tin chắc rằng, sẽ cắt đứt việc đó. Mà thế có nghĩa là hết đời chế độ quân phiệt ở T.

Bây giờ Gôtzô Ôhata lại lâm vào ngõ cụt - cả đối nội và đối ngoại, - và một lần nữa y kêu gọi sự giúp đỡ của các sĩ quan trẻ. Kế hoạch đáng sợ sẽ được đưa ra thực hiện.

Iximôri nóng nảy dí nát điều thuốc trong chiếc gạt tàn. Anh tưởng tượng ra bộ mặt Ôhata với làn da bệu nhũn phủ dày những dấu vết già nua.

Iximôri hình dung ra tiếng loảng xoảng của xích sắt và tiếng giẫm rầm rập của những gót giày; phía sau thân hình đường bệ của tay chính khách già là các hàng lính và xe tăng kéo dài. Đầu anh nóng rực lên.

- Gôtzô Ôhata phải không ? - anh hỏi thẳng.

- Lạnh quá... - Kiôcô so vai và quay mặt nhìn ra hướng khác. Iximôri rất muốn hỏi cái gì đã ràng buộc Kiôcô với bọn mưu loạn, nhưng anh đã kìm được. Điều đó thì quá là tàn nhẫn.

Iximôri nhìn đồng hồ.

8 giờ 53 phút. Ba phút sau tàu sẽ đến ga Ube.

“Chúng ta làm gì đây ? ” - với câu hỏi không lời, anh nhìn Kiôcô. Khi còn chưa gặp Phutzixaki, anh đã quyết định xuống ga Ube, và Kiôcô cũng vậy...

- Xuống chứ ? - Iximôri hỏi thành tiếng.

Bây giờ Kiôcô nhìn anh một cách dò hỏi. Rõ ràng là cô đang phân vân. Iximôri kiên nhẫn đợi. Anh bỗng thầm nghĩ rằng vợ anh, Tiaki, là con tin. Cha của Kiôcô - Tamâytrô Emi - cũng trong tình trạng ấy.

Bọn mưu loạn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Thậm chí chúng còn biết rõ Iximôri là người có vé “trùng”, và lập tức cho điều tra ngay ở Tôkiô. Chúng sẽ không để cho mọi người biết về chúng trước khi cần thiết.

- Bọn thú vật đều giả ! - Iximôri nghiêng răng. Nổi tức giận làm anh nghệt thở.

Anh cần phải ngăn cản chúng ! cần phải rời khỏi con tàu. Còn đang đêm, có thể lặng lẽ đến thành phố Ube và gọi điện thoại, gọi đi khắp nơi - đến Cục Phòng vệ, đến cảnh sát, đến các tòa soạn báo. Nhưng phải làm sao để cho mọi người đã quen với cuộc sống thanh bình không xem tất cả những điều này là cơn mê sảng của một kẻ điên..

Không, sẽ có ai đó phải báo động chứ !

Lúc ấy thì bọn khởi loạn sẽ làm gì Tiaki ? Nhất định chúng sẽ báo thù. Nhưng Tiaki thì có biết gì đâu cơ chứ. Cô có ý niệm gì về chính trị và kinh tế đâu. Bọn cướp chắc gì đã dám làm điều gì nghiêm trọng.

“Quyết định xuống ! ” Anh đứng dậy. Cả Kiôcô Emi cũng đứng lên liền sau anh. Có thể, cô cũng nghĩ như anh...

Họ cùng đi ra phía cửa, làm ra vẻ sang toa khác. Lúc Iximôri trả tiền cạnh quầy, Kiôcô chăm chú quan sát mọi người trong toa Khách sạn.

Họ bước ra lối ra vào toa số Bảy.

Đoàn tàu giảm tốc độ, sau đó dừng lại đột ngột. Cửa mở ra.

Iximôri cầm tay Kiôcô để cùng nhảy từ bậc xuống. Nhưng ngay đó hai thanh niên cao lớn, từ phía sân ga bước về phía cửa, chặn ngang đường họ. Khi tàu đã dừng hẳn, họ nhảy ra qua cửa khác.

Sân ga dài vắng ngắt, chỉ những khách bộ hành thưa thớt loáng thoáng từ xa. Iximôri liếc

mắt nhận ra một túm những bóng đen ở tận cuối sân ga. Chúng nối đuôi nhau biến vào các cửa đoàn tàu, chừng bảy - tám người, tay ai cũng xách một vali lớn, trên lưng là ba lô. “Trong toa số Một đã có thêm các hành khách”

Iximôri thầm nghĩ. Tưởng như bị cấm chặt tại chỗ, anh đứng cạnh lối ra vào toa. Một cảm giác lạnh ớn bò dọc sống lưng. Iximôri muốn ra - và không thể.

Chỉ cần động đậy lập tức anh sẽ nhận một viên đạn vào trán !

Còi rú lên. Tàu chuyển bánh.

“Chúng sẽ đặt gác ở cả những ga sau - Ôgôri, Tôcuiama, Hirôxima, Ôxaca. Còn đoàn tàu tốc hành Xacura” vẫn cứ một mạch lao về Tôkiô như quả bom nổ chậm khổng lồ có bánh. Bây giờ không còn gì kìm hãm nổi bước tiến của nó”...

Cửa đóng sập lại ngay trước mũi. Không một bóng người trên sân ga. Nhìn vào màu đen sẫm ngoài cửa sổ toa tàu, Iximôri cảm thấy hơi chóng mặt, chừng như đang bay trên xe trượt tuyết vùn vụt lao xuống dưới theo sườn núi dốc ngập tuyết. Phía trước là vực sâu không đáy... .

- Thế là chúng ta bị sa bẫy... - Kiôcô gục đầu nép sát vào anh.

Trên lối ra vào toa trống rỗng và lạnh lẽ.

5.

Côitirô Ariga ngồi trong quán bar tầng ngầm ở khách sạn cùng với Xingô Maxagaki, trưởng phòng chính trị của báo “Mainiti Ximpô”.

Ariga uống rượu nặng Mácten, Maxagaki sau mới đến cũng gọi thức đó. Điều này đã thành lệ - uống Mácten khi trao đổi tin tức. Những cuộc gặp gỡ thường diễn ra ở “Hỏa tinh”.

- Câu đố của cậu đã được giải đáp, - khi móc thuốc lá, Ariga cười mát. - Thế tâm địa chốn ở đâu ?

- Thử nghĩ xem, - chìa bật lửa, Maxagaki nhếch mép cười. Ghé mặt sát ngọn lửa, Ariga hỏi:

- Ở Titôxe hả ?

- Đúng thế.

- Chấn động nhẹ hay là cơn động đất khá mạnh ?

- Hơn cấp tám !

Ariga suýt nhảy chồm lên trên ghế.

- Mà lại còn với vô số trung tâm phát sinh.

- Nghĩa là không chỉ một ở Titôxe ?

- Chính thế.

- Sóng động đất sẽ lan đến Tôkiô ?

- Có thể là như thế. Một trung tâm ở ngay sát thủ đô.

- Ở sát Tôkiô đã chuyển động rồi à ?

- Chắc thế.

- Tôkiô đang bị đe dọa hủy diệt ?

- Ai có thể nói được điều ấy... - Maxagaki cúi đầu suy nghĩ, nhìn đồng hồ: - Như đã thỏa thuận - đến chín rưỡi !

- Tớ nhớ. - Ariga gật đầu và nhìn vào tay trái. Kim đồng hồ chỉ 9 giờ 25.

... Ra khỏi “Hỏa tinh”, Ariga gọi điện thoại tự động về phòng chính trị của “Mainiti Ximpô” và đề nghị Maxagaki gặp nhau. Maxagaki từ chối, nhưng Ariga không chịu lùi.

Như vô tình, ông báo với bạn là bà chủ “Hỏa tinh”, Xaicô Nacagami, hôm nay đã bay đi

Âm ôri.

- Tình nhân của Xaicô phục vụ ở Ban Tham mưu sư đoàn Bảy của quân đoàn Miền Bắc, - Ariga nói. - Cậu cũng biết ông ta đấy, đại tá Nôgami. Tối qua ông ta bị tai nạn trong xe tải ? Có việc gì cần mà một sĩ quan cao cấp lại đi xe tải. Thế nào ? Tớ nghĩ rằng mọi sự là ở thứ hàng trên xe. Giờ thì rõ xe tải chở gì rồi. - Ariga vẫn tiếp tục bóng gió. Nhưng Magaxaki giả vờ như không hiểu ở đây thì có gì liên quan đến bà chủ “Hỏa tinh”. Và lúc ấy, không thể kiên nhẫn nổi, Ariga hét vào ống nói điều mà ông đã mày mò ra: - Trong xe tải là vũ khí ! Đạn dược. Từ chiếc xe tải bị cháy có Nôgami, người ta lôi ra cácbin và tiểu liên. Cảnh sát hoảng hốt: vũ khí đâu ra lắm thế ? ! Bắt đầu xác minh và báo điều này về trung tâm. Đến đây thì mọi việc mới bị lộ ra hết. Có phải sự thể là vậy không ?

Maxagaki chịu thua, miễn cưỡng đồng ý gặp Ariga - chỉ năm phút. Tự xác định nơi gặp nhau trong quán bar ở hầm ngầm của khách sạn gần tòa soạn, cạnh quảng trường Hoàng cung. Có thể là ông ta sợ rằng Ariga không thể giữ kín chuyện và quyết định ngăn ngừa ông ?

Ariga đi tắcxi phóng nhanh đến quán bar. Một lát sau thì Maxagaki xuất hiện.

“Trong năm phút mình phải biết điều chủ yếu nhất” - Ariga nghĩ thầm, cố không biểu lộ sự hồi hộp.

- Bộ chỉ huy chống động đất đã được thành lập chưa ?

- Chắc là đã, - Maxagaki nhún vai vẻ không xác định.

- Đã có những biện pháp nào để phòng ngừa tai họa ?

- Tớ không biết.

- Nhưng tớ cần biết điều đó !

- Đã nói với cậu - tớ không biết ! - Maxagaki cắt ngang một cách cục cằn. Giọng của ông ta làm Anga sững sốt. Ông chăm chú nhìn bạn. Suốt ngày Maxagaki chạy khắp thành phố, gặp Bộ trưởng Taxunôxinô Curôxaki và các nhân vật thần thế khác. Khuôn mặt ông ta vốn lãnh đạm lạnh lùng giờ có vẻ mệt mỏi.

“Sự việc không đơn giản, - Ariga thoáng nghĩ. - Thậm chí điều đó thấy rõ qua Maxagaki”.

- Cậu nói về các trung tâm địa chấn, - rót Mácten, Ariga nói. - Chúng ở những đâu ?

Maxagaki chăm chú nghiên cứu chất lỏng trong cốc, ông ta như mới thấy nó lần đầu - vốtca Anh và một ít véc-mút. Tay ông ta run lên, và chất lỏng đung đưa nhẹ nhàng. Sau một phút ngắt quãng, Maxagaki lại lên tiếng, giờ đã bình tĩnh lại:

- Titôxe... Hirôxaki... Giôchu... Canatdava... Iônagô... Kitakiôxiô... Curume...

- Tất cả là bảy.

- Đúng.
- Mức độ ?
- Giờ chưa rõ.
- Thậm chí ở Ban chỉ huy cũng không biết à ?
- Chúng tớ mới cố dò hỏi được chút ít, nhưng...
- Khi nào sóng địa chấn tới Tôkiô ?
- Theo dự đoán của tớ - trưa mai.
- Sóng đã bắt đầu lan à ?
- Xét qua các dấu hiệu, đã bắt đầu.
- Những chấn động đầu tiên ở đâu ? Ở Aômôri trên quốc lộ Bốn à ?
- Có lẽ.
- Đại tá Nôgami lấy hàng ở đâu ra ?
- Chắc ở kho vũ khí. Rõ ràng là ở đấy chúng có những kẻ đồng lõa.
- Những đơn vị nào là chủ chốt ?
- Điều này chưa xác minh được.
- Có lẽ quân đội...
- Họ luôn luôn bất đồng với hải quân.
- Thế lực lượng không quân ? Họ ở về phía nào ?
- Làm sao tớ biết được ?
- Nếu lực lượng không quân tham gia vào việc này, mà đặc biệt là đội nhảy dù Naraxinô, thì tình hình sẽ rối loạn lên hết.
- Còn gì nữa...
- Thế thái độ người Mỹ ra sao ?
- Lúc này chưa xác minh được gì cả. Nếu các đơn vị quân đội Hoa Kỳ... - Maxagaki bắt đầu nói nhưng bỗng ngừng bật. Ariga đoán là ông ta muốn nói: Kết cục của tình hình phụ thuộc vào thái độ của các đơn vị Hoa Kỳ đóng tại Nhật Bản, cũng như trong thời gian đảo chính quân sự ở nước T.

Ariga còn nhớ, khi bắt đầu cuộc đảo chính quân sự ở T., một lực lượng phối hợp, gồm các

đơn vị của lữ đoàn thủy quân lục chiến số Một và quân đoàn đổ bộ đường không đặc biệt, lập tức xông vào thủ đô - thành phố H. Cạnh chiếc cầu trên đường vào H, các toán cảnh sát quân sự bắn vào chúng; nhưng, đề bẹp họ, bọn đảo chính nhanh chóng chiếm các cơ quan Chính phủ, các trạm cảnh sát. Tất cả diễn ra đâu chỉ trong một giờ. Tóm lại, cuộc đảo chính quân sự hầu như không gặp sự kháng cự nào. Nhiều người giải thích sự bất lực này của các đơn vị trung thành với Chính phủ cho rằng giới lãnh đạo quân sự Hoa Kỳ ở T. đã biết trước việc nổi dậy của bọn phiến loạn và đã ủng hộ chúng.

Bộ chỉ huy các lực lượng quân đội Hoa Kỳ ở T. nhận thức rằng, số phận của Chính phủ nước này đang treo trên sợi tóc và sợ rằng quần chúng nhân dân sẽ ủng hộ chế độ cấp tiến, vì thế đã im lặng khuyến khích kế hoạch đảo chính và thậm chí còn giúp đỡ những kẻ làm đảo chính.

- Cậu hãy trả lời cho thật - ai đứng sau tất cả những việc này ? - Ariga hỏi thẳng, mắt không rời khuôn mặt mệt mỏi của Maxagaki.

- Nếu tin những lời đồn, đó là người rất muốn chấm dứt việc điều tra vụ bê bối với T... Thực ra lúc này tớ chưa có chứng cứ. Tớ chỉ biết một điều: vào thời gian cuối nhà hoạt động này liên tục qua lại giữa Tôkiô và Ti.

- Gôtzô Ôhata ! - Ariga lăm lăm, vô tình siết chặt các ngón tay. Có cái gì đó gãy và cằn nhem nhóp vào lòng bàn tay. Ariga nhìn xuống và trông thấy một tia máu đỏ tươi. Cái cốc...

Ariga xòe tay. Trong bàn tay đầm máu lấp lánh những mảnh kính giống những hạt nhỏ đá quý đỏ tươi.

Ariga vội vã rút khăn tay trong túi ra và dùng nó buộc tay lại. Chính cả ông cũng không thể hiểu tại sao mình đã xúc động như vậy.

Maxagaki nhìn Ariga bằng ánh mắt dò xét. Ông ta ít khi tỏ ra xúc động. Thậm chí bây giờ, trong thời điểm như thế này. Thực ra mặt ông ta có ảm đạm, nhưng nguyên nhân của nó chắc chỉ là sự mệt mỏi, sự bức tức vì hôm nay cả ngày phải quay như đên cù khắp thành phố.

“Maxagaki quyết định giữ mình như một kẻ quan sát ngoài cuộc” - Ariga nghĩ. Lúc này cuộc bạo động mới chiếm một phần “Lực lượng phòng vệ”. Rõ ràng Maxagaki sẽ đợi kết cục. Nhưng thậm chí sự thể có đến mức lật đổ Chính phủ thì Maxagaki vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh.

Ariga bỗng thấy ác cảm đối với người đồng nghiệp thành đạt của mình.

- Các dự đoán của cậu thế nào ? - ông hỏi.
- Có thể là động đất không đến được Tôkiô. Mà cũng có thể đến.
- Khả năng đều như nhau à ?
- Rõ một điều là nếu chạm vào Tôkiô, cả quần đảo Nhật Bản sẽ rung chuyển.
- Ngày mai điều đó có trong báo chứ ? Trong số buổi sáng à ?

- Tất cả điều đó không phải để cho báo chí. Tất cả ! - Maxagaki nói xẵng.

- Thế nếu chúng thất bại ?

- Lại càng không thể.

- Lẽ nào cậu sẽ không viết ư ? Không một dòng nào ?

- Cái đó ngoài quyền lực của tớ. Nội các Xabaiaxi đang tìm cách ỉm vụ này đi. Số phận của những tờ báo lớn là như vậy. - Maxagaki liếc nhìn người nói chuyện với mình và mỉm cười một cách khó hiểu. Trong nụ cười này Ariga cảm thấy một điều quan trọng. Cuối cùng ông đã vỡ lẽ là Maxagaki tới đây để làm gì...

Thế đấy, Maxagaki quyết định nói sự thật với ông về các sự kiện đang xảy ra. Để làm gì ? Rõ ràng là để cho ông, Ariga, đăng điều đó lên tờ báo “Giày” cón con của mình. Nếu một tờ báo lá cải tí xiu có nổ xẹp thì cũng chẳng nguy hại gì. Rõ ràng vị thủ lĩnh phòng chính trị của “Mainiti Ximpô danh tiếng nghĩ thế... ông ta sẵn sàng đưa ra hết những gì ông ta biết, chỉ cốt để Ariga viết ra...

Có thể tưởng tượng được điều gì sẽ đến với báo chí, nếu bọn phiến loạn sẽ chiến thắng. Nhưng thậm chí nếu cuộc bạo động không thành thì vẫn sẽ có giám sát đối với các phương tiện thông tin đại chúng. Bởi chỉ cần một mẩu tin nhỏ lọt ra báo chí hoặc vô tuyến là xung đột sẽ lan tràn khắp Nhật Bản. Một tin như vậy sẽ đẩy nhanh sự sụp đổ của Chính phủ đảng Dân chủ.

“Hay cứ thử xem ?” - Ariga lẩm bẩm khi nhìn lòng bàn tay bị thương. Chiếc khăn đã thấm máu. Ariga cảm thấy rất sốt ruột. Từ thuở còn trên ghế sinh viên, ông đã mơ đến một sự kiện chính trị lớn mà vì nó có thể đặt cược tất cả.

- Thôi được ! - ông trả lời nho nhỏ.

“Thế nào, làm chứ ?” - ánh mắt của Maxagaki dò hỏi. Ariga chậm rãi gật đầu. Mắt họ gặp nhau. Cả hai đều hiểu nhau.

- Tạm biệt ! - Maxagaki đứng dậy. Vỗ mạnh vào lưng Ariga, ông ta đề nghị: Hãy đến Nampâyđai (*Khu phố của những biệt thự sang trọng ở Tôkiô*).

- Nampâyđai ? Đến biệt thự của Gôtzô Ôhata ?

- Nhưng cẩn thận đấy ! Trong thành phố đang thi hành tình trạng thiết quân luật không tuyên bố.

- Chẳng lẽ ? - Ariga sửng sốt.

- Nếu làm điều ngốc nghếch, cậu sẽ bị bắn tại chỗ - Maxagaki báo trước rồi vội vã đi khỏi.

Còn một mình, Ariga lại ngồi xuống và thờ thẩn nhìn cái chất lỏng vàng óng còn sót trong đáy cốc của Maxagaki.

Chỉ bây giờ ông mới cảm thấy đau buốt trong lòng bàn tay.

“Đêm nay mọi việc sẽ rõ”, - Ariga lẩm bẩm. Đưa cốc đến sát mắt, ông nhìn quán bar xuyên qua nó. Tất cả hiện lên méo mó như trong tấm gương cong.

Khách trong tiệm chủ yếu là người nước ngoài. Thậm chí cả người Nhật ở đây cũng là người nước ngoài. Những chiếc cốc đầy rượu quý. Nhạc hợp một. Khắp xung quanh là thế giới xa lạ đối với ông, thế giới xa hoa quá mức. Qua làn kính, ông có cảm giác là tất cả đều ảo ảo và không vững chắc.

“Có lẽ những kẻ mưu chuyện bạo loạn đã nhìn thế giới qua tấm kính cong chẳng ? Và đã thấy nó bị bóp méo ?” - bất ngờ Ariga thoáng nghĩ, ông nhớ lại cuộc sống của mình sau khi kết thúc đại học Tổng hợp, khi ông phải bò dưới tận đáy như con bọ hung. Ở đấy đúng là một cái đầm lầy đặc sệt không bao giờ có ánh mặt trời. Còn bên cạnh bãi lầy là một ngọn đồi sáng sủa tràn trề ánh nắng. Đến đó, tưởng chừng chỉ trong tầm tay, nhưng không thể nào vượt qua nổi khoảng cách ấy. Thế là ông cũng chịu không thể nào thoát ra khỏi bãi lầy để đến sống trên đồi.

“Chắc đời mình bây giờ cũng chẳng khá hơn, - Ariga nghĩ. - Khi cuối từng tháng phải lang thang khắp thành phố để tìm ra tiền công cho sáu nhân viên của tờ báo, thật có mong muốn cháy bỏng là ném bom vào những kẻ sống trên đồi. Chắc trong sổ binh lính và sĩ quan gia nhập cuộc mưu loạn cũng không ít người sống lay lắt như thế...”

- Hình như mình uống quá nhiều... - Ariga vội vã đứng lên.

Bước trên tấm thảm mềm lún tận mắt cá chân, ông lặp lại: “Mình sẽ làm rõ việc này đến cùng ! Sẽ nghiên cứu tất cả đến từng chi tiết nhỏ nhất và sẽ dàn kín cả số báo của mình bằng những bài về cuộc mưu loạn. Đó sẽ là sự trả thù của mình vì những gì mình đã phải trải qua”.

“Nhưng liệu mình có đủ sức làm một mình không ? - ông bỗng nghi ngờ, nhưng rồi trấn tĩnh lại ngay. - Mà mình sợ gì cơ chứ ?” Và trong đầu ông lóe lên một ý nghĩ sung sướng: Hirôaki Iximôri !

Nếu bây giờ Iximôri ở Tôkiô, ông đã có một người phụ tá đắc lực.

“Không sao, Iximôri sắp về đây. Bây giờ anh ta đã trên tàu” - Ariga nghĩ khi ngồi vào taxi.

- Đi đâu ? - rời chỗ, lái xe hỏi khô khan.

- Đến Xibuia, Nampâyđai, - Ariga trả lời. Ông nhìn vào tấm kính trước mặt. Mưa lúc tăng lúc giảm.

Qua cửa kính với cái gạt nước đều đặn quét qua quét lại, thấy rõ đường phố vẫn không có gì đặc biệt. Những tấm quảng cáo bằng đèn neon được mưa rửa sạch chiếu rọi lấp lánh, dòng xe cộ vô tận lướt nhanh. Từ máy thu thanh tuôn ra giai điệu ngọt ngào của bài hát đang thịnh một.

“Làn sóng hủy diệt của chấn động chính trị đang tràn tới thành phố, thế mà phần lớn dân chúng thủ đô vẫn không ngờ vực đến nó, - Ariga nghĩ. - Ngày mai, những đợt rung sẽ cuốn đi tất cả như những ngôi nhà bằng cát tông. Chẳng lẽ ta lại mong cho bọn phiến loạn thành công ư ? Đâu phải trò đùa. Cầu trời ngăn chặn đừng để giới quân sự nắm chính quyền ! ”. Nhưng ông cũng không thể nào phủ nhận nổi rằng, đâu đấy từ đáy lòng, ông cảm thấy khoan khoái với ý nghĩ về khả năng sụp đổ của chế độ hiện hành. Trong những năm đại học, khi nghĩ về một tương lai tươi đẹp, ông đã tham gia vào phong trào sinh viên. Lâu lắm rồi đã quên đi những mơ ước ấy, nhưng đến tận giờ trong ông vẫn sống cái mong muốn không thể bóp chết là phá vỡ chế độ này. Cuộc nổi loạn trong “các đơn vị Lực lượng phòng vệ” có cái gì đó gần gũi với khát vọng của ông.

Tắcxi vòng ra phố Tamagava, sau đó đi qua Rôppônghi đến Nixi Atzaba. “Gần tới Xibuia” - Ariga thầm nghĩ. Đúng lúc ấy, một chiếc xe tuần tiểu với tiếng còi chói tai vượt lên trước tắcxi. Mà đâu chỉ có một - theo sau nó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư vun vút lao qua với tốc độ khủng khiếp. Sau đó còn... và còn nữa...

Sáu xe bọc thép đen sẫm tiếp theo các xe tuần tiểu. Thường thường chúng chở các toán cảnh sát. Trước và sau đội hình là những xe ca cảnh sát.

Không hiểu đoàn xe từ đâu ra, chúng lao vun vút qua các đường phố ban đêm dầm mưa về phía Xibuia. Hết các xe ngược chiều sang vệ đường, chúng phóng đi mất hút.

Những ngọn đèn đỏ báo hiệu dừng của các xe cảnh sát nhấp nháy đầy đường và lại nhanh chóng biến đi giống như tan lẩn trong mưa. Tiếng còi vang cả một vùng.

- Có chuyện gì chẳng ? - Người lái xe tắcxi ngoái lại hỏi về sợ hãi.

- Tôi không biết, - Ariga bật thốt ra và cau mày.

Các xe tuần tiểu rõ ràng là tiến về Nampâyđai, đến biệt thự của Gôtzô Ôhata.

Có thể là cuộc mưu loạn đã bị đổ vỡ ? Có thể những chứng cứ rằng người cầm đầu nó là Gôtzô Ôhata đã rơi vào tay cảnh sát ?

- Nhanh lên ! - Ông ra lệnh cho lái xe và thò đầu ra ngoài cửa sổ. Xa xa đâu đó hình như vang vọng lên một tràng súng máy. Mà cũng có thể do chỉ từ tiếng ông xả khí của xe.

6.

9 giờ 56 phút, chuyến tàu tốc hành "Xacura" đến ga Tôcuiama. Đúng theo lịch trình.

Một phút sau nó lại chuyển bánh đi tiếp.

7.

Qua Tôcuiama một ít, có năm người đi vào lối cửa toa số Mười Ba. Chính xác hơn thì không phải đi vào mà là xông vào.

Trông thấy Iximôri đứng tựa sát tường, chúng quây lấy anh.

- Đi ! - Một thanh niên khỏe mạnh trong số chúng găm lên dữ tợn và nắm lấy tay Iximôri.

- Để tôi yên ! - Iximôri hất tay ra. Phía sau là cửa lên xuống. Không còn lùi vào đâu được nữa.

"Bọn này từ toa của mình", - anh nghĩ. Mắt ngầu máu, những bộ mặt méo mó... Tựa vào cửa, anh theo dõi chúng.

- Không, ông bạn đi cùng chúng tôi... Và đừng nghĩ chuyện gây động ! - tên người thấp gầy giọng. Giọng mềm mại đến kỳ lạ... Đó là tên đi cùng trung tá Phutzxaki và thiếu úy Matsumia. Theo tuổi có thể đoán là sĩ quan sơ cấp.

- Hãy theo sau chúng tôi, - hấn nhắc lại.

- Đi đâu ?

- Đến toa số Một.

- Để làm gì ?

- Chúng tôi muốn anh hành động với chúng tôi.

- Đừng hòng ! - Iximôri nổi giận trả lời.

- Chúng ta phí thì giờ quá, - tên người thấp nói bằng giọng lãnh đạm.

- Thế cô gái đâu rồi ?

- Không phải việc của anh !

- Hóa ra anh cứng góm ! - Tên thấp lùn cười không thành tiếng, mắt liếc Iximôri.

Chỉ đến giờ Iximôri mới thấy đôi mắt hấn trong trẻo như của đứa bé. Môi quá đỏ. Các nét mặt nhon ra - có lẽ vì thần kinh bị kích động. Một con thú đẹp luôn cảnh giác...

“Loại này đặc biệt nguy hiểm, trong hắc có cái gì đó nghiệt ngã, thú tính”, - Iximôri nghĩ.

- Tìm người đàn bà trong toa Mười Bốn và dẫn ngay lại đây, - tên trưởng toán ra lệnh.

Nhận lệnh, hai thằng chạy đi.

Bọn còn lại, trong đó có tên thấp lùn, chặn đường Iximôri. Iximôri đã bình tĩnh được phần nào.

“Việc gì nhỉ ? Tại sao chúng muốn dẫn mình và Kiôcô đến toa số Một với chúng ? Có lẽ vì chúng mình định xuống ga Ube, còn sau đó lại định xuống Tôcuama nữa chẳng ? Không, ở đây có điều gì khác cơ...”

... Lúc tàu chạy từ Ube đến Tôcuama qua Ôgôri, Iximôri đứng cùng Kiôcô ở lối ra vào giữa hai toa Mười Ba và Mười Bốn gần một giờ. Khi tàu dừng ở Tôcuama, họ lại định tìm cách xuống. Nhớ lần thất bại trước, họ quyết định nhảy khỏi toa vào giây lát cuối cùng trước khi tàu chuyển bánh, sau khi bọn canh gác họ đã đi vào trong toa.

Tưởng chừng lần này họ gặp may. Họ đã chuẩn bị lách qua cánh cửa đang khép dần nhưng bỗng đứng sững lại như bị chôn chân - nòng súng ngăn ngấm vào gáy họ. Không thoát rồi !

- Tiết mục này không xong đâu ! - tên lính cười mỉa mai tay vung vẩy khẩu súng ngắn.

“Nếu có việc gì xảy ra thì phải là sau việc này”, - Iximôri nghĩ.

Tàu vừa chuyển bánh, một gã lạ mặt đi lại gần tên lính gác.

- Tập trung theo lệnh báo động ! về ngay toa số Một,

Hắn thầm thì. Những lời này vẫn in trong đầu Iximôri.

IXIMÔRI thuyết phục Kiôcô trở về chỗ của cô. Cô đã kiệt sức. Sau Tôcuama, ga tiếp sẽ là Hirôxima. Phải một giờ rưỡi mới đến được đấy. Đứng vật vờ ở lối ra vào từng ấy thời gian thì thực vô nghĩa.

Sau một phút ngẫm nghĩ, Kiôcô Emi đi về chỗ mình.

IXIMÔRI nói rằng, nếu anh biết thêm điều gì, anh sẽ đi ngay đến chỗ cô.

Còn một mình ở lối ra vào toa, Iximôri tựa lưng vào thành tàu và nhắm mắt lại. Chỗ nằm lịch sự đang chờ anh ở toa số Một, nhưng trở về đấy...

Anh cố tập trung nghĩ về Kiôcô Emi. Anh không hề muốn suy nghĩ về một điều gì khác.

- Kiêcô là ai đối với mình bây giờ ? ? anh thở dài.

Câu hỏi này dễ dàng có thể kéo theo sau nó cả một chuỗi dài hồi tưởng. Nhưng Iximôri nén trong mình sự yếu đuối phản trắc này. Rồi bỗng vang lên tiếng rậm rịch: năm tên xông vào khoảng trống giữa hai toa.

“Bọn chúng có điều gì không ổn rồi, - Iximôri thoáng nghĩ. - Nếu không, chúng đã chẳng động đến mình. Trong lúc chạy, con tàu như một xà lim khóa kín. Mặc dù vậy, chúng vẫn muốn nhốt mình ở ngay trong toa số Một”.

Cửa toa Mười Bốn mở ra và Kiêcô xuất hiện. Một tên lính giữ tay cô, tên khác đi phía sau.

Y như mặt thám dật kẻ tội phạm, - Iximôri cáu giận. Máu dồn lên đầu anh.

- Đây, bỏ tay ra ! - Iximôri quát tên đang giữ Kiêcô.

- Câm mồm ! - tên thấp bé gập mình xuống.

Iximôri chỉ kịp nhận thấy tay phải của hắn vẽ một đường cong trong không khí. Anh không còn tránh được nữa.

Quả đấm mạnh hất Iximôri ra sau, gáy đập vào cửa và anh gục xuống. Quả đấm rất chính xác.

- Đây nào, - tên thấp bé mỉa mai. Giọng hắn trở nên còn ngọt ngào hơn. Rất bình thản. - Đã sáng mắt chưa ?

Iximôri đứng lên dùng nắm tay chùi máu đang chảy từ đôi môi bị đánh giập. Anh lão đảo, đầu quay cuồng như bị say sóng. Dù người mảnh khảnh, tên này có quả đấm của lực sĩ quyền Anh hạng nặng.

- Giờ đi theo tao, yên lặng.

- Các anh có quyền gì ? - Iximôri không nhịn được.

- Có câm mồm không ? - tên cao lớn quát lên. - Bây giờ chúng tao đang liều thân ở đây ! Quyền chúng tao là đây.

- Các anh liều thân ? - Iximôri suýt bật cười. Để vận mệnh của đất nước lọt vào tay bọn súc vật, kẻ cướp. Điều này có thể được hay không ? !

Nhưng thậm chí mỉm cười cũng không nổi. Khuôn mặt anh méo xệch đi vì đau.

- Gì mà cậu cứ lịch sự với hắn thế ? - toán trưởng ngăn tên cao lớn lại, và hỏi bằng một giọng lạnh lùng không hứa hẹn điều gì tốt đẹp: - Thế là thế nào ? !

Cẩn môi, Kiêcô nhìn Iximôri và gật đầu khe khẽ.

Không còn lối thoát. Làm ầm lên, kêu cứu phỏng có được ích gì ? Đến mồm cũng không

kịp mở.

“Có lẽ thế lại tốt hơn, - Iximôri nghĩ. - Rõ ràng ở chúng có điều gì đó không ổn. Nếu chúng dẫn mình vào toa số Một, mình sẽ rõ công việc của chúng. Biết đâu lại biết thêm đôi điều”.

Anh đi chập chững về phía trước, cố bước thẳng thăn giữ vẻ đường hoàng. Anh không phải là tội phạm, cũng không phải là tù binh.

Năm tên xếp thành một chuỗi - hai tên đi trước, sau đến Kiôcô và Iximôri. Tên thấp bé đi sát ngay Iximôri, tưởng chừng bị gắn vào anh.

Họ đi trong trật tự như thế qua toa Mười Ba.

Dọc đường bọn này không hé lấy một lời. Có cảm giác là chúng bị căng thẳng đến tột độ.

Họ đã đến toa số Tám.

Ở đây, nhân viên đường sắt Xugava đang kiểm tra vé của những hành khách lên ở ga Tôcuama.

Xugava nghi ngờ nhìn Iximôri.

- Chuyện gì vậy ? - Dứt khỏi công việc, ông ta gọi anh. Cả chuỗi xích lập tức lặng đi, nhưng chỉ một thoáng. Hai tên kèm Kiôcô vào giữa tiếp tục đi. Ba tên đi phía sau vẫn còn đứng lại.

- Ồ, có gì đâu, - Iximôri bối rối.

- Anh hãy về chỗ mình và nghỉ ngơi đi, - Xugava nói với vẻ trách móc. “Tha thẩn khắp các toa tàu vào cái giờ khuva khoắt thế này là không tốt”, - Iximôri đọc thấy trên mặt ông ta những lời đó.

... Khi tàu rời khỏi ga Ximônôxaki, Iximôri báo với Xugava về vụ giết người, ông ta, cùng Iamacami, trưởng tàu, đi với Iximôri đến nơi xảy ra sự việc nhưng không phát hiện ra dấu vết tội phạm gì. Bây giờ ông nhìn Iximôri với vẻ ngờ vực...

IXIMÔRI nhìn chiếc bấm vé trong tay người nhân viên đường sắt. Bỗng anh có ý nghĩ điên dại: sẽ ra sao nếu anh hét lên: “Bọn lính ! Bọn phiến loạn đang ở trong toa số Một ! ?”

IXIMÔRI tưởng tượng: hành khách bối rối quay cuồng trong tàu, ông nhân viên đường sắt chuyển điện tín cho điều độ viên ở ga Tôkiô, tiếng kêu, tiếng súng...

IXIMÔRI lắc đầu, cố xua đuổi cái ý nghĩ cứ bám riết ấy. Ai sẽ tin anh ? Nếu nói rằng có một toán cướp chiếm tàu phá két tiền, hoặc những kẻ tội phạm chạy khỏi nhà giam thì lại là chuyện khác. Khi ấy người ta sẽ tin anh. Mọi người đã quen với cuộc sống thanh bình, bởi đã quá hơn

ba mươi năm sau chiến tranh, đối với họ ý nghĩ về một cuộc đảo chính quân sự đang được tổ chức chỉ là một điều mê sảng. Thì chính cả anh, Iximôri, cũng không thể tin được điều này cơ mà...

“Chúng tôi bị áp tải đến toa số Một ! ” - Iximôri muốn bằng cách nào đó báo cho Xugava hiểu điều ấy nhưng anh nghĩ lại ngay. Thậm chí nếu ông nhân viên đường sắt này có phát hiện ra điều gì đó đáng ngờ thì bọn mưu loạn cũng đủ cách để buộc ông ta im lặng. Cùng lắm, đơn giản nhất là chúng có thể giam ông ta trong ngăn tàu.

Và Iximôri lặng lẽ đi qua. Ba tên đi kèm, như những cái bóng, theo sát anh.

Iximôri ngoái nhìn. Tên thấp lùn lập tức thúc vào lưng anh. Lúc ấy Iximôri cố tình ngã mạnh về một phía, đồng thời lại nhìn về phía Xugava.

Xugava theo dõi anh với một biểu hiện lạ lùng nào đó.

“Chẳng lẽ ông ta không nhận ra gì ư ?” - Iximôri tuyệt vọng nghĩ.

- Đừng ngốc nữa ! - Tên thấp lùn rít lên sau lưng anh. Anh gắng lắm mới nén nổi trong mình ý muốn quay mặt lại một lần nữa.

Toa số Bảy, Sáu, Năm...

Xung quanh im lặng.

Hành khách đã nằm ngủ. Còn những người, thức chắc là đang đọc gì đó hoặc lặng lẽ nhắm nháp rượu. Hầu như không còn nghe thấy tiếng trò chuyện nữa.

Ở lối ra vào toa, một đôi trai gái đang ôm nhau; có ai đó đi vào buồng rửa. Nhưng tuyệt nhiên không ai quan tâm đến Iximôri cả.

Họ đuổi kịp Kiôcô và “tùng tùng” của cô ở toa số Ba.

Chuỗi xích được nối lại.

Về đến gần toa số một, bọn lính rảo bước nhanh hơn. Không ai nói một lời.

Đã đến sát toa số Một.

Cả người Iximôri tập trung căng thẳng. Anh có cảm giác là đang bước sang lãnh thổ của kẻ thù.

Vào trong toa, Iximôri cảm thấy có sự thay đổi. Sự im lặng lạnh băng trước đây trong toa được thay bằng trạng thái kích động căng thẳng.

Những ánh mắt đầy ác cảm nhìn dò xét Iximôri và Kiôcô. Những ánh mắt tàn nhẫn và thù địch không giấu giếm...

Họ như đang ở trong vòng dây thép gai... về mặt Kiôcô ủ rũ, cô co rúm người nhìn quanh

sợ sệt.

Họ bị dẫn vào giữa toa. Phutzixaki và Matsumia đứng lên đón gặp họ.

- Xin lỗi, nhưng các vị buộc phải đi đến Tôkiô trong toa này, - Phutzixaki thông báo.

- Vì lẽ gì vậy ? - Kiôcô giận dữ phản đối.

- Cần thế, - Phutzixaki đáp lại một cách không thân thiện.

- Tôi yêu cầu giải thích ! - Rõ ràng là Iximôri tự đi chuốc lấy điều khó chịu. Phutzixaki và Matsumia nhìn nhau, nhếch mép vẻ không lành. Đáng lẽ phải giận dữ, tuyên bố rằng đây là sự ức hiếp nhân cách tệ hại quá mức, nhưng không khí trong toa đã bị hun quá nóng đến mức Iximôri đành chịu nhận.

- Anh có thể về chỗ mình. Và cả phản giữa cũng trống, - Phutzixaki nói.

- Một lần nữa tôi báo trước cho các người là không được rời toa, - Matsumia thêm vào. - Hãy nhớ rằng các người bây giờ là con tin.

Iximôri thậm chí ngăn người ra. Tại sao lại là con tin ? Ai ra lệnh ?

- Trung sĩ Xima ! - Thiếu úy Matsumia gọi một thanh niên gầy gò với nước da trắng bệch lại. - Dẫn đi !

- Rõ ! - Xima dẫn Iximôri và Kiôcô lại chỗ của họ. - Không được rời khỏi đây một bước ! Nếu cần vào buồng vệ sinh thì gọi tôi. - Và Xima đi sâu vào toa.

Iximôri và Kiôcô đứng như mất hồn bên ngăn toa một lúc lâu.

Thỉnh thoảng vọng đến họ những câu ngắt quãng:

- Sư đoàn Bảy... Đại tá Nôgami... Xe tải với đạn dược nổ trên đường...

- Hirôxaki... Ziôetxu... Canatzava... Iônagô...

- Chúng ta đến cùng... Mặc những người khác muốn thế nào...

Iximôri kín đáo liếc nhìn ra hành lang. Bảy, tám người đứng ở đấy. Giọng họ vang to và kích động. Hai tên đứng cạnh cửa vào toa số Hai. Lính canh:

- Không thò đầu ra ! - Nhận thấy Iximôri, một tên quát lên ra lệnh.

Iximôri nghe theo. Cãi lại chỉ vô ích. Cần phải hiểu cái gì đang xảy ra.

- Em nằm lên phản giữa ấy, - anh bảo Kiôcô. Cô trèo nhanh theo thang lên trên.

Iximôri ghé ngồi xuống mép phản dưới và hút thuốc. Anh nheo mắt dõi theo làn khói cuộn đi. Ý nghĩ thoáng hiện với tốc độ ảo thuật.

- Chuyện gì xảy ra nhỉ ? Tại sao bỗng dừng lại là con tin ? Cứ đoán theo những câu đứt đoạn thì có chuyện gì đó đã xảy ra ở nơi khác, chứ không phải ở đây, trên tàu.

“Sư đoàn Bảy... Đại tá Nôgami... nổ trên đường...” Điều này dễ hiểu: đại tá Nôgami từ sư đoàn Bảy chở vũ khí hoặc đạn dược trên xe, và khi đâm nhau xe đã nổ tung. Thế tên các thành phố - Hirôxaki, Ziôetxu, Canatzava, Iônagô - có nghĩa gì ?... Đúng rồi, đó là những nơi có các căn cứ của “Lực lượng phòng vệ” ! Bọn phiến loạn sẽ khởi sự từ đây... Có khả năng là vụ tai nạn không lường trước đã làm cho bọn bạo động rối tinh.

Có thể cuộc mưu loạn đã bị phát giác và bây giờ các đơn vị phiến loạn buộc phải cắm trại ? Và về việc này đã được thông báo cho “Xacura”...

Đi trên “Xacura” là bọn phiến loạn từ sư đoàn Bốn và Tám trực thuộc bộ Tham mưu quân đoàn ở Cumamôtô và một số đơn vị đóng quân tại vùng Tiugôcu. Chúng đã biết kế hoạch bị vỡ lở, chúng có thể bị bắt; vì thế, chúng quyết định đón trước sự kiện, bắt mình và Kiôcô làm con tin...”

Iximôri hăm mình lại - anh có vội vã quá không ? “Có thể, đơn giản là chúng sợ ta sẽ ba hoa thôi ?”

Trong trí hiện lên khuôn mặt người bị giết. Vì sao chúng giết ông ta ?

Nhưng chúng giấu xác đi đâu mới được chứ ? Iximôri bất giác ngẩng mắt lên.

Chỗ Mười Ba tầng trên - phía trên phản mà giờ đây Kiôcô đang nằm - màn che phủ kín, nhưng vẫn không có vẻ là có ai nằm ở đấy. Ít nhất là từ đấy cũng không hề phát ra một tiếng động nào. Cả đèn phía trên phản cũng không sáng.

Iximôri bị tức ở dưới ngực. Kiôcô từ phản giữa ngó xuống - rõ ràng là cô nghe thấy cử động không bình thường của anh. Ánh mắt họ gặp nhau. Iximôri đặt ngón tay lên môi - im lặng ! - và bắt đầu thận trọng trèo lên thang. Khẽ hé tấm màn che: trong bóng tối mờ mờ có cái gì đó nằm trên phản. Cái “gì đó” có hình một thân người. Phải, đúng là người. Đàn ông. Đôi kính loáng lên trong ánh đèn. Con người nằm bất động chừng như đã đông cứng.

“Thì ra xác chết ở đây ! ” - Iximôri nuốt nước bọt một cách gấp gáp. Anh đã định tụt xuống, đúng lúc ấy cửa mở và một người bước vào toa.

Iximôri bò vội xuống thang.

Anh đã ở dưới khi nghe giọng nói:

- Cuối cùng thì anh cũng đã về chỗ mình nhỉ ?

Iximôri rùng mình và quay lại. Xugava đứng ở lối ra vào. Ông ta ngơ vác nhìn Iximôri lúc đó vẫn còn nắm tay vào thang.

- Chỗ của anh hình như là tầng dưới kia mà ? - Trong giọng của Xugava vang lên nỗi phân vân.

Iximôri gật đầu khẳng định. Xugava nhìn lên phản trên. Rõ ràng ông ta cho Iximôri là kẻ gian xảo, có thể là kẻ trộm hoạt động trên các con tàu.

- Xin lỗi ! - Xugava theo thang trèo lên trên.

“Cái gì bây giờ sẽ...” - Iximôri hoảng sợ thầm nghĩ và ngoái nhìn ra sau. Cái gì thế này ? Nòng súng trường. Đầu súng từ từ nâng lên.

Iximôri nghệt thở vì sợ hãi. Anh lúc thì nhìn mũi súng trường đang động đậy, lúc thì nhìn người nhân viên đường sắt đang trèo lên thang.

Anh đã mở miệng để ngăn Xugava, nhưng lời bị tắc nghẹn trong cổ họng. Lúc này Xugava đã nắm lấy màn che chỗ trên cùng và chết lặng. Cả đầu súng trường cũng lặng đi...

Iximôri thấy rất rõ bộ mặt của trung sĩ Xima đang ngấm vào người nhân viên đường sắt.

- Đây, ngài hành khách ! - Xugava gọi. Ông ta là người phục vụ tận tụy, nhưng đáng ra là không nên làm việc này... Con người ở ngăn trên cùng lặng thinh, và Xugava kéo màn che ra rộng hơn.

Và lập tức ông ta trông thấy những vệt đỏ trên tấm ga trải phản.

- Máu ! - ông ta gào lên ghê sợ. - Ngài hành khách ! Đây, ngài hành khách !

Iximôri thấy Xima nheo mắt. Đầu súng trường như nhập làm một với một của hắn. Đôi mắt bỗng trở nên gần đến sợ, tưởng chừng nằm sát mặt Iximôri.

Nòng súng rung nhẹ. Iximôri có cảm giác là anh bị quất bằng một chiếc roi mảnh, dài. Ở đâu đó trong óc nổ ra những mảnh kín vụn vô hình với tiếng loảng xoảng.

Anh quay về phía Xugava.

Thân người nhân viên đường sắt trong một thoáng ngã ra phía sau, run lên, lắc lư đều đều và treo trong không khí. Iximôri có cảm giác rằng Xugava rơi cực kỳ lâu, như trong phim quay chậm. Nhưng chỉ một thoáng sau ông ta đã đổ gục xuống sàn.

Bằng đôi mắt trống rỗng, Iximôri nhìn xác người rơi xuống cạnh chân anh, sau đó nhìn sang trung sĩ Xima. Anh không còn lĩnh hội nổi một điều gì. Anh thấy chúng và không thấy. Chỉ có một điều là anh còn phân biệt được hoàn toàn rõ nét: con mắt khổng lồ, phình to đến mức khó tin là thực. Con mắt nheo lại này bắt đầu từ từ nở ra - nụ hoa cũng nở ra như vậy. Trong đồng tử nở rộng của Xima hiện lên hình ảnh mờ mờ của xác người bị bắn chết. Nỗi đau thương lạ lùng ẩn trong đáy mắt...

8.

10 giờ 3 phút tối.

Bộ Tham mưu Lực lượng không quân, đóng ở tầng ba của Bộ chỉ huy Tập đoàn không quân số Năm của Hoa Kỳ trong thị trấn Phutiu, quận Tôkiô, ra lệnh: báo động xuất kích. Từ các sân bay ở Titôxo, Cômatxu, Hiacuri, Niutabaru lao vút lên ba mươi máy bay tiêm kích F1-04-T. Từ máy bay, qua các trạm rada mặt đất, tin tức bắt đầu truyền về Bộ Tham mưu Lực lượng không quân.

Bay theo báo động có nghĩa là khi phát hiện ra máy bay lạ cần phải tấn công và tiêu diệt nó. Tốc độ máy bay tiêm kích gấp hai lần tốc độ âm thanh. Chúng vùn vụt cất lên cao.

Như tia chớp xuyên qua những đám mây đêm, máy bay biến mất trên bầu trời và bắt đầu thi hành mệnh lệnh chiến đấu.

9.

10 giờ 18 phút tối.

Quốc lộ số Bốn ở khu vực Hanamaki - Mitzuxava bị phong tỏa. Ba xe tải tắt đèn pha định lọt qua lén đã bị năm xe bọc thép chặn cách thành phố Mitzuxava ba cây số.

Những chiếc xe tải định lao qua liền bị đạn đại liên từ xe bọc thép bắn vào.

Các xe tải cũng nổ súng, nhưng dưới làn đạn đại liên chúng đã bốc cháy và mất thăng bằng, lao xuống rãnh đường.

Cả trận đánh chỉ mất chừng năm phút.

Ngay đấy, những chiếc xe kéo rất khỏe lôi tất cả những gì sót lại từ các xe tải đi mất. Đã tìm thấy khoảng tám mươi xác chết bị cháy sém.

Dân chúng làng ngoại thành Itzava chạy tới nơi súng nổ thì chỉ còn thấy con đường nhựa trống không. Họ nghĩ, có lẽ đó là những chiếc xe nặng húc vào nhau và cháy rụi.

10.

10 giờ 30 phút tối.

Ba mươi tám lính và sĩ quan trung đoàn bộ binh số Ba Mươi Chín sư đoàn Chín ở ga Hirôxaki tuyến Ôi định lên chuyến tàu nhanh “Xugara” xuất phát từ Aômôri vào 8 giờ 35 phút tối và đi đến ga Uenô ở Tôkiô qua Ôđate và Akita. Tám người do đại úy Tabe dẫn đầu bị bắt

ngay cạnh ga. Ba mươi tên còn lại lẫn vào thành phố từng tên một hoặc những nhóm nhỏ.

Chẳng mấy chốc hai mươi bảy tên bị phát hiện và bị bắt. Đã xác định được rằng ba tên còn lại đi taxi đến Ôdate và ngồi vào tàu “Xugara-2”. Khi tàu đến ga Phutatxui, chúng cũng bị giữ lại.

Cuộc bắt giữ bất ngờ những kẻ mưu loạn ở Hirôxaki là do sự phản bội của Phucurôi, người lính hai mươi một tuổi quê ở Đông Hôxirô. Bọn bạo động buộc anh tham gia với chúng và bắt ép lấy máu thề trung thành. Nhưng trong giây phút quyết định, Phucurôi không giữ nổi và kể hết với phụ trách doanh trại.

Viên chỉ huy - đại úy Tabe - khi bị bắt ở ga Hirôxaki đã cắn lưỡi tự tử.

11.

10 giờ 53 phút tối.

Trên chuyến tàu tốc hành đêm “Hôcuricu” khởi hành từ Canatzava vào 9 giờ tối, hai mươi tám người thuộc trung đoàn Bộ binh Mười Bốn quân đoàn Tiubu bị bắt ngay sau khi qua ga Uôtxu. Để tránh sự chú ý, bọn lính đi những tốp nhỏ, năm - sáu người ngồi vào các toa khác nhau, vì vậy không có sự kháng cự nào đáng kể với cảnh sát quân sự và cảnh sát quận. Thực ra, chỉ huy của chúng - đại úy Côitzumi - và hai người nữa đã chộp lấy súng, nhưng chỉ cho có vẻ mà thôi.

Tất cả số bị bắt được giải xuống ga Naôetxu, đến 11 giờ 00 phút bị chở đi đâu đó trên xe tải.

Trong tàu tìm thấy tất cả là hai mươi súng trường. Đánh cắp vũ khí trong kho, bọn mưu loạn nhờ bóng đêm đã chạy khỏi đơn vị. Kế hoạch được nghĩ ra quá kém, và việc bắt giữ hoàn toàn dễ dàng.

12.

11 giờ 18 phút tối.

Ở ga Iônagô, ba mươi người lên chuyến tốc hành đêm “Itzumô” trên tuyến Xanin từ Hamada đến Tôkiô đã bị lính trung đoàn Bảy bộ binh - những người này lên tàu muộn hơn, ở ga Phucutiana - bắt giữ. Số lính có hơn hai trăm và trận đánh diễn ra rất ngắn. Bọn phiến loạn đầu hàng nhanh chóng. Điều đáng sợ hơn cả đã không xảy ra đó là việc bắn nhau trong tàu.

Chuyến tàu tốc hành “Itzumo” được càn hãm dừng lại ở ga trung gian Xônôbe. Tất cả xuống hết ở đây: cả bọn phiến loạn, cả binh lính là hai trăm ba mươi một người.

Hành khách đã kinh ngạc một cách khó chịu khi thấy binh lính “Lực lượng phòng vệ” trang bị đầy đủ có mặt ở trên tàu. Lúc ấy, theo đề nghị của trung tướng Inomata chỉ huy chiến dịch tiểu phạt, trưởng tàu thông báo qua radiô rằng đây là một cuộc diễn tập đặc biệt.

Hành khách nghe lời của người phụ trách tàu một cách ngờ vực. Mặc dù thế, phần lớn thậm chí không nghe hết đã nằm ngủ.

13.

“Xacura” đến Hirôsimi lúc 11 giờ 29 phút tối. Thời gian dừng 14 phút.

14.

11 giờ 29 phút tối.

Mười tám sĩ quan cao cấp của Cục Cảnh sát, đứng đầu là Takexi Iaxunôbu, Trưởng Ban Bảo vệ An ninh xã hội, vây biệt thự trên đường phố Nampâyđai ở Quận Xibuia, Tôkiô, nơi Cục Bộ trưởng Ngoại giao, Ngoại thương và Công nghiệp Gôtzô Ôhata sống. Họ phá cổng xông vào nhà.

Biệt thự của Gôtzô Ôhata, người bị tình nghi là cầm đầu cuộc mưu loạn, được đội cảnh sát hai ngàn người vây bọc từ hồi 9 giờ 45 phút tối, nhưng lệnh vào nhà và bắt giữ không hiểu sao lại bị chậm trễ.

Việc chần chừ trong sự bắt giữ gây nên nhiều lời bàn tán khác nhau. Trong Chính phủ của Xabaiaxi, trong Bộ chỉ huy “Lực lượng phòng vệ” và cảnh sát có bọn đồng lõa với cuộc mưu phản hay không ?

Nếu bọn phiến loạn đạt được thắng lợi, chúng sẽ có nhiệm vụ là lập lại trật tự. Và nếu như Bộ Tham mưu Lục quân của Cục Phòng vệ sẽ coi cuộc đấu tranh với du kích là mục đích của hoạt động tình báo, thì không thể nào bỏ qua cảnh sát được. Vì thế, giới cảnh sát sẽ chiếm những chức vụ quan trọng trong quân đội.

Những dự đoán hoàn toàn khác nhau nhất được nêu ra.

Chắc gì chỉ một lão Gôtzô Ôhata là người cổ vũ độc nhất của cuộc mưu loạn ? Nhất định còn phải có thêm người nào đó trong các giới Chính phủ - có khả năng đó là người nắm các vấn đề an ninh quốc gia, và thậm chí rất có thể còn ở trong số những lãnh tụ của đảng Dân chủ.

Mãi sau một giờ bốn mươi phút kể từ khi biệt thự bị bao vây mới có lệnh khám nhà và bắt giam.

Nhưng các nhân viên cơ quan an ninh xông vào nhà đã phải thất vọng. Họ không thể tìm

thấy Gôtzô Ôhata trong số mười căn phòng của ngôi nhà rộng lớn có diện tích tổng cộng là năm trăm ba mươi mét vuông.

Thế mà đã xác định chắc chắn rằng khoảng chín giờ rưỡi, có nghĩa là mười phút trước khi biệt thự bị phong tỏa, Gôtzô Ôhata còn ở nhà.

Chẳng lẽ có kẻ nào báo trước cho Ôhata và y đã kịp thời lẩn trốn ?

Biệt thự bị khám rất kỹ. Ở đó chỉ có mười người - vợ của Ôhata, con trai cả với vợ và ba con, thư ký riêng, hai vệ sĩ và một người hầu.

Tất cả đều đồng thanh khẳng định rằng họ không biết một tí gì về nơi ông chủ đang ở.

Lập tức các biện pháp truy nã Ôhata được thực hiện khắp thủ đô.

15.

Mười một giờ rưỡi đêm.

Tôxicura - Giám đốc Ban Điều tra thuộc Phủ Thủ tướng - đứng bên cửa sổ phòng mình trên tầng sáu của tòa nhà Văn phòng Thủ tướng ở phố Xambantiô quận Tiôđa. Ông hé mở màn che nhìn ra thành phố ướt đẫm mưa và nghĩ thành tiếng một cách thỏa mãn:

- Dù sao cũng đã qua. Bây giờ thì chúng tận số... Lũ ngu xuẩn !

Tôxicura cho tai nạn hôm qua trên quốc lộ số Bốn ở ngoại ô Aômôri là một sự tình cờ may mắn. May mắn vì rằng tai nạn đã chiếu sáng lên tất cả sự việc này. Ở nơi xảy ra sự cố đã phát hiện ra một khối lượng lớn vũ khí và xác hai viên cảnh sát với vết đạn bắn.

Theo tính toán sơ bộ, số vũ khí lên tới hơn ba trăm khẩu súng. Cảnh sát phân vân: đây là một vụ buôn lậu không bình thường, có cái gì đó không giống bọn gangxtơ...

Khoảng một giờ sau, tai nạn xảy ra được báo cáo với Tôxicura, khi ông đã về nhà riêng ở Nixi-Oghicubô. Mãi đến lúc này ông mới biết rằng cái linh cảm xuất hiện trong ông vào khoảnh khắc kia đã không đánh lừa ông.

“Hình như những kẻ tham gia kế hoạch "Bull" đã lại động dậy, - ông thầm nghĩ lúc ấy và ra lệnh đánh thức viên chỉ huy Nha bảo vệ của Cục Cảnh sát - người đã từng ở dưới quyền ông. Tôxicura đề nghị ông ta tiến hành điều tra vụ tai nạn ở ngoại ô Aômôri, sau đó gọi sáu trưởng phòng phụ trách các vấn đề an ninh xã hội đến. Họ tới phòng làm việc của ông vào lúc hai giờ rưỡi sáng.

Tất cả mọi chi tiết đều được phân tích kỹ lưỡng.

Maenô phụ trách phòng thông tin trong nước báo cáo rằng trong số mười hai người tham gia vào kế hoạch “Bull” năm người bây giờ không thể phát hiện ra được.

Bảy kẻ mưu loạn, sau khi bị loại khỏi các "Lực lượng phòng vệ" một cách im lặng, đã rút vào bí mật, bắt đầu gây dựng trong quân đội các tổ chức cực hữu; mặc dù vậy, sau khoảng sáu năm họ đã trở về quê mình, bắt đầu làm việc và hầu như cắt đứt hoàn toàn với quá khứ. Năm người còn lại thì không chịu yên. Họ đi lại khắp Hôccaiđô, xuất hiện ở Tôkiô, ở vùng Hôcuricu, ở Ôxaca và Phucuôca, thường xuyên gặp gỡ với những người cùng học với mình từ khoá đầu tiên của Học viện. Họ thay đổi chỗ ở nhiều đến nỗi tìm được dấu vết của họ không phải là việc đơn giản. Hơn nữa, đã xác định được rằng, hai người - Macaxi Hiraxicami và Akimaxa Phutzixaki - rất hay đến nước T. và Đài Loan. Trước ngày mười bốn tháng Tư, tức là mới cách đây ba ngày, họ còn bị các cơ quan an ninh theo dõi, nhưng sau đó bỗng nhiên biến mất và đến nay vẫn chưa biết họ ở đâu.

Báo cáo của Maenô làm Tôxicura lo ngại.

Ông nhớ rõ sự việc bí ẩn với bản tin đặc biệt của hãng UPI trước đây. Ông cũng biết rằng, chuẩn tướng Tamâytrô Emi điều tra vụ án đã đào bới đến tận những chi tiết nhỏ nhất của kế hoạch đảo chính và đệ trình một bản báo cáo đầy đủ lên cho Tham mưu trưởng Lục quân.

Tôxicura, người đứng đầu Nha bảo vệ Cục Cảnh sát, đã làm quen với một phần của bản báo cáo và ông kinh ngạc rằng kế hoạch "Bull" được soạn thảo một cách kỹ càng và nghiêm chỉnh đến thế.

Trước chiến tranh, ở Nhật Bản đã có một số cuộc đảo chính không thành. "Bạo động 15 tháng Năm" (*âm mưu cuộc bạo loạn ngày 15-6-1932 của các Sĩ quan trẻ hạm đội cùng các học viên mãn khóa Học viện Quân đội. Bọn phiến loạn tấn công các cơ quan Nhà nước, Nhà băng Nhật Bản, Ban lãnh đạo Xâyiuca, giết Thủ tướng Inuca. Cuộc nổi loạn cuối cùng bị dập tắt*), "Bạo động của Đội quần thần thánh" (*Kế hoạch đảo chính Chính phủ do bọn dân tộc chủ nghĩa cánh hữu, đứng đầu là Tôrao Amanô soạn ra, bị phát giác vào tháng Bảy năm 1933. Bọn khởi xướng bị bắt và được Um năm 1941*), "Bạo động 26 tháng Hai", và tất cả chúng đều được chuẩn bị rất sơ sài. Bọn bạo loạn tưởng tượng hết sức mờ mịt về việc nước Nhật sẽ đi theo đường nào nếu chúng thắng lợi.

Ngay cả cuốn sách của chính Ícki Kita (*Nhà tư tưởng của chủ nghĩa quân phiệt Nhật, bị tử hình năm 1937 với tội danh tổ chức "cuộc bạo động 15 tháng Năm". - "Đề án luật pháp về cải cách Nhật Bản"*, mà trong những năm ấy như một loại kinh thánh, đặc biệt là đối với những sĩ quan trẻ - cũng không phải là ngoại lệ.

Trong chương đầu của cuốn sách, Ícki Kita viết: "Tạm ngừng hiệu lực của Hiến pháp. Giải thể cả hai Nghị viện, thi hành chế độ quân sự khắp cả nước". Theo kế hoạch cải cách quốc gia của ông ta, nhất thiết phải hạn chế ngân sách của các chủ ruộng bằng tổng số là một trăm nghìn yên, còn của nhà máy - mười triệu yên. Kita kêu gọi các nhà máy và công xưởng phải thuộc sự quản lý của Nhà nước. Tất cả các cải cách cần phải do Hoàng đế.

So với các tư tưởng của Ícki Kita, thì kế hoạch "Bull" là "viên thuốc bọc đường". Ngoài việc xây dựng nền quốc phòng hùng hậu là mục đích chính, những điều còn lại thoạt nhìn không khác nhiều với các đòi hỏi của lực lượng phái tả. Sở dĩ như vậy là vì kế hoạch được soạn thảo bởi những người tốt nghiệp Học viện Phòng vệ - đó là lớp trẻ, họ không thể không tính đến các trào lưu mới. Thêm vào đó, cổ vấn của họ là những bác học thuộc nhóm Gôtzô Ôhata.

Vì báo cáo của chuẩn tướng Emi bị chôn vùi vĩnh viễn trong các kết sắt của Cục Phòng vệ nên thậm chí Tôxicura cũng không biết hết tất cả mọi chi tiết. Mặc dù vậy, ông vẫn biết rằng bọn mưu toan định thực hiện các kế hoạch của mình vào tháng Mười Một năm 1961. Nhưng số phận thực trớ trêu, chỉ cần có mỗi một bức điện tín của hãng tin nước ngoài là đủ để tất cả tan thành mây khói. Bọn mưu loạn đã ẩn kín, còn sau đó, khi tướng Emi kết thúc cuộc điều tra, thì nói chung là chúng đã bị loại khỏi “Lực lượng phòng vệ”.

Sau này Tôxicura được điều từ cảnh sát sang Ban Điều tra thuộc Phủ Thủ tướng, nhưng ông không quên kế hoạch “Bull”.

Ông luôn luôn lắng nghe những câu chuyện về việc các tổ chức cực hữu đủ sức làm đảo chính với một nụ cười châm biếm. Ông không tin việc chuẩn bị bạo động cả trong lòng “Lực lượng phòng vệ”. Nhưng không bao giờ ông quên con số mười hai sĩ quan mãn khóa đầu tiên của Học viện Phòng vệ. Hiểu rằng chính những người tốt nghiệp Học viện là cốt lõi của “Lực lượng phòng vệ”, Tôxicura nhận thức rõ việc gì sẽ xảy ra, nếu họ lại quay về đường cũ.

Vừa mới giữ chức Giám đốc Ban điều tra, Tôxicura lập tức hạ lệnh giám sát chặt chẽ mười hai người này.

Ba năm về trước, trong cuộc sống của họ không nhận thấy có biến đổi gì đáng kể.

Hai năm về trước, họ im lặng.

Thậm chí một năm về trước - không một dấu hiệu hoạt động nào.

Nhưng mà trong năm nay, hai trong số họ - Maxaxi Hiraxicami và Akimaxa Phutzixaki - đã mấy lần sang nước T. và Đài Loan. Tôxicura ra lệnh tăng cường việc theo dõi. Và giờ đây có tin báo về sự việc lạ lùng này: chiếc xe tải lèn chặt vũ khí nổ tung trên đường số Bốn ở ngoại ô Âmôri, hai cảnh sát bị giết.

Khi bàn bạc tình hình với các trưởng phòng, Tôxicura nhớ đến chuẩn tướng Tamâytrô Emi và gọi điện thoại về nhà ông ta. Ông biết sau thất bại với bản báo cáo, Emi rời quân đội, về sống ở Nagoa và bây giờ làm ở Sở giao thông thành phố. Tôxicura muốn hỏi Emi có biết gì thêm về số phận sau này của bọn mưu phản hay không.

Nhưng Tamâytrô Emi không trả lời điện thoại.

Đã hơn ba giờ sáng.

“Họ ngủ và không nghe thấy chuông reo ? - Tôxicura lo lắng. - Nhưng vợ chồng Emi đã gần tuổi sáu mươi. Mà ở tuổi tác này ngủ rất tỉnh. Hay có chuyện gì với chuẩn tướng rồi ?” Tiếng tút tút trong ống nghe vẫn không ngừng phát ra.

Có thông báo của trưởng ban bảo vệ. Đã xác định được một trong hai người đi trên xe tải. Đại tá Tadao Nôgami, sĩ quan Ban Tham mưu sư đoàn Bảy của “Lực lượng phòng vệ”.

Hồ sơ cá nhân Tadao Nôgami được trình lên. Trong hồ sơ ghi rằng trong thời gian học ở

khóa Sĩ quan chỉ huy, Nôgami đã kết bạn với Akimaxa Phutzixaki. Trong quá khứ nhiều lần có những phát biểu quá khích, vì thế việc giám sát ngầm đã được thiết lập đối với ông ta.

So sánh các dữ kiện, Tôxicura lập tức báo cho Cục trưởng Cục Phòng vệ: “Trong “Lực lượng phòng vệ” đang chuẩn bị một cuộc đảo chính quân sự. Cần khẩn cấp tiến hành điều tra kỹ lưỡng”.

Đã hơn bốn rưỡi.

Thông báo mật của Cục trưởng Cục Phòng vệ quốc gia bay khắp các đơn vị quân đội.

Phiên họp của nội các Chính phủ được triệu tập gấp. Tôxicura báo cáo các sự kiện. Phiên họp bắt đầu vào 10 giờ 30 phút sáng.

Vào 11 giờ sáng đã sáng tỏ rằng súng cácbin, súng trường tự động M-1, lựu đạn M-79 tìm thấy trên quốc lộ số Bốn thuộc lô vũ khí mà quân đội Hoa Kỳ chuyển cho nước T. Số vũ khí này được bốc dỡ từ tàu thuộc nước này ở cảng Aômôri.

Từ Ban Tham mưu các quân khu chuyển đến những báo cáo về những vụ lộn xộn trong các đơn vị.

Bầu không khí trong phòng họp căng thẳng tột độ.

Đến năm rưỡi chiều xác minh rõ trong những đơn vị nào có sự náo động - các doanh trại Titôxe, Hirôxaki, Dziôetsu, Canatzava, Iônagô, Kita Kiuxiu, Curume...

Tám rưỡi tối.

Một quân nhân của trung đoàn Ba Mươi Chín, sư đoàn Chín đóng ở Hirôxaki đã khai báo kế hoạch đảo chính. Anh ta báo rằng sang ngày hôm sau, 18 tháng Tư, bọn phiến loạn dự định hội quân ở Tôkiô và bắt tay vào các hành động quân sự. Nhiệm vụ của bọn mưu loạn ở Hirôxaki là chặn các tuyến xe và bao vây sự đi lại của tàu điện ngầm. Mở đầu là việc chiếm phòng điều vận hệ thống tàu điện ngầm ở Ghindze.

Tiếp liền sau sự tố giác là việc bắt giữ những tên mưu loạn trong các đơn vị quân đội. Qua lời khai của bọn tham gia bạo loạn, đã xác định được bọn cầm đầu và những kẻ đứng sau chúng.

Đó là nhóm Gôtzô Ôhata thuộc phái hữu của đảng Dân chủ. Các sĩ quan mãn khóa đầu của Học viện Phòng vệ và năm người khởi xướng kế hoạch “Bull” sẽ lãnh đạo tác chiến.

Đến mười một rưỡi tối, hầu như tất cả bọn phiến loạn bí mật kéo về Tôkiô đã bị bắt. Bọn bạo động tính rằng khi đến gần thủ đô sẽ có khoảng một nghìn người từ các bộ phận đóng ở các quận Nerima, Itigaia và Gôtemba gia nhập với chúng; nhưng ở những nơi ấy nổi lệnh báo động, và không một người nào có thể rời khỏi đơn vị.

Chỉ còn ở Kita Kiuxiu và Curume là chưa có bắt bớ, và bọn mưu phản - ba mươi lăm người - theo những tốp nhỏ buổi chiều đã lên chuyến tàu tốc hành “Xacura”.

“Cần phải chộp những chú chim nhỏ này ở đâu đó giữa Hirôsimi và Ôxaca, - Tôxicura thầm nghĩ. - Còn lại mỗi một kẻ cổ vũ cuộc mưu phản - Gôtzô Ôhata. Mà y thì không chịu đầu hàng một cách đơn giản đâu”.

Tôxicura biết rằng, trong đảng Dân chủ đang cầm quyền sẽ có những người ngăn cản ông, thọc gậy bánh xe, nhưng ông thề sẽ nhốt Ôhata vào sau song sắt.

Mặc dù vậy, toàn cục cuộc mưu phản vẫn còn mờ mịt. Còn chưa rõ tầm cỡ cuộc bạo loạn, số lượng người tham gia. Dần dần, Tôxicura tự trấn an mình: rồi mọi việc sẽ sáng tỏ.

- Dù là cánh hữu hay cánh tả, không ai được phép phá hoại trật tự ! - Tôxicura lau bầu và đứng nhìn không chớp mắt ra thành phố ban đêm. Mắt phải của Tôxicura là mắt giả. Trước chiến tranh, khi ông còn phục vụ trong Nha Cảnh sát Bộ Nội vụ, một tên liều mạng nào đó của phái cực đoan đã đánh ông và chọc thủng một mắt của ông. Từ đấy Tôxicura trả thù tất cả những kẻ phá rối an ninh xã hội - không có ngoại lệ. Niềm khát khao trả thù này ngày càng trở nên mãnh liệt hơn trong ông. Tôxicura càng đặc biệt tàn nhẫn sau chiến tranh, khi vợ ông đã bỏ đi theo tình nhân trẻ hơn bà ta khoảng chục tuổi, vì bà ta không thể nào quên được với khuôn mặt bị tàn tật của chồng.

Thủ tướng Xabaiaxi đánh giá đúng công lao của Tôxicura trong “cuộc săn bắt bọn cực hữu”, đã cử ông làm Giám đốc Ban Điều tra. Hình như là ông đã đi theo đúng con đường công danh tiêu biểu đối với một quan chức cảnh sát. Nhưng Tôxicura lại nghĩ khác: “Bạn bè cười nhạo ta, gọi ta là con chó giữ cổng của những kẻ mạnh thế giới này; nhưng họ không hiểu một điều đơn giản, rằng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Ta căm thù tất cả những kẻ nào quấy rối trật tự. Đối với ta thì không có khoái lạc nào hơn là bắt và trừng trị bất kỳ kẻ nào dám làm điều đó”.

Trong cuộc mưu loạn có một ngàn năm trăm người tham gia.

“Mới chưa qua một ngày đêm, mà hầu hết bọn chúng đã sa lưới ! ” - Tôxicura nhếch mép cười đắc thắng.

Bây giờ thì nhất định phần thưởng của Thủ tướng Xabaiaxi đang chờ ông... Một huân chương mật, mà về nó không một người nào được biết.

Trưởng phòng Maenô cắt đứt dòng suy nghĩ của Tôxicura. Từ phía sau bước đến không một tiếng động, Maenô gọi ông:

- Thưa ngài Giám đốc !

- Chuyện gì vậy ? - Tôxicura hỏi.

Maenô, con người với khuôn mặt thanh thanh, dễ xúc động, bước lại gần hơn và thì thầm rất nhanh điều gì đó vào tai ông.

Tôxicura nghe ông, mắt tập trung vào một điểm. Sau đó khẽ rên lên.

- Bọn phiến loạn chiếm “Xacura” ! ...

16.

Tất cả hình như xảy ra chỉ trong một khoảng khắc, ít ra là Iximôri có cảm giác như vậy.

Theo lịch trình, “Xacura” phải rời ga vào 11 giờ 33 phút tối.

11 giờ 33 phút.

Còi. Thông báo về việc tàu chuyển bánh.

Một cái rung nhẹ - và tàu rời chỗ.

Đúng lúc ấy, một người nhảy vào toa số Một. Đó là tên lính gác cạnh cửa vào toa. Trong thời gian dừng lại ở Hirôsimas, hắn đi ra ngoài sân ga để cảnh giới.

Tên lính chạy vội vào cuối toa để báo cáo về việc gì đó.

“Có chuyện gì đấy đã xảy ra”, - Iximôri đoán và khẽ hé màn che, nhìn ra sân ga.

Không một bóng người.

Trong bốn phút tàu dừng lại, tất cả những ai cần xuống thì đã xuống hết. Việc lên tàu cũng đã kết thúc. Nhưng xa xa, cạnh những toa phía trước, vẫn còn thấp thoáng những bóng đen. Khoảng năm người.

“Những người chậm tàu chẳng ? - Iximôri chưa kịp nghĩ. - Hay là...” Và vừa lúc đó bắt đầu...

Mấy người chạy qua dọc hành lang và biến vào toa sau. Qua mấy phút, lại thêm một số nữa.

Iximôri có cảm giác là trong tay họ có súng, nhưng anh không thể nói một cách tin tưởng hoàn toàn. Những hình người thoáng qua như trong rạp hát rối.

Anh không phải bắn khoả lâu.

Khi Iximôri lại hé màn che nhìn ra sân ga, anh trông thấy những tia chớp dày đặc ùng ùng như là phản quang của ánh sáng bị khuếch tán. Tiếng nổ lộp độp âm vang vọng lại.

Những bóng đen chạy lộn xộn trên sân ga. Mấy tia sáng chiếu xiên lên trời. Cảnh tượng thật hư ảo - xung quanh tưởng chừng như những con đom đóm bay tứ tung. Nhưng bầu trời vì thế lại như càng đen thêm...

Iximôri thậm chí không hiểu được ngay là đang diễn ra một trận đấu súng. Áp trán vào kính cửa sổ, anh sửng sốt theo dõi.

Bất ngờ các tia chớp tắt ngấm. Im lặng trở lại.

Sân ga trở nên vắng ngắt.

Sàn tàu rung lên dưới chân. Tàu khởi hành.

Hai tên lính đi nhanh vào toa.

Một tên báo cáo:

- Người của ta đã chiếm phòng lái tàu. Và cả ngăn toa của nhân viên phục vụ.

- Tốt lắm. Không thay lái tàu và trưởng tàu. Để mặc chúng lái đến Tôkiô, - giọng nói quen thuộc của Phutzixaki đáp.

- Không thay ạ ? Thế thì nguy hiểm lắm - lái tàu sẽ mệt.

- Mặc kệ. Cái chính là đừng để chúng chuồn mất.

- Chúng tôi sẽ kèm riết.

- Ga tiếp là Ôxaca. Có thể là chúng ta sẽ không dừng lại.

- Thế phải làm gì với hành khách ạ ? - Matsumia hỏi.

- Họ sẽ thành con tin. Ở đây có năm trăm người. Lúc này để mặc họ ngủ, - Phutzixaki đáp.

- Rõ... Tất cả về chỗ ! - Mệnh lệnh của Matsumia vang khắp toa tàu.

Bắt đầu sự hỗn loạn. Bọn lính chạy đi với súng trường trong tay. Tiếng gọi nhau. Tiếng sắt loảng xoảng. Những mệnh lệnh đứt quãng. Tiếng ủng rầm rập.

- Hành động khê chứ ! - Matsumia cảnh cáo. - Chiếm hết cửa ra vào. Không làm ồn trong các toa.

Tất cả lại lặng xuống.

Gắng không nện gót giày, bọn lính chạy thành một chuỗi sang toa Hai.

Iximôri theo dõi chúng. "Có nghĩa là chúng đã chiếm đoàn tàu !" Tiếng súng bắn nhau trên sân ga chỉ chứng tỏ một điều: bọn mưu phản đã bị lộ, và quân đội Chính phủ hoặc cảnh sát định bắt giữ chúng. Nhưng việc đó đã không thực hiện được. Lạ thật, có người chết không nhỉ ? Chà, bây giờ bọn mưu phản không còn gì khác ngoài việc liều lĩnh.

"Thực điên cuồng ! - Iximôri kinh hoàng. - Chuyển tốc hành với năm trăm con tin..."

- Hình như chúng đã chiếm tàu rồi ! - Từ phía trên, Kiôcô lên tiếng. Rõ ràng cả cô cũng không ngủ và đã theo dõi sự việc vừa xảy ra.

- Theo anh, chúng đã bị lộ, - Iximôri nói. - Nhưng chúng không hề tính chuyện đầu hàng. Lũ cuồng tín ! - Không biết Chính phủ có biết gì về cuộc bạo loạn, ngoài "Xacura" chưa nhỉ ?

- Ai có thể biết được điều ấy, - Iximôri nói với vẻ tiếc rẻ.

Họ im lặng một lát.

- Em đã biết rằng sự việc sẽ kết thúc như vậy, sớm hoặc muộn.

- Em biết ? - Iximôri ngạc nhiên.

- Không nói chuyện ! - Trung sĩ Xima ngó vào ngăn toa quát lên.

Hắn đang bị kích động, máu dồn lên mặt.

- Chuyện gì xảy ra thế ? - Iximôri đánh bạo hỏi.

- Không có gì, hoàn toàn không ! - Xima cắt ngang.

- Nhưng mà... - Iximôri muốn nói thêm gì nữa, nhưng Xima chặn ngang lời anh:

- Đừng cố dò la. Không được gì đâu.

- Các anh biến tất cả hành khách thành con tin à ?

- Không biết.

- Nhưng ở đây có cả phụ nữ và trẻ em !

- Thì việc gì đến anh ? Có phải chúng tôi đang làm việc từ thiện đâu. - Bĩu môi mỉa mai, Xima nhìn Iximôri một cách giễu cợt.

Iximôri im lặng gật đầu. Điều này rõ là vậy. Nhưng trước khi dừng ở ga Hirôsimas, chúng đã bắt anh và Kiôcô làm con tin. Cần gì thêm cả một đoàn tàu nữa ?

Xima nhổ toẹt nước bọt xuống sàn.

- Sẽ biết, khi cần thiết.

- Thế các anh làm gì với các xác chết ?

- Chở đến Tôkiô. Chẳng trưng phình lên đâu mà sợ.

Châm thuốc lá, Xima liếc xéo sang phía Iximôri, mắt nheo lại - có lẽ vì chói.

“Lại cái nhìn này ! ” - Iximôri thấy khó chịu đến buồn nôn. Thế giới đỏ lên màu máu...

Cái chết của người nhân viên trên tàu không rời khỏi đầu anh.

... Bọn lính đặt xác Xugava lên ngăn trên cạnh xác người đàn ông đeo kính. Vũng máu trên

sàn được chùi sạch. Nhưng thành tàu bị nhiều chỗ máu bắn lên và không thể nào xóa sạch được dấu. Nhưng điều đó không đập ngay vào mắt và chắc không có ai đoán ra tấn bi kịch vừa xảy ra ở đây.

Bọn phiến loạn không hề chú ý đến Iximôri và Kiôcô. Mặc dù cả hai đều là nhân chứng việc giết người, điều đó vẫn không làm ai lo lắng. Có vẻ bọn mưu loạn tin tưởng rằng Iximôri và Kiôcô sẽ không dám nói lộ ra. Chúng đã liệt họ vào hàng những kẻ đồng lõa ư ? Hay xem họ là gốc ghếch ?

Trong toa lạng lẽ như không hề có chuyện gì xảy ra. “Chúng mình đối với bọn nó chỉ là chỗ trống, - Iximôri nghĩ. - Những sinh vật kiệt sức, yếu ớt, không có khả năng đấu tranh giành chỗ đứng trong thế giới giông bão này. Chúng mình là con tin, là phương tiện để đạt lấy mục đích”. Dần dần trong anh nóng bỏng lên lòng khát khao nổi loạn.

“Nhưng, - Iximôri thầm nghĩ, - người phụ trách toa mất tích ở khoảng giữa hai ga Tôcuama và Hirôxima. Viên trưởng tàu Iamacami và những nhân viên khác nhất thiết sẽ sực nhớ tới ông và bắt đầu tìm kiếm. Và mãi vẫn không phát hiện ra ông, họ sẽ lập tức báo việc đó cho đội bảo vệ đường sắt ở ga Hirôxima. Và tất nhiên là người ta sẽ tổ chức kiểm tra các toa... Chuyện sẽ ra sao khi họ bỗng tìm thấy hai xác người ? ! Lỡ bọn tội phạm cố đổ vấy tội lên đầu ta thì sao ? Nói rằng, lúc ấy chúng tôi đã thấy người đàn ông và người đàn bà này kéo xác người vào toa ? ! Thậm chí rất đơn giản...”

Tàu tiến lại gần Hirôxima. Người nhân viên đường sắt thứ hai ghé vào toa. Iximôri nhắm mắt nằm trên ngăn cửa mình, giả vờ ngủ. Nhưng anh rất muốn hét lên:

- Xem kìa - xác chết ! Ở tầng trên ! - Nhưng lần nào anh cũng bị ánh mắt của trung sĩ Xima giữ lại. Con mắt nheo nheo như ngắm bắn. Đôi mắt trong sáng như cửa đĩa trẻ, và vì thế càng đáng sợ hơn nhiều.

“Mà tất cả bạn chúng mất đều như thế cả, - Iximôri bỗng thoáng nghĩ. - Niềm cuồng tín giải thoát cho chúng khỏi sự cần thiết phải suy nghĩ - đó là nguồn gốc của cái nhìn trong vắt này. Một niềm tin như thế sẽ đẻ ra sự táo bạo, liều lĩnh, sự say sưa trước sức mạnh của chính bản thân mình.

- Những việc thú vị đang bắt đầu, - trung sĩ Xima nói nhỏ, không rõ là với ai. Rồi giọng hân hoan lên một cách buồn bã khác thường. - Nhưng chúng tôi sẽ không khóc than rên rỉ. Chúng tôi sẵn sàng đương đầu với mọi sự.

- Với cái gì ? - Iximôri hỏi lại như tiếng vọng.

Anh cảm thấy ngọt ngào. Một cục nhỏ nóng bỏng trào lên cổ họng. Chỉ một ánh mắt của Xima cũng làm cho anh buồn nôn chẳng khác nào một cái gì đó ghê tởm, bẩn thỉu.

Chẳng lẽ hẳn cứ luẩn quẩn ở đây cho đến tận Tôkiô ư ?

Chỉ một ý nghĩ này cũng đã làm cho anh ngán ngẩm.

Iximôri bất giác nhìn đồng hồ - 11 giờ 45 phút.

Còn khoảng 12 giờ nữa mới đến Tôkiô. Lâu không thể chịu nổi. Nhất là khi bây giờ không có cách nào biết được cái gì đang xảy ra ở thế giới ngoài kia.

Chắc gì “Xacura” sẽ đi đúng với lịch trình. Ít ra thì ngày mai chuyển tốc hành sẽ tới Tôkiô không phải vào lúc mười một rưỡi...

Cái gì sẽ xảy ra với hành khách ? Ai có thể đoán trước được bọn cướp này sẽ làm gì ? Chúng ngày này sang ngày khác đã học cách bắn giết. Đó là điều đáng sợ hơn nhiều so với bọn khủng bố đơn độc hỉ mũi chưa sạch ! Chúng sẽ không đầu hàng đơn giản đâu. Chúng là những kẻ cuồng tín. Hơn nữa, chúng lại đông. Mà chỉ cần bắt đầu bắn nhau là “Xacura” bay tung ngay lên không.

Nỗi lo lắng bao trùm Iximôri.

- Đừng hoảng, - Xima nhếch mép cười giễu cợt. - Anh còn đi tới được Tôkiô.

- Và đến lúc ấy thì sao ?

- À, lúc ấy chúng tôi tất sẽ bắt đầu hành động,

- Thế có chắc thắng không ? - Iximôri không kìm nổi đánh bạo hỏi.

- Chắc... - Xima phẩy tay một cách ngạo mạn. Từ đâu mà hấn có sự lãnh đạm này - vì tự tin hay vì không lối thoát ? - Tất cả sẽ đúng như cần thiết ! Chúng tôi có bảo đảm ! - Và hấn rời khỏi Iximôri.

Chữ “bảo đảm” đối với Iximôri là điều bí ẩn. Ai cho chúng sự đảm bảo này ? Chẳng lẽ là Gôtzô Ôhata ? Tất nhiên y có ảnh hưởng nào đó trong giới chính trị, nhưng chắc gì nó lớn đến mức có thể ném lời thách thức với Chính phủ ? Thế thì ai là kẻ cổ vũ thật sự của cuộc mưu phản ? Có thể không phải Ôhata, mà là một người nào khác chăng ?

Chắc Kiôcô biết rõ hơn...

Iximôri ngẩng mặt nhìn lên ngăn giữa.

Kiôcô nằm sấp trên đệm, nhưng rõ ràng là cô không ngủ. Màn che ở ngăn của cô dồn sang bên.

Iximôri nhồm lên và nhìn vào bên trong. Cảm thấy cái nhìn của anh, Kiôcô mở mắt ra. Má cô loang loáng trong ánh đèn điện mờ mờ. Những giọt nước mắt lăn trên mặt.

“Cô ấy khóc ư ?” Kiôcô là người điềm tĩnh và làm chủ được bản thân một cách tuyệt vời. Chưa ai thấy nước mắt cô bao giờ, thế mà bây giờ...

Kiôcô cười gượng gạo.

- Em sao thế ?

- Không sao... Không nên thất vọng. Thế nào rồi cũng ổn cả thôi, Iximôri nói, hoàn toàn không phải là điều mà anh đang nghĩ.

- Không ổn đâu. - Mắt Kiôcô long lanh. - Bởi em đã biết, đã biết về cuộc bạo loạn..

- Từ lâu à ?

- Từ lâu lắm... - Kiôcô bỗng ngừng bật, Iximôri chờ, hiểu rằng Kiôcô sẽ kể ra điều rất quan trọng với anh. Căng thẳng lắng nghe, anh chờ nghe câu chuyện về việc đã xảy ra từ năm năm trước.

- Vào tối hôm ấy, năm năm về trước... - Kiôcô bắt đầu kể.

17.

Giọng nói già nua rin rít phá vỡ sự im lặng của màn đêm.

- Đồ súc sinh ! Đã phản bội ! ...

Không hề giống sự mê sảng: giọng nói vang lên khá to, còn các lời lại rõ ràng.

- Hồng hết rồi ! Tất cả đã tan thành mây khói.

“Gì thế nhỉ ?” - Xaicô Nacagami, bà chủ quán bar “Hỏa tinh” bực bội nghĩ, rồi lật nghiêng người lại, sờ soạng tay trong tối và bật cây đèn để lên.

- Gì thế anh ? - Xaicô hơi nhồm người với vẻ tức tối liếc nhìn lão già nằm bên cạnh.

Lão hướng dăm dăm hai mắt mở rộng vào một điểm, không trả lời. Thậm chí không động đậy - y như đã hóa thành tượng đá.

Trên chiếc cằm vuông đâm ra mấy sợi râu cứng lơ thơ. Trán và má phủ đầy những vết tàn nhang màu sẫm - dấu hiệu đáng tin của tuổi quá già. Hai tay vàng nhợt như sáp khoanh trên ngực.

Chưa bao giờ Xaicô thấy lão như vậy.

- Gì thế anh ? - mụ nhắc lại.

Vẫn không có lời đáp. Thậm chí không nhìn mụ, lão già như thu mọi sức tàn, rên rĩ:

- Hồng hết rồi. Tất cả đã tan thành mây khói.

Chỉ mãi tới giờ Xaicô mới hiểu ra: kế hoạch đảo chính mà lão nuôi dưỡng trong bao năm tháng nay đã đổ vỡ.

Trong chừng mực mà Xaicô biết lão, lão luôn luôn khẳng định một điều:

- Phải thay đổi thể chế. Nếu cứ để nguyên thể này, đất nước ta nhất định sẽ rơi vào tay con quái vật cộng sản.

Xét ra thì không ít người đã chia sẻ chính kiến của lão già. Thậm chí cả những người trẻ hơn.

Một trong số đó là đại tá Nôgami - kẻ đã chết trong vụ tai nạn trên quốc lộ số Bốn gần Aômôri. Y thường đi từ Titôxe về Tôkiô để gặp lão già. Nhằm giữ bí mật, Nôgami làm ra vẻ về Tôkiô đến chỗ tình nhân của mình là Xaicô.

“Nôgami là tình nhân của ta ư ? - Xaicô cười khẩy. - Thật vớ vẩn ! Cái hấn quan tâm hoàn toàn không phải là đàn bà...”

Trưa nay, thư ký riêng của lão già gọi điện thoại về nhà cho Xaicô:

- Khẩn cấp đề nghị bà đi đến căn nhà ở Haratziuca. Hôm nay bà đành phải không đến tiệm. Hãy nói với người của mình là Nôgami chết ở Aômôri trong một trường hợp tai nạn. Cứ để cho họ nghĩ rằng bà đã từ Haneda bay đi Mixaoa. - Giọng của viên thư ký vang lên có vẻ là lạ.

Xaicô lập tức đoán ra: có điều gì đó đã xảy ra.

Mụ tức khắc lên xe mà viên thư ký phải đi đón mụ đến căn nhà, nhưng mãi khuya lão già mới xuất hiện. Tên vệ sĩ ngồi chờ ở một phòng cạnh cửa vào.

Lão già đến vào khoảng mười hai giờ đêm. Vẻ mặt lão thật thiếu ngủ, thậm chí khó mới nhận ra được. Lê bước nặng nhọc, được tên vệ sĩ đỡ dưới tay, lão lết đến căn phòng bên trong được sắp xếp theo phong cách Nhật, và nằm vật xuống giường.

Nhưng lập tức lão thêm khát Xaicô một cách dữ dội.

“Hắn ta không còn được tích sự gì nữa cả. Việc độc nhất mà hắn có khả năng - đó là cởi áo quần mình và làm vấy nước miếng từ đầu đến chân, - Xaicô giận dữ nghĩ, dừng đứng trước những cái vuốt ve của lão già. - Sao mà hôm nay lão lại dai dẳng đến lạ lùng thế này ?”

Cảm thấy sự lạnh lùng của Xaicô, lão già thở dài và quay đi.

Trong khi vuốt ve mụ, lão nhắc đi nhắc lại không ngừng mỗi một câu:

- Ôi, ảo tưởng, ôi mơ ước không thực hiện được...

Còn bây giờ lão đang hướng hai mắt dờ dẩn vào một điểm xa xôi nào đó.

Nhìn lão già từ trên xuống dưới, Xaicô cảm thấy một sự ghê tởm không cưỡng nổi. Thậm chí khó mà nói Xaicô đã qua bao nhiêu tay trước lão. Đầu tiên là Cựu Tổng thư ký đảng cầm quyền Xighetôki Hatakêama. Sau đó tiếp một chuỗi thành viên Văn phòng Thủ tướng của đảng Dân chủ đang cầm quyền, bọn trùm sỏ các giới kinh doanh, bọn thủ lĩnh cực hữu - và tất cả đều đã quá bảy mươi. Thời gian đầu Xaicô làm việc đó vì thiếu tiền, còn sau thì đã quen đến nỗi lại thích loại người này hơn.

Thủ tướng Xiutdô Xabaiaxi giới thiệu Xaicô với lão già hiện giờ.

- Hãy xem rằng cô là người cuối cùng của ông ấy. Cổ chiều ông ấy hết mức cô có thể, - ông ta dặn dò.

Lão già là một nhân vật bí ẩn. Lão được xem là thủ lĩnh quyền uy sau hậu trường, nhưng đối với Xaicô lão chỉ là một ông già ghê tởm bảy mươi tám tuổi. Lão nói hết sức dè xẻn, mặc dù có vẻ rất đĩnh đạc, nhưng Xaicô lại biết rằng sự ít lời của lão là hậu quả của một cơn kinh giật. Mụ rất khó chịu khi Ôhata tự cho mình là người yêu nước số một của Nhật Bản.

Còn nói chung, đó là một người có tuổi và dâm dục tầm thường nhất, thích những trò tiêu khiển thấp hèn mà lão đam mê ở trong căn hộ bí mật nằm trên tầng tám của một ngôi nhà

trang nhà.

- Xaicô ! - Lão già chìa tay cố chạm tới mặt, nhưng những ngón tay lão khua vào chỗ trống, lơ lửng bất lực phía trên đệm. Chúng khẽ run run.

“Lão già có vẻ như hoàn toàn mất tinh thần - các kế hoạch bạo động đã đổ vỡ, hết hy vọng”.

Trên người lão già, Xaicô đẩy lùi cánh tay chìa ra.

- Xaicô ! - Ôhata lại khò khè.

Xaicô im lặng một cách lì lợm. Mặt thờ ơ theo dõi lão già. Tên keo bẩn bao giờ cũng cố lừa mặt, không trả đủ một triệu yên đã được định với mặt như món tiền chu cấp hàng tháng; tên khom già luôn khoác lác rằng sẽ có lúc chiếm ghế Thủ tướng, ôi, Gôtzô ôhata !

- Đồ đĩ rạc ! - Lão già rút lên khẽ đến nỗi Xaicô không phân biệt được từng lời.

Thân lão già bỗng co giật. Lão oằn người lên và lặng đi. Chỉ đôi mắt là vẫn mở rộng như trước, bất động hướng vào không gian.

Một nỗi đau đớn đã đông cứng lại trong đôi mắt ấy. “Ma quái”, - Xaicô vội lùi ra sau.

Mặt nắm lấy tay lão già và rung mình vì cái chạm băng giá. Hơi ấm rời nhanh khỏi tấm thân già nua. Xaicô ném cánh tay hết sức sống ra và thờ ơ xác nhận: - Chết rồi...

18.

0 giờ 30 phút đêm.

Nghe hết báo cáo của Cục Cảnh sát, Giám đốc Ban Điều tra thuộc Phủ Thủ tướng Tôxicura đặt ống nói và đứng lên từ phía sau bàn. Khoanh tay trước ngực, ông bắt đầu đi đi lại lại trong phòng làm việc. Dừng lại trước phiên bản tranh Utrelô treo trên tường. Nheo mắt trái và quay mắt phải - mắt giả - về phía tranh. Hầu như không phân biệt được gì, nhưng nếu nhìn lâu, có thể thấy được cả bức tranh. Chẳng có gì lạ lùng - đơn giản là ông đã biết nó đến thuộc lòng, và các hình ảnh theo một sợi dây trí nhớ được chuyển đến màng mắt. Ở Tôxicura đã hình thành thói quen đứng trước bức tranh này khi cần phải tập trung chú ý.

“Trận đánh ở Xan-Rômano”.

Lần nào cũng thế, khi đứng trước bức tranh của thế kỷ XV này - đội kỵ binh sẵn sàng lao về trước, rừng giáo dài, - Tôxicura cảm thấy thanh thản và có thể tập trung với các ý nghĩ. Đã nhiều lần Utrelô giúp ông tìm ra lối thoát từ trong những hoàn cảnh rất khó khăn.

Hội họa hiện đại không thể có ích gì đối với mục đích này. Đặc biệt là phái trừu tượng... Phong cách Trung cổ lỗi thời, các mảng sắc điệu tĩnh - cái gì có thể tuyệt hơn ?

Tôxicura đứng rất lâu trước bức tranh.

- Thật kỳ diệu ! - Ông lẩm bẩm khi quay lại bàn mình, và nhắc ống nói của máy điện thoại có sắc hồng ngọc. “Đường dây nóng” - liên lạc trực tiếp với dinh làm việc của Thủ tướng.

Ông được nối ngay.

Tôxicura ngắn gọn khái quát tình hình. Báo cáo rằng ba mươi lăm tên phản loạn quân khu Tây đã tấn công đoàn tàu tốc hành “Xacura” trong thời gian tàu dừng ở ga Hirôsimas, chiếm tàu, phòng lái, và bây giờ chuyển tốc hành đang lao về Tôkiô. Trong tàu, ngoài bọn khởi loạn, còn khoảng năm trăm hành khách.

- Nếu “Xacura” chạy đúng lịch trình, - Tôxicura nói tiếp, - thì sẽ đến Ôxaca khoảng vào bốn giờ sáng. Chúng tôi đang định bắt giữ bọn tội phạm trước khi tàu đến Ôxaca; trong trường hợp ngược lại...

Nói xong, Tôxicura lặng đi chờ đợi câu trả lời. Phản ứng, chắc là không hề chậm trễ, bởi Tôxicura kính cẩn gật đầu và kết thúc bằng một giọng sự vụ:

- Rõ... Tức là ngài đồng ý.

Sau đó ông quay về phía bức tranh và lại che mắt trái, nói chậm rãi:

- Trong trường hợp ngược lại, chúng sẽ cho nổ tung “Xacura”.

19.

“Xacura” bất ngờ giảm tốc độ, giạt đột ngột và dừng lại.

Phải dừng lại bằng cần hãm.

Iximôri ép sát mắt vào cửa sổ. Tối như mực. Không trông thấy gì cả. Nỗi lo âu mập mờ lại xâm chiếm lấy anh. Cái gì đã xảy ra nhỉ ? Anh vô vọng nhìn vào đêm tối, cố tìm câu trả lời.

Phần thứ ba

ĐÁM TANG VỚI CÂY THẬP TỰ NGOẶC

1.

Tiếng súng vang lên trong bóng tối.

“Rõ ràng là tín hiệu ra lệnh cho đoàn tàu tốc hành dừng lại. - Iximôri thầm nghĩ một cách căng thẳng. - Ai có thể làm được việc đó ? Có lẽ một toán của “Các lực lượng phòng vệ” đã bao vây đoàn tàu để bắt bọn phiến loạn”.

Tất cả trong toa chết lặng đi, nhưng đó là một sự im lặng bất thường, căng thẳng đến lạnh người, sẵn sàng nổ tung ra.

Con thú chuẩn bị nhảy đang nín thở. Sự im lặng đầy lo âu này là như vậy. Những người lính bao vây đoàn tàu cần hành động thận trọng đến mức nào !

Iximôri hình dung đoàn tàu tốc hành “Xacura” là một quả bom nổ chậm. Quả bom trên bánh sắt, quả bom có sức công phá khổng lồ đủ khả năng biến tất cả Nhật Bản thành địa ngục.

Giờ đây ngòi nổ của cỗ máy khủng khiếp này sẽ hoạt động.

“Đừng bắn ! Hãy nghĩ đến hành khách ! Họ không có tội gì hết ! ” - Iximôri suýt kêu to lên.

Đoàn tàu vẫn đứng tại chỗ như trước. Ngoài cửa sổ bóng đen đậm thêm.

Một tiếng súng đơn độc vang lên, và lại im lặng.

Từ lúc đoàn tàu tốc hành dừng lại đã qua chừng năm phút. Sự đối chọi im lìm này sẽ kéo dài bao nhiêu thời gian ?

Bất ngờ mắt anh hoa lên: Những đốm chói lòa thoáng hiện trong bóng tối. Giống như lửa của thuyền đánh cá, những chùm ánh sáng kéo dài dọc theo đường chân trời, nhấp nháy và ẩn hiện. Một tia sáng rực rỡ đập thẳng vào mắt - Iximôri bất giác nheo mắt lại. Một điều gì đó quan trọng đã xảy ra.

“Tàu đã bị bao vây, - Iximôri thầm nghĩ. - Cái gì thế nhỉ ?” - Anh thử mở mắt, cố phát hiện nguồn của ánh sáng, nhưng không thấy gì cả. Dòng ánh sáng chói lòa rót thẳng vào cửa sổ toa tàu và ở đấy sáng lên như ban ngày.

Iximôri nháy mắt liên tục. Khi lại nhìn thấy được, anh bắt đầu nhận ra nguồn phát ra ánh sáng. Đó là một thiết bị đèn pha cực mạnh. Máy phát điện đứng ngay gần đường, bên cạnh nó hiện rõ bóng một chiếc xe tăng.

Iximôri nhìn kỹ xem có mấy chiếc xe tăng.

Hai, ba...

Theo đường mép viền ngoài, Iximôri phân biệt được ít nhất cũng có bốn xe tăng đang di chuyển về hướng đường sắt.

Iximôri ngay lập tức nhận ra chúng - xe tăng kiểu 61, sản xuất trong nước. Trọng lượng - ba mươi lăm tấn. Tốp lái - bốn người. Súng máy - trung liên và đại liên, cộng đại bác chín mươi milimét. Tốc độ tối đa - bốn mươi lăm kilômét/giờ. Đó là xe tăng hạng vừa, mang trong mình tất cả thành tựu công nghiệp chế tạo xe tăng thế giới, niềm tự hào của các “Lực lượng phòng vệ” Nhật Bản.

Chúng giống những con cua khổng lồ với các vòi dài. Và những cái vòi đó hướng về đây, vào đoàn tàu. Bốn con quái vật đang đe dọa đoàn tàu tốc hành.

“Đại bác được bố trí bắn thẳng vào tàu” - Iximôri nghĩ. Nếu tàu chuyển bánh, họ sẽ bắn nó bằng đạn xuyên và đạn phá thép. Đoàn tàu sẽ nổ tung. Rõ ràng họ dự định đàn áp bọn tội phạm một cách không thương xót. Nhưng mà bọn phiến loạn cũng có vũ khí ! Và chúng chiến đấu vì “sự trong sạch của chính trị” và “hạnh phúc của nhân dân”.

“Chiếm được tàu không phải là dễ. Ở đây cần sự can đảm lớn, - Iximôri nghĩ. - Mình lâm vào chỗ rắc rối quá ! ”

Kiôcô Emi đi lại cạnh anh.

- Cuộc mưu loạn đã bị lộ hoàn toàn, - Kiôcô thông báo. - Bọn mưu phản chỉ còn lại mỗi “Xacura”, mà cả nó cũng đang bị bao vây. Anh tha lỗi, - Kiôcô buồn rầu cúi gục đầu, - vì đã không báo trước cho anh...

- Em nói gì vậy... - Iximôri lúng túng, nhưng một mũi kim nhọn bỗng nhói vào tim anh. Anh thầm nghĩ: chỉ cần Kiôcô dù bằng một lời, một cử chỉ thôi, báo trước cho anh lúc ấy, ở ga Hacata, trước khi lên tàu, thì đã không có điều khủng khiếp này. Chắc giờ anh đang ngủ say sưa đầu đây trong khách sạn ở Phucuôki. Chắc anh không bị những giấc mộng giày vò, bây giờ không lạc trong khu rừng bế tắc này...

Trong tai anh còn vang lên câu chuyện của Kiôcô, cái câu chuyện bắt đầu bằng những lời: “Vào tối hôm ấy, năm năm về trước...”

Vừa lắng nghe giọng nói này, Iximôri vừa nhìn những cái bóng xe tăng. Phía sau chúng là lính.

Có cảm giác rằng tất cả trong tàu và xung quanh anh đã lặng đi, bất động. Định thủ nhìn kỹ vào nhau một cách cảnh giác. Nhưng anh biết sự lặng im này chỉ là giả dối, rằng trong màn đêm kia đang diễn ra một chuyển động không ngừng - một chuyển động mà sẽ kết thúc bằng sự bùng nổ. Nhưng anh vẫn thầm nhắc đi nhắc lại những lời bộc bạch của Kiôcô Emi...

2.

- ... Vào tối hôm ấy, năm năm về trước, - Kiôcô bắt đầu, - em đã đi đến gần ga tàu điện ngầm ở đường phố Ôtemati, thì bỗng cạnh cửa vào tuyến Manuôuti có một người đàn ông nào đó gọi em. Hắn xưng là nhân viên của cha, nói rằng cha bị tai nạn và được chở vào Quân y viện ở Xinziuca. Hắn xếp em ngồi vào xe, nói rằng sẽ chở đến Quân y viện. Trong xe đã có ba tên ngồi...

- Còn anh đã chờ em lúc đó trong khách sạn, ở Rôppônghi...

- Em định sẽ gọi điện thoại cho anh từ Quân y viện.

- Và không gọi. Tại sao thế ?

- Em không thể. Bởi xe chở em không phải đến Xinziuca, mà đến một căn nhà nào đó ở Haratziuca. Mãi lúc ấy em mới hiểu rằng người này đã lừa em.

- Tại sao em không tìm cách chạy trốn ?

Kiôcô lắc đầu vẻ tuyệt vọng.

- Em bị giữ sau cửa khóa...

- Để đe dọa cha em ! Vì rằng lúc ấy ông đang tiến hành điều tra ?

- Vâng, chúng sợ kế hoạch "Bull" sẽ bị phát giác. Tuần đầu chúng giữ em trong căn nhà ấy, theo dõi từng bước đi của em, và em chịu không làm gì nổi. Chỉ có qua khe màn che, em mới nhìn thấy rằng ngôi nhà nằm trên đường phố Omôte-Xando, cạnh Sứ quán Hy Lạp. Còn căn hộ thì ở tầng bảy hay tầng tám...

- Chúng có tiến hành đàm phán với cha em phải không ? Nghĩa là, ông đã gạt bỏ những đòi hỏi của chúng. Như thế tướng Emi biết rõ nguyên nhân mất tích của con gái...

- Vâng. - Kiôcô đưa mắt nhìn đi hướng khác. Bên khốe môi của cô hằn rõ những nếp nhăn đau khổ.

- Tóm lại, tướng Emi đã giữ nguyên lòng trung thành với nghĩa vụ và chịu hi sinh con gái. Em chắc là căm thù ông lắm ? - Iximôri nói và lập tức thấy ân hận.

- Cha em cho rằng tất cả đều là do số phận... - Kiôcô mím môi. - Sau chiến tranh, ông bắt đầu giải thích tất cả bằng cách ấy và không bao giờ ca thán điều gì. Thời trẻ, cha em thể hiện cuộc đời cho quân đội. Nhưng chiến tranh kết thúc và quân đội không còn nữa. Từ ấy cha em cho rằng mình không phải đang sống, mà chỉ là sống nốt những ngày còn lại của đời mình. Còn đang trẻ, ông đã vĩnh biệt cuộc đời.

- Nhưng ông đã phục vụ đến chức chuẩn tướng "Lực lượng phòng vệ" cơ mà ! - Iximôri

không tìm nổi, mặc dù hiểu rằng nói về việc này là không có ý nghĩa.

- Làm sao biết được là cha em có mơ ước về điều đó hay không ?

Iximôri cau mày nghĩ ngợi. Trước mặt anh hiện lên hình dáng Tamâytirô Emi, bộ mặt võ sĩ đạo khắc khổ của ông. Có thể là Kiôcô nói đúng, và trong “Lực lượng phòng vệ” thực tế không ít quân nhân già như ông. Tamâytirô nhìn cuộc đời sau chiến tranh bằng con mắt nào ? Có lẽ ông không chấp nhận nhiều điều. Nhưng kinh nghiệm cay đắng của những năm trước chiến tranh làm ông hiểu rằng cái gì sẽ đến khi quân đội can thiệp vào chính trị. Chính vì thế mà sự liều lĩnh và tự tin của các sĩ quan trẻ soạn thảo ra kế hoạch đảo chính quân sự mới làm ông nổi giận đến thế. Chỉ có thể hình dung được là ông đã tận tâm thực hiện việc điều tra như thế nào. Trong lúc đó nhiều người từng nghi ngờ vào thành công... Có thể, ông đã thể hiện nốt phần đời còn lại cho việc điều tra này.

Nhưng bọn đều giả đã bắt cóc cô con gái độc nhất của ông, hy vọng rằng ông sẽ lùi bước. Dễ dàng tưởng tượng rằng Tamâytirô Emi đã phải trải qua những gì khi quyết định. Và cuối cùng, cái ông lựa chọn không phải là con gái. Ông, một quân nhân chuyên nghiệp già, đã trung thành với bản thân mình: quốc gia đối với ông quan trọng hơn số phận của một cá nhân riêng lẻ. Nhưng sự hy sinh của ông hóa ra vô ích. Ông cuối cùng vẫn không đạt được mục đích. Bản báo cáo có được bằng giá đắt như thế vẫn bị xếp xó. Con gái bị mất vĩnh viễn...

Nhưng điều gì đã xảy ra với Kiôcô, khi “việc giam lỏng” của cô kết thúc...

- Một tuần sau khi bị bắt cóc, em được thả ra, - cô trả lời.

- Tại sao em không về với anh ?

- Để làm gì...

- Tại sao thế ?!

- Em bị Phutzixaki... - Kiôcô thở hắt ra và cắn môi.

Iximôri cảm thấy mặt anh không còn máu: Anh đoán ra Kiôcô muốn nói gì. “Phutzixaki đã chiếm đoạt cô bằng sức mạnh !”

- Em đi khỏi nơi ấy cùng với Phutzixaki. Lúc đó, đối với em thì thế nào cũng vậy. Sự hờn giận quá lớn đối với cha, người đã hy sinh em cho công việc. Trở về với anh, em cũng cho rằng mình không đủ quyền. Từ đó những người khác quyết định tất cả thay em. Em không còn đi đâu được nữa. Và em đi với Phutzixaki. Nhưng em không có lỗi...

- Cô với hắn sống ở đâu ?

- Phutzixaki lúc ấy phục vụ ở Ban Tham mưu sư đoàn Chín ở Aômôri. Một năm sau khi cha em trình báo cáo lên, Phutzixaki rời quân đội. Hắn trở về quê ở Phucuôca. Em ở lại cùng với hắn. Em còn biết làm được gì hơn ?...

- Cô lấy hắn à ?

- Lấy hấn ? Lấy Phutzixaki ư ?

- Thế cô bảo phải gọi hấn là gì bây giờ - nhân tình à ? Kiôcô hơi bĩu môi, dường như không muốn khẳng định điều đó.

- Phutzixaki đe dọa cô ?

- Em và cha em đã biết quá nhiều về các bí mật của chúng. Phutzixaki định giữ em làm con tin lâu dài để cha em không bao giờ làm lộ bí mật của “Kế hoạch Bull”. Hấn dọa giết em, nếu cha em để lộ ra.

- Có nghĩa là cha cô biết rằng cô vẫn sống ?

- Chắc có lẽ biết...

- Tại sao cô không bao giờ viết thư cho tôi ?

- Nếu em viết dù chỉ một dòng, anh sẽ chết... Một tai nạn “rủi ro”... Em luôn luôn bị theo dõi, cả ở Aômôri, cả ở Phucuôca.

- Cô làm gì ở Phucuôca ?

- Mở quán bar ở Higaxi-Nacaxu. Chiều qua em đi trên xe đến quán và trông thấy anh. Lúc đầu nghĩ rằng có thể em lầm, nhưng sau đó em đi theo sau và hiểu rằng đó đích thực là anh... Anh vào khách sạn rồi lại bước ra ngay và đi về ga Hacata.

- Tôi đi mua vé tàu “Xacura”...

- Vâng, em biết.

- Cô đã theo dõi tôi ?

- Vâng, - Kioco gật đầu, - em kinh hoàng khi thấy anh mua vé vào toa số Một. Số phận mỉa mai, độc ác thay !

- Thế cô biết rằng Phutzixaki và đồng bọn của hấn sẽ đi trong toa số Một ư ? !

- Em không muốn để anh có mặt trên “Xacura”. Vì vậy sáng nay em đã kể hết về anh với Phutzixaki. - Em quả thật là đang tuyệt vọng mà.

- A, hóa ra vì thế mà tôi bị theo dõi ! Và chúng cũng tức thì đánh hơi ra cả vợ tôi.

- Nhưng anh vẫn cứ lao lên tàu.

- Bởi vì trông thấy cô trên ga.

- Em rất lo cho anh...

- Cho tôi cơ à ? - Iximôri bất ngờ bật ra hỏi lại. - Cô chẳng một giuộc với Phutzixaki là gì ?

- Anh muốn cho thế nào cũng được, - Kiôcô phật ý quay đi. - Em không thể buộc anh nghĩ như em mong muốn. Nhưng hãy tin, em đã đứng ngồi không yên. Thậm chí em không còn nhớ mình đã lên tàu ra sao nữa.

- Nghĩa là cô đã biết về các kế hoạch của Phutzixaki và đồng bọn của hắn...

- Hắn tất nhiên là không bao giờ kể cho em chuyện gì cả. Nhưng em đã biết. Dù có bị giam cầm, nhưng em đã sống với hắn những năm năm trời. Tất cả những năm này em khinh bỉ hắn. Bao nhiêu lần em muốn chạy trốn và sống một mình. Đã nhiều lần em định làm điều ấy rồi lại không dám. Em có thể làm hại cả anh, cả cha em...

Giọng Kiôcô vang lên khàn khàn, nhưng với một sức mạnh bất ngờ.

- Khi chiều qua tình cờ em trông thấy anh ở Xicaxi-Nacaxu, em rất muốn kết thúc tình trạng ấy. Em cảm thấy mình thờ ơ với tất cả - mặc cái gì sẽ đến với cha em, với anh, với em. Em muốn chấm dứt bằng bất kỳ giá nào. Bởi vì em không thể sống như thế này được nữa. Đó là điều em muốn nói với anh...

- Em không kể thêm với ai về chuyện này chứ ?

- Chỉ với anh thôi ! Chỉ anh là em muốn báo trước. Chỉ về anh là em lo lắng. Nhưng khi trông thấy anh trên tàu, em lại không thể thốt ra một lời nào. Chính em cũng không biết tại sao.

Một giọt nước mắt đọng trên mi, rơi xuống chảy trên má Kiôcô.

Iximôri im lặng. Có những lúc lời nói trở nên không cần thiết.

Nhiều điều về câu chuyện của Kiôcô có vẻ như mâu thuẫn, không nhất quán, nhưng chính vì thế mà anh dễ dàng tin cô. Iximôri im lặng suy nghĩ. Chắc gì Kiôcô chỉ có căm thù Aximara Phutzixaki. Khi người đàn ông với người đàn bà chung sống dưới một mái nhà... Iximôri cảm thấy điều này đặc biệt rõ rệt, khi nhớ đến Tiaca. Một cái gì đó tàn nhẫn, ngoài ý muốn của họ đã lọt vào giữa anh và Kiôcô, xô họ ra hai hướng khác nhau.

Iximôri so sánh Kiôcô Emi hiện thời với cô gái mà anh đã gặp ở Tôkitô. Ôi, ít có gì là còn sót lại từ Kiôcô trước đây. Phải chăng chỉ còn đôi mắt đẹp và buồn. Hình như nỗi buồn bây giờ còn trở nên nhiều hơn...

Anh nhớ lại Phutzixaki đã nhìn Kiôcô với một sự dịu dàng kín đáo lạ lùng như thế nào. Nhưng không một lời, không một cử chỉ để lộ ra chứng tỏ rằng họ không phải là những người xa lạ với nhau...

Iximôri như nghệt thở.

- Bọn đáng nguyên rủa ! - anh lẩm bẩm. “Kế hoạch Bull... một sự điên rồ hết mức ! Đúng. Tất cả hành động của bọn phiến loạn khăng định điều đó. Những vụ giết người man rợ, việc chiếm đoàn tàu... Con người đối với chúng không có gì hơn là phương tiện để đạt tới mục đích.

Chúng có tự bào chữa bằng những lời cao thượng gì đi nữa thì điều chúng đang làm vẫn thật là khủng khiếp ! Con người không phải là búp bê. Không thể đối xử như vậy với con người được.

- Em mừng rằng chúng ta đã gặp nhau... - Kiôcô quay lại phía nnh. Iximôri vừa tin vừa không tin. Bây giờ có một vực sâu không đáy đã ngăn cách họ ra.

- Chúng ta cùng nhau đang lao qua màn đêm đến nơi vô định... - bất ngờ cô như hát lên. Và một làn sóng tình cảm buồn bã tràn vào Iximôri. Đoàn tàu đang lao trong đêm tối. Đâu sẽ là bến chót ? Nhưng họ sẽ cùng nhau - đến tận cùng. Trong cái đó có vẻ tuyệt vời lạ lùng khó tả. Mặc cho tất cả...

3.

Bất ngờ những ý nghĩ của Iximôri bị cắt đứt. Trung sĩ Xima đi lại gần anh không tiếng động. Khi hắn nhìn vào mặt anh, Iximôri giật nảy mình vì bất ngờ. Vẫn cái nhìn kinh tởm ấy.

Iximôri không tránh ánh mắt của hắn.

Và Xima bỗng nháy mắt, dường như là ra hiệu gì đó. Iximôri ngơ ngác nhìn hắn chăm chăm.

Xima nói to một cách cố tình:

- Sao, đi vệ sinh hả ? Thôi được, dậy đi !

- Vệ sinh gì ? - Iximôri bối rối hoàn toàn.

Xima lại nháy mắt. Không hề hiểu gì, Iximôri đứng lên khỏi chỗ.

- Theo tôi, - Xima nhắc lại, và Iximôri không còn cách nào khác là đi ra hành lang. Tên trung sĩ đi phía sau. Iximôri lại chột nhó đôi mắt của hắn vào lúc giết viên phụ trách toa. Ánh mắt lạnh tanh qua khe ngắm. Đôi môi mỏng mím chặt.

Họ bước ra khỏi cửa. Chỗ đầu toa không có một ai cả. Iximôri ngoảnh nhìn lại. Cửa sau lưng anh tự động khép chặt.

Xima hơi tụt lại, nhưng thoáng cái đã đuổi kịp Iximôri, không cho anh một khả năng nhỏ bé nào bứt ra khỏi sự canh giữ của hắn. Một phản ứng nhanh đến kinh ngạc !

- Đừng sợ, - Xima nói thoáng qua rất khẽ.

Iximôri không thể trấn tĩnh vì bàng hoàng.

- Từ đây đến Tôkiô chúng ta sẽ nghĩ ra được điều gì đó. - Xima đẩy Iximôri đến buồng vệ sinh. Rõ là hắn sợ ai đó có thể nhìn thấy họ.

- Tôi cần anh giúp đỡ ! - Xima nói tiếp một cách vội vã. - Tôi chẳng làm điều gì xấu với anh. Đồng ý chứ ?

Do bất ngờ mà Iximôri không nói lên lời.

Xima lại thì thầm:

- Hãy giữ lấy. Có thể, sẽ cần đến. - Một vật cứng gì đó tuột vào túi phải của Iximôri. Anh cảm thấy nó nhưng không hiểu đó là vật gì.

Xima liếc nhìn Iximôri, lại nháy mắt với anh và bất ngờ hét to:

- Không được ở lâu, phải ra ngay nghe. Và đừng nghĩ chuyện khóa cửa đấy ! - và hắn đẩy

Iximôri vào buồng vệ sinh.

Cửa vừa đóng lại là Iximôri thọc ngay tay vào túi.

Một vật nặng...

Súng ngắn. Súng ngắn tự động M-1911-A1, cỡ 11,43, trọng lượng gần một kilôgam.

“Tên Xima này là ai ? Và mình cần súng ngắn để làm gì ?”

Cửa gõ cạch cạch, giọng Xima vang lên:

- Có người lại đây ! ... Ra nhanh lên !

Khi Iximôri đã về ngăn toa, anh nghe rõ tiếng rầm rập ngoài cửa. Bốn người bước vào toa.

Phía trước là thiếu úy Matsumia, sau hắn là hai người đàn ông lạ. Cả hai, tuổi chừng năm mươi. Họ bị một thanh niên trẻ kèm bằng cácbin. Iximôri đã gặp hắn trong toa số Một.

Chắc có lẽ đây là các sứ giả. Bọn phản loạn đã biến toa số Một thành Sở chỉ huy. Và hai người này đến đây chắc là để thương thuyết với tên chỉ huy - cựu trung tá Phutzixaki.

Bốn người đi dọc hành lang.

Iximôri lắng nghe.

Tiếng bước chân đã lặng đi.

- Chuẩn tướng Tôcunaga và đại tá Tacaïama thuộc sư đoàn Mười Ba thiếu úy Matsumia giới thiệu những người mới vào.

“Có nghĩa là tàu bị các đơn vị thuộc sư đoàn Mười Ba bao vây”, - Iximôri kết luận. Ban Tham mưu sư đoàn đóng ở thị trấn Caïđa huyện Aki gần cảng Hirôsimä.

- Rất hân hạnh, - tiếng Phutzixaki vang lên, như bao giờ cũng vậy, thờ ơ và lạnh lùng.

- Kế hoạch của các ngài đã không thành, - một người mới đến nói. - Tất cả các đơn vị nổi dậy từ Titôxe, Hirôxaki, Canatzava và các vùng khác đã bị bắt. - Và sao nữa ?

Đó đã là giọng của Phutzixaki.

- Chúng tôi đề nghị các ngài đầu hàng.

- Đầu hàng ? !

- Hãy ra lệnh cho binh lính ngài hạ ngay vũ khí và rời khỏi tàu.

- Chúng tôi khước từ tuân theo.

- Việc chiếm tàu sẽ không giúp gì cho các ngài.

- Đây là các ngài nghĩ vậy.

- Các ngài định làm gì ? Đi về Tôkiô bất chấp tất cả ư ?

- Tôi không có ý định trả lời câu hỏi đó.

- Hành động của ngài là thiếu suy nghĩ...

- Chúng ta xét sự vật theo các cách khác nhau.

- Các ngài đã sai lầm nghiêm trọng.

- Quan điểm của chúng ta khác nhau.

- Ngài phải biết, trong tàu có năm trăm hành khách và họ không dính dáng gì đến ngài.

Ngài có quyền gì mà làm nguy hại đến tính mạng họ ?

- Biết làm sao được.

- Chẳng lẽ các ngài định giữ tất cả hành khách làm con tin ư ? Nhưng có thể xảy ra tổn thất về người...

- Điều đó phụ thuộc vào các ngài.

- Ý ngài muốn nói gì ?

- Sẽ không có chết chóc gì, nếu các ngài không ngăn cản chúng tôi. Chúng tôi dự định hành động tới cùng theo kế hoạch.

- Kế hoạch của các ngài đã thất bại.

- Chưa phải mất hết tất cả. Chúng tôi đã biết... Có những kẻ hèn nhát đầu hàng ngay lập tức. Nhưng cả chuyện đó chúng tôi cũng đã lường trước.

- Các ngài chỉ có ba mươi lăm người. Các ngài có thể làm gì cho dù có đến được Tôkiô đi nữa ? - Giọng nói thứ hai xen vào.

“Chuẩn tướng Tôcunaga”, - Iximôri thầm nghĩ.

Anh ngó ra hành lang. Ở phía cuối tàu là một nhóm người. Anh trông thấy lưng của những người đến đàm phán. Phía sau họ thấp thoáng bộ mặt Phutzixaki với khổ người cao vượt hẳn lên. Mắt kính hắt lấp loáng trong ánh đèn pha cực mạnh rọi vào tàu.

- Thậm chí các ngài đến được Tôkiô thì các ngài có thể làm được gì ? - Bằng giọng thuyết

phục, chuẩn tướng Tôcunaga nhắc lại.

- Chúng tôi sẽ hành động như đã định. Và chỉ có vậy - Phutzixaki trả lời với sự khinh thị lạnh lùng.

- Nhưng đó là sự điên rồ ! - đại tá Tacaïama kêu lên. Hình như ông phải gắng lắm mới kìm nổi mình.

“Tình hình tồi tệ lắm, - Iximôri nghĩ thầm. - Những người đến thương thuyết đã mất bình tĩnh”.

- Thế đấy. Tiếp theo, tàu sẽ đi không dừng nữa, - Phutzixaki thản nhiên kết luận. - Các ngài đừng làm thêm những điều ngốc nghếch. Đừng nghĩ đến chuyện hãm tàu một lần nữa.

- Đây là chúng tôi làm điều ngốc nghếch ư ? ! - đại tá Tacaïama nổi nóng.

- Đừng bày trò lật đổ tàu, chèn ngang tàu. Nó chất đầy đạn dược. Nếu chúng nổ tung... - Phutzixaki rõ ràng là đoán ra ý định của đối phương và tìm cách cảnh cáo trước.

- Chúng tôi nói chung không có ý định đó, - một trong hai người đến thương thuyết lẩm bẩm.

- Cuộc thương lượng kết thúc ở đây. Mời các ngài rời tàu, - Phutzixaki nói.

- Anh lẩn rồi đó, trung tá ạ ! Đã đến lúc anh nên tỉnh lại đi ! - Đại tá Tacaïama bước về phía Phutzixaki. Giây phút cực kỳ căng thẳng, nhưng Matsumia và Xima đứng sau lưng Tacaïama đã giữ ông ta lại.

- Hãy hiểu là các ngài đã thất bại. Thậm chí tôi cũng thông cảm phần nào với các ngài, chuẩn tướng

Tôcunaga tiếp tục thuyết phục. - Chúng tôi sẽ không đối xử với các ngài như với tội phạm. Với đầy trách nhiệm, tôi hứa với các ngài sự giúp đỡ của tôi.

- Sự cao thượng võ sĩ đạo đấy hả ? - Phutzixaki mỉa mai. - Hãy dành sự ba hoa đa cảm ấy lại cho mình. Điều ấy không xong với chúng tôi đâu. Chúng tôi sẽ kết thúc công việc theo dự kiến của chúng tôi.

Cuộc tranh cãi giữa Tôcunaga và Phutzixaki kéo dài. Giải quyết thế nào với đoàn tàu - nó sẽ đi tiếp hay đứng tại chỗ ? Cả hai bên đều khăng khăng một mực, và mỗi lúc một rõ hơn sự uổng công của cuộc đôi co. Cuối cùng, Phutzixaki không chịu nổi:

- Xéo ngay, nếu không, chúng ta sẽ dựng các người vào tường ngay ở đây !

Phutzixaki nhìn các vị khách - đây là cái nhìn của trọng tài trên bục đấu đang tính những giây phút cuối cùng cho võ sĩ quyền Anh bị nốc ao. Không một phút nào con người này mất tự chủ.

Sứ mệnh của những người đi thương thuyết đã kết thúc vô hiệu quả.

Chuẩn tướng Tôcunaga và đại tá Tacaïama có thiếu úy Matsumia kèm theo đi ra cửa toa. Hành khách hình như đã cảm thấy có điều gì đó không lành. Nhiều người đã tỉnh dậy và đi lại qua các toa, cố tìm hiểu điều gì đang xảy ra. Tiếng vọng của sự náo loạn này vọng đến tận toa số Một.

Các vị khách rời tàu, “Xacura” lại bắt đầu chuyển bánh.

Iximôri quay về phía cửa sổ. Bên ngoài cửa kính thoáng qua những bóng xe tăng. Những ngọn đèn pha đã tắt, không còn lóa mắt nữa.

Chúng định làm gì với đoàn tàu đây ? Phutzixaki nói rằng chúng sẽ vượt qua mọi trở ngại. Hành khách làm con tin... Nhưng chúng sẽ làm gì ở Tôkiô ? Xét theo mọi nhẽ thì rõ ràng là cuộc nổi loạn đã bị đè bẹp hoàn toàn. Một nhóm cón con ba mươi lăm tên lính thì có thể làm gì được ? Chẳng lẽ chúng đã mất cảm giác thực tế ? Hay đó là sự quẩn trí của tuyệt vọng ? Không, không có vẻ gì như thế cả. Trung tá Phutzixaki xử sự quá điềm tĩnh, không chịu nghe theo sự thuyết phục. Không bối rối. Không sợ hãi...

Phutzixaki và đồng bọn của hắn từng ấy năm trời ôm mộng của mình. Rõ ràng chúng đã soạn ra một số phương án trong trường hợp thất bại. Không rõ việc chiếm tàu có được xem xét trước hay không, nhưng hoàn toàn có thể là lúc này chúng đang hành động theo đúng với kế hoạch.

Iximôri vừa vắt óc cho những dự đoán, vừa nhìn kỹ vào màn đêm bên ngoài cửa sổ đoàn tàu.

Trên cửa sổ in dáng nhìn nghiêng của Kiôcô.

Trong thời gian xảy ra cuộc đàm phán giữa Tôcunaga và Phutzixaki, cô không thốt ra một lời nào. Cô không thể không nghe thấy câu chuyện của họ, nhưng thậm chí không một nét nhỏ nào trên mặt cô cử động.

Kiôcô giờ đây có thái độ như thế nào đối với Phutzixaki ? Còn Phutzixaki, hắn đang cảm thấy gì ?

“Còn chính ta đối xử thế nào đây với Kiôcô ? - Iximôri tự hỏi mình. - Năm năm về trước, ngày 19 tháng Hai, cuộc đời đã ném ta và Kiôcô ra hai phía khác nhau. Còn bây giờ cả hai đã không còn là những người của năm năm về trước nữa. Kiôcô đấy, nhưng đó vừa là cô và vừa hình như không còn là cô. Có lẽ cô cũng thấy mình đã khác đi. Kế hoạch bạo loạn đập nát cả đời mình, cả đời Kiôcô. Không còn cách nào kéo quá khứ trở lại được nữa”, - Iximôri thầm nghĩ và cái ý nghĩ rằng không thể nào quay ngược nổi thời gian làm anh cảm thấy vô cùng cay đắng.

Thậm chí đây không phải là sự tuyệt vọng, mà là một cảm giác kỳ lạ nào đó về sự vô nghĩa của tất cả những gì đã xảy ra.

“Nhưng dù thế nào đi nữa, - Iximôri nghĩ, - khi “Xacura” còn trong tay chúng, ta với Kiôcô vẫn ở bên nhau. 'Chúng mình bây giờ bị trói chung bằng một sợi dây rồi’.

Thậm chí trái tim anh giờ đây đã đập khác đi. Iximôri thú nhận rằng lúc này anh suy nghĩ rất ít về Tiaki. Những buổi tối mà anh đã sống với vợ trong căn nhà của mình, cái kính lẳng nghe tiếng nước nhỏ giọt, giờ đây đối với anh như một hồi tưởng của quá khứ xa xôi.

Anh hoài công cố tìm cách phân tích những tình cảm của chính mình; rồi anh bỏ mặc những cố gắng này và lại bắt đầu ngắm thân hình nhìn nghiêng của Kiôcô trên tấm kính cửa sổ. Bất ngờ một khao khát mãnh liệt được ôm cô bỗng xâm chiếm lấy anh, mạnh đến nỗi làm cho đầu óc anh quay cuồng.

“Thực là tìm được đúng lúc ! ” - anh tự rửa mình. - Nhưng còn một điều bí ẩn - cách xử sự của Xima - không để anh yên. Không những anh ta đề nghị cùng hành động, anh ta còn đưa cả súng ngắn cho anh nữa ! Sự thể là thế nào đây ?

Xima không phải là kẻ mưu loạn. Có thể tin tưởng vào điều này. Anh ta nói “Ta sẽ nghĩ ra điều gì đó”, nhưng anh ta cần gì ở Iximôri ? Sự giúp đỡ nào ?

Mắt Iximôri tìm kiếm viên trung sĩ. Anh ta đứng ở lối qua lại, bình thản nhìn ra phía trước. Có lẽ Xima được lệnh bảo vệ Phutzixaki. Khi ánh mắt họ gặp nhau, trên mặt anh ta không có một biểu hiện gì, tưởng như anh ta không hề thấy Iximôri.

IXIMÔRI thở dài. Vừa lúc ấy từ đâu đó phía trên vang lên tiếng loa phóng thanh:

- Thưa quý vị hành khách ! Xin lắng nghe thông báo. Đại diện “Lực lượng phòng vệ” đang nói với các vị. Từ thời điểm này chúng tôi bắt đầu những hoạt động mật để thực hiện một nhiệm vụ quan trọng. Theo lịch trình, tàu sẽ dừng ở Ôxaca, Kiôtô, Nagoa và các ga khác, nhưng cửa tàu sẽ không mở ra. Vì vậy các vị sẽ không có khả năng xuống tàu cho đến tận ga cuối cùng ở Tôkiô...

Giọng trẻ trung, rõ ràng. Những lời nói lịch sự, nhưng trong giọng nói toát ra một sự cương quyết sắt đá.

-... Quý vị không thể xuống tàu, thay vào đó, chúng tôi đảm bảo an toàn tuyệt đối và sự sống cho quý vị. Chúng tôi đề nghị với quý vị tuân theo chỉ dẫn của chúng tôi, giữ vững trật tự. Chúng tôi xin lưu ý rằng trong trường hợp có sự lộn xộn, chúng tôi sẽ buộc phải sử dụng các biện pháp cứng rắn. Xin nhắc lại. Đại diện "Lực lượng phòng vệ" đang nói với quý vị...

4.

Nhìn qua cửa sổ của chiếc xe tắcxi, Ariga thốt lên: “Ôi, đúng là Xaicô ! ” Áp sát mặt vào cửa sổ, ông chăm chú quan sát kỹ người đàn bà ở ghế sau của chiếc xe đang dừng lại phía trước. Không nghi ngờ gì nữa, đúng là Xaicô Nacagami.

“Làm sao bà chủ "Hỏa tinh" lại ở đây ? Hôm nay bà ta đã bay từ Haneda đến Aomori rồi kia mà ? !”

Đèn xanh bật lên.

- Đuổi theo xe kia ! - Ariga hét lên bảo tài xế. Kinh ngạc trước sự thay đổi hướng đi bất ngờ, người lái xe tắcxi đứng tuổi ngoái đầu lại, nhưng tức thì, tưởng chừng bị quất, lại phóng xe theo chiếc tắcxi đang xa dần.

Sự việc diễn ra ở Haraziucu, trên ngã ba các đường phố Mâyzi và Ômôte-Xanzô. Chiếc xe chở Xaicô phóng nhanh trên đường phố Mâyzi về hướng Xendagai.

“Xaicô có lẽ đang trở về nhà mình ở Itigaia”, - Ariga thầm nghĩ, - nhưng bà ta từ đâu hiện ra thế ? Nhận xong di hài tình nhân của mình - đại tá Nôgami bị chết cháy trên quốc lộ số Bốn ở Aomori, - và lập tức trở về Tôkiô ngay ư ? Hay có thể chuyến đi Aomori chỉ là ngụy trang ?” Linh tính mách bảo Ariga rằng cuộc gặp gỡ với Xaicô lần này sẽ giúp ông biết rõ một điều gì đó quan trọng.

Ariga hài lòng nhếch mép cười. Dù cho là tình cờ, nhưng cuối cùng thì ông cũng đã khơi đúng nguồn thông tin quan trọng.

Ông nhớ lại hôm nay ông đã phải quay bao nhiêu vòng khắp thành phố. Thậm chí ông đã định đi tắcxi đến biệt thự của Gôtzô Ôhata ở Nampâyđai, tận Xibuia, nhưng đường phố Tamagava dẫn đến đấy bị toán cảnh sát chặn ngang ở khu vực Xacuraoca-Iketziri. Và có lẽ, không chỉ Tamagava, mà tất cả các đường phố và ngõ hẻm khác đi về hướng Nampâyđai đều bị chặn.

Bỏ tắcxi ở Xacuraoca, Ariga tiến lại gần viên cảnh sát:

- Tôi sống ở đây. Cho tôi qua. - Mặc dù vậy, viên cảnh sát vẫn thẳng thừng khước từ. Lúc ấy Ariga đi tới gặp viên cảnh sát khác. Nói mình là phóng viên, ông lại đề nghị cho qua, nhưng cả lần này ông cũng gặp lời từ chối khắc nghiệt.

Cảnh sát tiến hành giải tán đám đông đã tụ tập lại. Họ tạo thành xung quanh Nampâyđai một vòng tròn dày đặc mà cả chuột cũng không thể lọt qua.

Ariga cũng chịu chung số phận với những kẻ vô công rồi nghề khác. Tạm thời từ bỏ ý định lọt vào Nampâyđai, ông quay về quảng trường cạnh ga và gọi điện thoại tự động về tòa soạn “Mainiti Ximp ô cho Maxagaki.

- Không được gì cả. Không thể lại gần biệt thự của Ôhata, - ông báo với Maxagaki.

Trong ống nghe vang lên tiếng “hừm hừm” giận dữ:

- Thế tớ thì làm được cái gì ?

- Tình hình phát triển thế nào ?

- Các chấn động đã lắng hơn.

- Sức trung bình à ?

- Ít ra thì các tâm cũng không còn nhiều lắm. Theo những số liệu cuối cùng, các sóng địa chấn đã nhập làm một.

- Sao mà khó hiểu...

- Sóng địa chấn chuyển từ Kiuxiu về hướng thủ đô. Điều tệ hại nhất là có thể xuất hiện phản ứng dây chuyền dẫn tới sự động đất mạnh ở chính Tôkiô.

- Từ Kiuxiu về hướng thủ đô à ?

Thay vào câu trả lời, Maxagaki đã vội vã đổi đề tài cuộc nói chuyện:

- Nhưng cậu đã quá sốt sắng bắt tay vào... Mà thực sự cậu định viết về điều này đấy à ?

Ariga gật đầu.

- Cậu định dành cả một số của tờ báo “giày” cho động đất hả ?

- Đúng thế.

- Nhưng tờ báo của cậu có thể sẽ bị cháy rụi...

- Thì đã sao. Cũng cần có ai đó nói lên sự thật chứ !

- Như vậy rất mạo hiểm... Báo của tớ không đủ sức làm... Biết đâu lại xảy ra chuyện như với bức điện tín UPI, - Maxagaki chưa chát nhận xét và, chỉ kịp khuyên: “Hãy cẩn thận” rồi vội vã đặt ống nghe xuống. Chắc có ai đó đi lại gần bàn của ông ta.

“Chuyển từ Kiuxiu về hướng thủ đô...” - những lời bí hiểm này tiếp tục vang lên trong tai Ariga. Lời giải của câu đố ông tìm ra khá nhanh. Rất có thể là Maxagaki nói tới một đoàn tàu nào đó chở bọn phiến loạn đang chuyển về hướng thủ đô.

Tàu nào nhỉ ?

“Tiếc thật, - ông thầm nghĩ, - mình không mang theo lịch trình đường sắt”. Ariga liền gọi điện thoại cho trưởng phòng thương mại Iatzumi. Nhà ông ta ở quận Ôxiaghe.

Bị dựng dậy giữa đêm, Iatzumi đang ngái ngủ đã báo cáo:

- Ở chỗ tiếp khách, anh biến đi đâu mất. Còn tôi đã mang tặng phẩm về cho anh đây.

- Anh hãy lấy lịch trình và xem hộ những tàu nào bây giờ đang đi từ Kiuxiu về hướng Tôkiô, - Ariga cắt ngang dòng thổ lộ của ông ta. Lời yêu cầu bất ngờ của sếp làm Iatzumi ngơ ngác; mặc dù vậy, không bỏ phí thì giờ hỏi cho rõ, ông ta lập tức nghiên cứu lịch trình và một thoáng sau đã báo cáo:

- Chỉ có một - chuyến tốc hành đêm “Xacura” - đi từ Nagaxaki. Đây là đoàn tàu mà Iximôri của chúng ta chắc là đã lên chiều nay.

- Iximôri à ? - Ariga lặp lại. Ống điện thoại suýt rời khỏi tay ông. Một lần nữa, ông lại cảm thấy như nghe tiếng gậy của đầu lỏi bút chì.

Ariga thờ thần bước đi không mục đích trên quảng trường cạnh nhà ga. Trời bắt đầu nổi gió. Mặc dù vậy, Ariga không cảm thấy lạnh. Đầu ông nóng như bốc lửa.

Thế nghĩa là Iximôri đang trên “Xacura” cùng với bọn tham gia cuộc nổi loạn. Đó là gì nhỉ - một trường hợp may mắn, hay ngược lại ?

Thế nhưng việc bói bằng bút chì buổi sáng rõ ràng là đã báo trước điềm gở.

Bây giờ, khi Ariga biết rằng nhân viên của ông, Hirôaki Iximôri, đang ở trong một đoàn tàu với bọn mưu loạn, sự thu thập tin tức mang một ý nghĩa mới đối với ông. Bây giờ ông đã đến gần với mục tiêu hơn, dù chỉ thêm một bước.

“Chính phủ đã thiết lập một sự kiểm soát rất chặt chẽ đối với báo chí. Dù mình cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng không thể biết được cái gì cụ thể. Toàn những mẩu số liệu, mà cả những thứ đó Xingô Maxagaki cũng thông báo cho mình một cách bí mật”. Ariga xót xa với sự bất lực của mình, ông cảm thấy mình bị xúc phạm sâu sắc. “Chẳng lẽ mình mãi vẫn chỉ là kẻ không may luôn luôn đi cóp nhặt những mẩu thừa ở hàng cuối của báo chí ư ? - Ariga nghĩ. - Với thứ tin tức như vậy đừng hòng làm nổi tài liệu về vụ mưu loạn. Chính mình sẽ bị đem ra làm trò cười, bị buộc tội bịa đặt. - Ariga buông ra một tiếng chửi thề. - Còn nếu như nhận được những chứng cứ không thể chối cãi, lúc ấy sẽ đủ khả năng ra số báo đặc biệt dành cho cuộc đảo chính. Dù cho báo của mình không lớn - chỉ mười hai trang khổ nhỏ... Đó chắc sẽ là sự phục thù của mình, sự trả thù của mình vì tất cả những tháng năm thất bại. Đáng để liều vì một việc như thế ! Đúng, đây chính là dịp may chỉ có một lần trong đời. Nhưng phải nhìn thẳng vào sự thật: đến giờ mình vẫn chưa có được một số liệu đáng giá, và mình, như một con chó hoang, sục sạo một cách vô vọng khắp quảng trường cạnh ga ướt át sau cơn mưa ở Xiubuia,..”

Quá sốt ruột, Ariga quyết định quấy rầy Maxagaki lần nữa. Biết làm sao được, lại đành phải hạ thấp mình cầu xin lời khuyên ở tay nhà báo ranh mãnh này.

Ông ngồi vào tắcxi. Xe đi ra phố Mâyzi.

Khi tắcxi hãm phanh trước đèn hiệu đỏ, Ariga lại cảm thấy đau rát trong lòng bàn tay, bàn tay mà ông đã bóp vỡ cốc rượu vì quá xúc động ở quán bar khi gặp Maxagaki. Lúc ấy ông đã băng tạm bằng khăn mùi soa nhưng bây giờ do cử động không thận trọng, máu từ vết thương lại chảy ra.

Vết máu đỏ, không hiểu sao, làm ông nhớ đến Iximôri.

Ariga lắc đầu, xua đuổi những ý nghĩ không lành, và đúng lúc ấy ông đã nhận ra bà chủ quán bar “Hỏa tinh” Xaicô Nacagami trong chiếc xe dừng lại ở phía trước.

Xe của Xaicô đi đến ngôi nhà trên phố Itigaia. Đó là tòa nhà mười tầng mang tên “Dinh thự Môtômuca”.

Người lái tắcxi chở Ariga hãm phanh đột ngột. Anga nhảy ra khỏi xe hầu như đồng thời với Xaicô. Trông thấy ông, mục đứng nguyên tại chỗ vì kinh ngạc.

- Chính bà đã nói là đi Aômôri cơ mà ? - Cố bằng một giọng thản nhiên, Ariga hỏi.
- Thì sao, ông theo dõi tôi đấy hả ? - Xaicô ngờ vực hỏi.
- Đại tá Nôgami hình như là đã mất ? Trên quốc lộ ở Aômôri phải không ?
- Xin lỗi, nhưng ông có quyền gì ?
- Tối nay bà ở đâu ? - Ariga bước đến bên Xaicô.
- Tôi không bắt buộc phải báo cáo với ông !

Cơn sợ hãi đầu tiên biến khỏi mặt Xaicô. Một nụ cười mỉa mai hiện lên trên môi mụ. Ở trong tiệm mình, Xaicô không bao giờ thô lỗ như thế.

- Tôi yêu cầu trả lời câu hỏi của tôi.

- Không biết, tôi không biết gì hết, - Xaicô phẩy tay và đẩy cánh cửa tự quay. Ariga lao đuổi theo. Tình cờ ngoái nhìn, ông nhận thấy một chiếc xe màu đen vừa dừng bánh cạnh cửa ra vào và từ trong xe bước ra hai người. Khi thấy Ariga nhìn, họ quay lưng về phía ông.

Xaicô đi qua phòng đợi về phía thang máy. Ariga theo sau mụ. Đã rất khuya. Trong thang máy chỉ có Xaicô với Ariga.

Xaicô bấm nút trên cùng, tầng mười.

Khi cửa đóng và thang máy bắt đầu chạy lên phía trên, Ariga lại hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra chiều hôm nay thế ?
- Để tôi yên. Nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát.
- Hãy làm ơn.

- Sao, ông muốn gì nào ? - Xaicô cau có hỏi.

Không hề may mắn chú ý rằng Xaicô đang cau có, Ariga nói:

- Người tình của bà chết trên quốc lộ ở Aômôri, còn ở Nampâyđai - ở Xibuia thì Cựu Bộ trưởng Ngoại giao Gôtzô Ôhata đã bị bắt. Điều đó có đúng không ?

- Gôtzô Ôhata bị bắt ? - Nhấn mũi, Xaicô dè bủ. Dưới cái nhìn khinh bỉ của mụ, Ariga lúng túng và thất vọng

- Nghe người ta nói thế.

- Thật vớ vẩn ! Gôtzô Ôhata chết rồi.

- Chết rồi ? !

- Ông ta mơ ước có một cuộc đảo chính, nhưng cuộc đảo chính đã thất bại. Ông ta bị phản. Và kẻ phản bội lại là tên đầu sỏ của vụ âm mưu này. Khi chết, Ôhata đã phải nguyền rủa vì tức giận. Lên cơn cấp phát... vì quá choáng váng.

- Bà biết rõ tên kẻ phản bội không ?

- Ông muốn biết điều đó ?

- Vâng.

- Thôi được, - Xaicô cười khẩy, sửa lại mái tóc nhuộm màu hung hung, - được thôi. Tôi nghe được điều này ở những người tụ tập quanh xác Ôhata...

Ariga kinh ngạc nhìn Xaicô. Trước mặt ông là một người đàn bà cân đối, tuổi độ ba mươi. Môi trên hơi dẩu ra. Vẻ khêu gợi. Nghe nói trước kia mụ là tình nhân của một chính khách có tên tuổi, nhưng từ đâu mà “madam” tầm thường ở quán bar này lại biết được về cái chết của Gôtzô Ôhata, người mà cảnh sát cho là kẻ tổ chức bí mật của cuộc bạo động ? !

Thế thì đó là ai !

Ariga căng tai lên nghe.

Môi Xaicô mấp máy, nhưng ngay đấy thang máy dừng lại. Tầng cuối cùng.

Xaicô ghé vào tai Ariga đang muốn đi theo sau mụ, thì thầm với ông hai tiếng và bước ra. Ariga vẫn đứng nguyên, không đủ sức động dậy.

- Lẽ nào ? ! - Ông nhắc lại. Đó là điều duy nhất mà Ariga có khả năng làm. Ông đứng, không đủ sức động dậy cả tay, cả chân. Đứng hệt như đã hóa đá.

Cửa bắt đầu đóng lại.

Qua khe cửa khép dần, ông còn thấy bóng Xaicô Nacagami ở sâu trong hành lang. Hai

người đàn ông từ hai phía tiến gần lại, như muốn kẹp mụ vào trong một gọng kìm. “Hình như đó là những người xuống xe cạnh nhà”, - Ariga thầm nghĩ, và cửa thang máy đóng sập lại.

Thang máy nhẹ nhàng hạ xuống phía dưới.

Ariga lạnh gáy vì khiếp sợ. Ông nhắc lại trong óc cái tên mà Xaicô vừa nói thầm với ông.

- Không thể tưởng tượng nổi ! - Ariga thốt lên. - Nhiều điều thực bí ẩn. Thí dụ, bọn người nào kia đang tiến lại gần Xaicô ?

Nhưng bây giờ ai còn nghĩ đến chuyện vật vãn ấy so với cái điều mà ông vừa được Xaicô cho biết. Không biết Maxagaki có rõ sự thật quái gở này không nhỉ ?

Chắc gì... Để đổi lấy sự thật này, Ariga sẽ nhận được tất cả tin tức mà “Mainiti Ximpô có. Bởi chính “Mainiti Ximpô chắc không dám đăng việc như thế này.

Côitirô Ariga bỗng cảm thấy sức mạnh dồi dào khác thường. Thậm chí ông quên cả Hirôaki Iximôri.

5.

Chuyến tàu tốc hành đêm “Xacura” xình xịch tiến lại gần ga Ôxaca. Nó đến nơi lúc 4 giờ 20 phút, chậm mất hai mươi lăm phút, (theo lịch trình là 3 giờ 59 phút).

Trời bắt đầu sáng. Trên sân ga không một bóng người. Các nhân viên đường sắt đã chất lên toa Khách sạn các khẩu phần bữa sáng gói sẵn và nước uống.

Trong khi dừng ở ga, tàu được những tên lính bước xuống sân ga - tám người với súng trường trong tay - canh giữ. Tên nào trên tay áo cũng đeo băng có hình bò rừng. Chắc đó là dấu hiệu để phân biệt trong trường hợp xảy ra bắn nhau.

Bọn phản loạn truyền qua radiô yêu cầu cấp lương thực, thực phẩm và nước uống cho tàu. Ban quản lý đường sắt sợ cho tính mạng của năm trăm hành khách, đành phải chấp thuận.

Để phòng bắt trắc, cảnh sát đã đến ga Ôxaca. Một đơn vị gồm nghìn người bao vây chuyến tàu tốc hành ở cách một khoảng xa, nhưng họ đã không hành động gì.

Màn che trên cửa sổ của cả mười bốn toa tàu khép chặt, che kín sự việc đang xảy ra ở trong các toa. Từ trên tàu không vọng ra một tiếng động nào. “Xacura” tưởng chừng như hoàn toàn trống rỗng.

Đến 4 giờ 30 phút, việc lấy nước và thực phẩm kết thúc.

Chuyến tàu ngay lập tức chuyển bánh lên đường.

6.

5 giờ 05 phút sáng.

“Xacura” đến ga Kiôtô và sau một phút dừng đã đi tiếp.

Trong thời gian dừng, từ tàu thả xuống mười lăm hành khách - ông già, đàn bà, trẻ con. Một số phụ nữ với con mọn có về đến tận Tôkiô, nhưng họ cũng bị ép xuống tàu.

7.

“Chúng lao về Tôkiô để làm gì nhỉ ?” - Giám đốc Ban Điều tra thuộc Phủ Thủ tướng Tôxicura hướng con mắt thủy tinh lên bản sao bức tranh Utrelô, tự hỏi.

Ông nheo con mắt lành lại. Mặc dù vậy, lần này ông không thể sắp xếp nổi các ý nghĩ của mình.

Ông càng cố kiên nhẫn tập trung tư tưởng bao nhiêu thì càng dồn tới những suy nghĩ hoàn toàn ngoài lề về đứa con trai mùa xuân năm nay vừa kết thúc trường Đại học Tổng hợp đã vào phục vụ ở một hãng hàng hải, về con gái bỏ trường trung học và giờ đang sống với một tên bòm xòm nào đó tự gọi mình là họa sĩ, về người vợ đã bỏ ông theo một gã kém bà ta đến mười tuổi và từ đó bất tin cứ như là rơi xuống nước vậy.

Đang giận dữ, Tôxicura uống một tộp cặn tách cà phê mà ông giữ trong tay. Không cảm thấy hương vị gì cả. Một chất lỏng nhớt nháp dùng đục.

Ông thấy lợm giọng.

- Thật là quá trớn, lũ súc vật ! - Tôxicura bật ra tiếng chửi, và giận dữ hất tách cà phê lên bức tranh trên tường. Bã cặn cà phê bắn ra dính vào bức tranh. Đó là một điều khác lạ với Tôxicura vốn luôn luôn điềm tĩnh và đường bệ.

Bã cà phê màu nâu trúng vào mặt viên chỉ huy đội kỵ binh được vẽ giữa bức tranh.

Ngạc nhiên với chính mình, Tôxicura tưởng chừng như lần đầu tiên, bắt đầu nhìn kỹ bức tranh. Riêng có viên chỉ huy và một lính thổi kèn và hai lính bộ binh là mặt để hở, còn những người khác mặt bị mạng sắt che kín. Những hiệp sĩ thời trung cổ trong mũ trụ và giáp sắt này gây nên một ấn tượng hành động trá hình rùng rợn.

Các khuôn mặt quả cảm, căng thẳng của những chiến binh chuẩn bị bước vào trận đánh ở Xan-Rômianô... Nhưng cũng có thể giải thích bức tranh một cách khác - cuộc hành quân bí mật của một toán vũ trang...

Lần đầu tiên Tôxicura thấy bức tranh trong ý nghĩa này. Những màu sắc tuyệt vời của bức tranh hòa lẫn trong óc Tôxicura với cảnh đoàn tàu tốc hành đang lao trong bóng tối rạng bình minh đến thủ đô.

Tin tức về đoàn tàu tốc hành được báo về không ngừng. Tôxicura đã biết rằng bọn phiến loạn đặt trong mỗi toa hai lính gác theo dõi các hành khách. Chúng mang băng đeo tay với hình bò rừng. Tất cả được vũ trang. Hành khách khiếp sợ không dám cả than phiền lẫn nổi cáu. Dưới nòng súng trường, họ buộc phải im lặng. Cũng có tin báo rằng ở ga Kiôtô, bọn phiến loạn đuổi xuống tàu mười lăm người - tất cả những ai có thể gây trở ngại cho chúng: ông già, phụ nữ, trẻ con.

Bọn lính gác cả phòng lái, cả ngăn toa nhân viên. Thông thường hoạt động của tàu được điều hành nhờ liên lạc của lái tàu với các trưởng ga, cũng như với điều độ viên trung tâm điều khiển đường sắt và các phân cục địa phương trên tuyến. Giữa trung tâm điều hành và các tàu là liên lạc thẳng, qua điện thoại điều độ viên mà không có tổng đài.

Bọn phiến loạn chỉ cho phép lái tàu thông báo về chuyển động của đoàn tàu: "Chúng tôi đang tiến về Tôkiô theo lịch trình. Chúng tôi sẽ cố gắng gỡ lại hai mươi phút chậm". Xét qua câu thông báo, lái tàu đã nói theo chỉ dẫn. Với đề nghị thay ca cho ông và các nhân viên phụ trách, người lái tàu trả lời rằng điều đó là không thể được. Rõ ràng bọn phiến loạn cấm đổi ca.

Lái tàu với phụ lái không được nghỉ ngơi. Phải lái chuyển tàu tốc hành từ ga Hacata, và bây giờ đang lái tiếp quãng đường còn lại từ Phucuôca đến Tôkiô.

Hai mươi phút tàu bị chậm hoàn toàn làm cho Tôxicura hài lòng. Điều đó sẽ đánh lạc hướng báo chí. Nó sẽ mất dấu vết. Một số tờ báo, đầu tiên là "Mainiti Xampô, rất có thể đã đánh hơi được đôi điều. Nhưng Thủ tướng Xabaiaxi chỉ thị chủ bút các báo lớn không công bố những tin tức như vậy. Chỉ cần chặn được "Xacura" lại ! Lúc ấy có thể chôn giấu hoàn toàn vụ này. Thủ tướng Xabaiaxi sợ nhất là nhân dân sẽ biết về âm mưu cuộc đảo chính. Điều này sẽ là một đòn nặng đối với ông ta. Các phe đối lập sẽ nhận được một lý do tuyệt diệu cho chiến dịch phê phán mới đối với Chính phủ. Điều này có thể kéo theo việc giải thể nội các, thêm vào đó lại đúng vào lúc trước cuộc bầu cử Nghị viện. Trong trí nhớ của nhân dân sẽ sống lại nỗi khủng khiếp của những năm phản động đen tối, và, tất nhiên, tất cả cảm tình của quần chúng sẽ dành cho phía các lực lượng cấp tiến.

Điều đó làm thay đổi tương quan lực lượng trong Nghị viện: phái tả thắng thế phái bảo thủ và sự cầm quyền của Đảng Dân chủ sẽ chấm dứt.

Vì thế, trong trường hợp kết cục bất lợi, Xabaiaxi đã quyết định tiêu huỷ "Xacura".

Khi được tin "Xacura" bị bọn bạo động chiếm giữ, đã có thêm một cuộc họp khẩn cấp nữa của nội các Chính phủ. Ở đây có mặt các đại diện của Cục Phòng vệ cảnh sát, các viên chức cao cấp của Ban Quản lý đường sắt quốc gia.

Xiuzô Xabaiaxi điều khiển cuộc họp.

Thủ tướng đang trong cơn thịnh nộ. "Trong bất cứ trường hợp nào cũng không cho phép "Xacura" đến Tôkiô và phải nổ tung cả đoàn tàu, nếu xảy ra sự rắc rối trong việc bắt giữ bọn phiến loạn". Xabaiaxi kiên quyết đòi phải cho nổ.

Thậm chí các Bộ trưởng đã lên tiếng phản đối; họ cho rằng điều đó là khủng khiếp, vì cho nổ có nghĩa là năm trăm hành khách phải chết. Tuy vậy, Xabaiaxi đã dễ dàng thuyết phục được những người không đồng tình, khi ông ta chạm vào cái sợi dây nhạy cảm nhất - vào nỗi sợ hãi trước khả năng sự việc sẽ vỡ lở ra.

Cuộc bàn cãi không kéo dài.

Các chi tiết kỹ thuật chiếm nhiều thời gian hơn. Tất cả chỉ lo một điều: khử "Xacura" thế nào cho lặng lẽ. Cuối cùng, đi đến quyết định: "Cần phải đưa "Xacura" ra khỏi tuyến chính Tôcaidô (*Tuyến đường sắt chính từ Tôkiô đến Oxaki*) sang một nhánh phụ nào tách riêng và bắt giữ bọn phiến loạn. Tất nhiên không thể tránh khỏi sự thiệt hại trong số hành khách, và thiệt hại rất lớn nữa là khác, nhưng dù sao vẫn còn ít hơn nhiều so với việc nổ tung cả đoàn tàu.

Các đại diện của "Lực lượng phòng vệ", cảnh sát đường sắt quốc gia bắt đầu soạn thảo những chi tiết tác chiến cụ thể.

Tất cả được tiến hành tuyệt mật.

Việc lùng bắt những kẻ khởi xướng chủ chốt được giao cho Tôxicura.

Gôtzô Ôhata, vẫn như trước, chưa rõ ở đâu.

Trở về văn phòng của mình, Tôxicura lập tức bắt tay vào việc. Ông liên lạc với các đội bảo vệ của “Lực lượng phòng vệ” và với Tổng cục Cảnh sát. Những lời khai của các tên bị bắt khẳng định: Gôtzô Ôhata thực sự là một trong những kẻ lãnh đạo của cuộc mưu loạn. Nhưng còn phát hiện thêm một chi tiết thú vị: ngoài Ôhata, còn thêm một người nào đó - một nhân vật quan trọng - ủng hộ cuộc mưu loạn. Mặc dù vậy không kẻ bị bắt nào có thể nêu tên hẳn. Cái tên đó chắc chỉ một số người rất ít, như Macaxi Hiraxicami và Akimaxa Phutzixaki chẳng hạn, là được biết.

Phutzixaki bây giờ đang ở trên “Xacura”, nhưng còn Hiraxicami giờ đang ở đâu ? Điều này mãi vẫn không thể nào xác định được.

Như vậy là còn một nhân vật đầy quyền lực thần bí ủng hộ bọn mưu loạn. Dù Tôxicura rất bức tức, nhưng đến đây việc điều tra đi vào ngõ cụt.

- Lũ vô lại ! Lũ phản loạn ! - Tôxicura chửi lầm rầm và lại hướng mắt lên bức tranh Utrelô. Bộ mặt của hiệp sĩ hầu như đã sạch khỏi cặn cà phê. Cặn chảy xuống phía dưới và các nét mặt lộ ra dần. Tôxicura gắn chặt mắt vào mặt viên thống lĩnh. Nó có vẻ quen quen... Ông tưởng như mình đã hóa điên: hiệp sĩ làm ông nhớ đến một nhà chính trị cỡ lớn, người mà một lời nói cũng có thể khiến cho Hiraxicami và Phutzixaki tin tưởng vào thắng lợi.

- Chẳng lẽ lại là ông ta ? ! - Tôxicura thở mạnh và căng thẳng suy nghĩ, hai tay khoanh trước ngực.

Điện thoại reo một cách lo âu. Tôxicura lao đến máy và chộp lấy ống nghe.

- Gôtzô Ôhata chết rồi...

Trưởng phòng Bảo vệ Cục Cảnh sát gọi điện thoại đến báo cáo:

- Y trốn với tình nhân trong căn nhà bí mật ở Haratziucu. Và chết ở đấy, mọi người cho là vì chảy máu não.

- Thế còn tình nhân ?

- Cũng đã chết ở trên giường - trong căn hộ riêng trên tầng Mười của “Biệt thự Môtômuca” ở Itigaia. Uống xianua kali. Hiện nay vẫn chưa xác minh được đó là tự tử hay bị cưỡng bức. Không phát hiện ra một mẫu ghi chép hay di chúc nào cả.

- Tên cô ả là gì ?

- Xaicô Nacagami. Để ngụy trang, mụ ta mở quán bar ở Ginđê, nhưng thực tế mụ là một con diêm cao cấp - chuyển tay từ nhà hoạt động chính trị này đến nhà hoạt động chính trị khác.

“Xaicô Nacagami...” - Tôxicura đã nghe đến tên này ở đâu đó, nhưng không thể nhớ lại là

ở đầu. Chắc có lẽ mục đã biết quá nhiều và vì thế mục bị khử đi. Nhưng mặc xác mục, điều quan trọng bây giờ là xác định, ngoài Ôhata, kẻ nào đã ủng hộ bọn mưu loạn. Trưởng Phòng Bảo vệ lúc này còn khó có thể trả lời được câu hỏi đó.

“Cậu biết sao nổi ?” - Tôxicura lăm bắm một mình và bỏ ống nghe xuống. Ông đi lại gần cửa sổ và nhìn ra thành phố nằm phía dưới. Mặc dù đã sắp sáng, ngoài cửa sổ vẫn giống như dải sơn đen. Mưa đã tạnh, nhưng mây đen còn treo thấp trên các mái nhà.

Tôxicura cố vẽ ra một bức chân dung. Đàn ông. Cao lớn, các nét mặt hài hòa. Thân thể chắc nịch như của một vận động viên. Lúc hai mươi tuổi ông ta là vận động viên bóng bàn. Khát vọng tự khẳng định chế ngự ông ta, và ngôi sao của ông ta đã sáng lên rực rỡ nhanh chóng trên vòm trời thể thao. Đến ba mươi tuổi, ông bỏ thể thao và tham gia chính trị. Để giữ nguyên là “ngôi sao”, cần phải thắng, và lại thắng nữa, nhưng sau đó bắt ngờ lui vào bóng tối, phủ lên mình cái mặt nạ huyền bí.

Và ông ta đã giành hết thắng lợi này đến thắng lợi khác - bây giờ đã là trên vũ đài chính trị - nhưng sau đó bỗng hết như yêu tinh, bất ngờ tàng hình ẩn kín. Quyền lực - đó mới chính là mục đích cuộc đời của ông ta, nhưng ông ta khéo léo nguy trang tính tự tôn của mình bằng những câu cao thượng, và vì thế có vẻ là người trung thực và vô tư hơn so với bất kỳ nhà chính trị nào khác. Điều này giúp ông ta nhanh chóng nổi lên trong đảng Dân chủ và được khẳng định ở đỉnh cao nhất của quyền lực chính trị. Có thể nào kẻ tự kiêu này còn mong muốn nhiều hơn - biến ghế mình thành ngai hoàng đế ? Còn để đạt mục đích, lựa chọn thủ đoạn cuối cùng là đảo chính quân sự ? ! Trong tình thế chính trị hiện nay, khi từng ngày một đầy rẫy nguy hiểm của những đối thay tận gốc trong tương quan lực lượng giữa những người bảo thủ và những người phái tả, trong một thoáng ông ta có thể mất đi tất cả, nếu không dám quyết làm cái bước liều lĩnh này.

“Bọn phiến loạn, kẻ thù của nền trị an ! Ta sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào - dù là nhân vật quan trọng, dù là kẻ trần thế tầm thường - làm loạn trật tự và luật pháp, - Tôxicura nổi cơn thịnh nộ. - Thậm chí nếu hắn đang giữ chức vụ thế kia... Tổng giam, tổng giam ngay lập tức ! ” Vừa lúc đó cánh cửa phía sau mở ra.

Quay người lại, ông trông thấy Trưởng phòng Maenô.

- Đã có quyết định đối với “Xacura” - ông ta báo tin. - Đang đêm nó rẽ lối qua nhánh phụ về phía bến cảng Ôi.- Ở đấy chuyến tàu tốc hành sẽ bị năm nghìn binh lính bao vây. Cùng một lúc ở Tôiôhaxi sẽ tổ chức một chuyến tốc hành “Xacura” giả khác. Đúng theo lịch trình nó sẽ đến ga Tôkiô, còn “Xacura” bị bọn phiến loạn chiếm giữ sẽ biến mất như một bóng ma. Ở ga Xiganava đang tiến hành công việc tổ chức tuyến đường đến cảng Ôi ! Trong trường hợp kế hoạch không thành, “Xacura” sẽ bị nổ tung.

Tôxicura cau có nghe báo cáo của Maenô. Nghe và nghĩ: Có nghĩa là kẻ chủ mưu khởi loạn chính dự định xóa hết dấu vết. Hắn biết rằng trên “Xacura” có trung tá Phutzixaki bị ruồng rẫy, bởi Phutzixaki biết rõ ai là kẻ cổ vũ thật sự của cuộc bạo động.

- Ta làm nổi cái gì đây ? - Tôxicura cúi đầu bối rối. Lòng ông nặng trĩu.

8.

- Yêu cầu rời khỏi toa ! - Trung tá Phutzixaki nói hách dịch.

- Ông hạ lệnh đi đâu ? - Iximôri hỏi.

Phutzixaki nhìn anh, vẻ hằn học.

- Bây giờ anh chẳng có việc gì];ằm ở đây, Chúng tôi không muốn anh nhúng mũi vào công việc của chúng tôi.

- Có nghĩa là, bây giờ chúng tôi không cần cho các ông nữa ư ? Bây giờ các ông đã bị lộ tẩy và chúng tôi không cần cho các ông nữa. Đúng thế chứ ?

- Anh nói “chúng tôi” ư ? - Phutiixaki rướn lông mày một cách mỉa mai. - Chuyện chỉ riêng về một mình anh.

Kiôcô bàng hoàng hơi nhੌm người lên. Không hề chú ý tới cô, Phutzixaki ra lệnh cho trung sĩ Xima:

- Dẫn anh ta đi.

- Đi ! - Xima kéo tay Iximôri.

- Cả tôi cũng đi với anh. - Kiôcô nhìn Iximôri một cách cầu khẩn.

- Cô sẽ ở lại đây. - Phutzixaki đặt tay lên vai cô.

- Bỏ tôi ra ! - Kiôcô cô thoát ra.

- Hãy ngừng ỗng ẹo lại ! - Trong giọng của Phutzixaki vang lên sự đe dọa thật sự. Kiôcô ngập ngừng dừng lại.

Ánh mắt Phutzixaki và Kiôcô gặp nhau. Mắt Kiôcô cháy rực căm thù.

- Đi đi, đã nói với các người ! - Quay lại phía Xima, Phutzixaki hét lên giận dữ. Xima đẩy vào lưng Iximôri.

Ximôri bước ra hành ỉang.

Anh ngoái nhìn lại. Kỉôcô nhìn theo anh. Trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô là nỗi tuyệt vọng.

Môi Kiôcô mấp máy. Cô định nói gì đó với anh. Nhưng trung sĩ lại đẩy vào lưng anh.

Vào lúc ấy từ loa phóng thanh một giọng nói vang lên:

“Chúng ta, người Nhật, từ thời cổ được giáo dục trong tinh thần tận tụy với nghĩa vụ, trong tinh thần võ sĩ đạo. Sau cải cách Minh Trị, khi trong nước đạt được sự thống nhất thật sự, khi

xuất hiện quốc gia do hoàng đế đứng đầu, sự trung thành với tinh thần võ sĩ đạo trở thành tượng trưng của tinh thần yêu nước - có nghĩa là yêu quốc gia của mình hơn tất cả, xem vinh dự cao nhất là khả năng hiến đời mình cho Tổ-quốc... Nhưng chúng tôi hỏi quý vị, những con kiến đỏ này thuộc dân tộc nào, giống người nào mà chúng cứ kêu gọi một cách lì lợm đến thế việc bảo vệ hiến pháp, cho nó là không thể suy suyển và duy nhất đúng ?

Chúng tôi đã bắt đầu hành động, được khích lệ bằng tình yêu Tổ quốc và nỗi đau về số phận của nhân dân, bằng khát vọng cháy bỏng được hy sinh quên mình. Chương trình hành động của chúng tôi đề ra việc tạm thời đình chỉ hiệu lực của hiến pháp và tiến hành không chậm trễ việc thiết quân luật trong nước. Tình yêu chân thành của chúng tôi đối với Tổ quốc buộc chúng tôi phải làm điều đó - nó đòi hỏi chúng tôi phải bảo vệ Tổ quốc khỏi quyền chuyên chính cộng sản. Nói khác đi, chúng tôi đã giáng một đòn cảnh cáo để ngăn cản lũ kiến đỏ, không cho chúng gặm sạch Tổ quốc chúng ta. Hành động của chúng tôi là sự phòng thủ bắt buộc.

Tôi nhắc lại... Chúng ta, những người Nhật..."

Tất cả lại từ đầu - giống như đĩa quay...

Iximôri đi từ toa số Một sang toa số Hai. Sau anh, Xima theo sát như một cái bóng. Anh nhớ lại tay trung sĩ đã xử sự lạ lùng thế nào ấy vào mấy giờ gần đây. Giờ anh ta sẽ giở ngón gì ra nữa đây ? Iximôri đã chuẩn bị với điều không ngờ nhất.

Nhưng trung sĩ Xima im lặng.

Từ toa số Hai họ chuyển sang toa số Ba. Cạnh mỗi cửa có một tên lính đứng, tay cầm súng trường. Hành khách lo âu nghe những lời tuôn ra từ loa phóng thanh. Nhưng không ai dám bình luận, mặc dù mắt họ biểu lộ sự bất bình rõ rệt và mệt mỏi.

“Tại sao họ không nổi giận ? Tại sao họ im lặng ? Tại sao họ cho phép đối xử với mình như vậy ?” Không đấu tranh vì quyền của mình ? - Iximôri tự hỏi, sự im lặng dửng dưng của họ đẩy lên trong anh một sự bức bối ngấm ngấm.

“Thế còn ta thì sao ? - anh trách móc bản thân, - bất lực như một con mèo con, và chúng quay ta như một con rối”.

Họ qua toa số Ba, toa số Bốn. Bước sang chỗ giáp giới toa số Năm.

“Khách sạn hình như ở toa số sáu”, - Iximôri cố nhớ lại, nhưng ngay đấy trung sĩ Xima nói nhỏ.

- Đứng lại đã !

Iximôri dừng lại.

- Hãy nghe, nhưng đừng quay người lại ! - Trung sĩ Xima nói nhanh. - Không có tôi, chúng gồm ba mươi tư tên, nhưng điều đó chẳng sao... cần khử Phutzixaki và Matsumia, bọn còn lại là chuyện vặt, tạp nham.

Iximori đã chờ bất kỳ chuyện gì, nhưng không phải là chuyện này.

- Chúng ta sẽ đợi dịp... Mà dịp đó sẽ đến, nhất định sẽ đến ! Và lúc ấy anh sẽ giúp tôi.

- Nhưng anh là ai ? - Iximôri không tìm được. Vừa lúc ấy cửa mở, và trên lối ra vào toa xuất hiện thiếu úy Matsumia. Hắn đang vội đi về toa số Một.

- Các anh làm gì đấy ? - Hắn nghi ngờ nhìn cả hai người. Rõ ràng là hắn không thích họ đứng ở đây.

- Tôi được lệnh giải tên này đi xa hẳn toa số Một, - trung sĩ Xima báo cáo và bất ngờ tát mạnh Iximôri.

- Tao đã bảo không được chậm trễ ! - Iximôri bị đập gáy rất đau và cảm thấy trên lưng có vị máu.

“Một sự kết hợp lạ lùng giữa cái mềm dẻo của mèo với sự khắc nghiệt thật hung bạo”, - anh thầm nghĩ.

- Phía trước chúng ta còn nhiều thì giờ. Cần phải thật bình tĩnh, - thiếu úy Matsumia khuyên Xima và chui sang toa số Bốn.

- Anh tha lỗi, - Xima thì thầm. - Tôi không còn cách nào khác. Phutzixaki muốn lao tới nhà ga ở Tôkiô và giữ hành khách lại hai ngày đêm trên tàu. Tất cả thời gian đó chúng sẽ không ngừng đọc vào loa phóng thanh lời kêu gọi của mình đối với nhân dân, để cả nước biết về chúng. Chúng đã dự định trước phương án này phòng trường hợp cuộc bạo loạn bị thất bại.

- Còn sau đó ?

- Không rõ, - Xima trả lời, không ngừng theo dõi ngoài cửa. - Hoặc là đầu hàng, hoặc là tự nổ tung cùng với đoàn tàu - một trong hai khả năng.

“Nổ tung... Chẳng lẽ cùng với tất cả hành khách ư ?” - Iximôri muốn hỏi, nhưng đã kịp nghĩ lại. Một câu hỏi ngốc nghếch - Xima biết gì về những dự định của trung tá Phutzixaki ?

- Phutzuxaki đã hoàn toàn nổi điên. Sau lần cuộc mưu loạn năm 1961 thất bại, hắn chỉ còn nghĩ đến đảo chính, chỉ sống bằng điều này. Bất kỳ người nào ngăn cản kế hoạch của hắn, hắn đều cho là kẻ thù. Hắn đã ra lệnh thủ tiêu tướng Emi, cha của Kiôcô.

“Có nghĩa là Tamâytrô Emi đã chết ? - Iximôri kinh hoàng, rút thuốc lá một cách liên tục. Kiôcô có biết điều này hay không ? Không, còn chưa biết. Cô ta vẫn tin rằng cha mình bị quản thúc...”

“Kiôcô có yêu người cha đã bỏ mặc cô cho số mệnh hay không ? Sự xúc phạm quá sâu sắc...”

Không, mọi việc phức tạp hơn nhiều. Kiôcô chắc phải hiểu người cha lâm vào tình trạng khó khăn như thế nào, phải hiểu rằng ông đã đặt cược cả cuộc đời mình...

“Có thể Kiôcô ở lại với Phutzixaki không chỉ vì hấn đe dọa cô. Có thể chính từ lòng yêu cha, cô quyết định theo dõi bọn môn đồ của kế hoạch “Bull” thì sao ? Có thể Kiôcô vẫn tiếp tục giữ liên lạc với tướng Emi ? Cô thông báo cho ông về hoạt động bí mật của Phutzixaki và đồng bọn ?...

“Nếu mình đúng, - Iximôri ném mẩu thuốc lá xuống sàn, dùng gót giày dí tắt, - nếu thực sự như vậy thì có nghĩa là cô rất yêu cha. Mà cũng có thể, nhận được tin tức thường kỳ của con gái, Tômytirô Emi đã lập tức thông báo cho ai đó về các hoạt động của bọn mưu loạn. Cho một người nào đấy trong giới Chính phủ cao cấp hoặc ở Bộ Chỉ huy “Lực lượng phòng vệ”. Thế còn trung sĩ Xima ? Anh ta là ai ? Nhân viên của Cảnh sát quân sự hay của Cơ quan an ninh ? Có nghĩa là anh ta bắn chết người phụ trách toa Xugava để cố tình biểu lộ sự trung thành của mình đối với Phutzixaki ư ? Một dạng ngụy trang... Nhưng dù thế nào đi nữa, thì đó cũng không phải là điều để tự bào chữa. Không ai có thể biện bạch cho việc giết chết một dân thường. Tất cả bọn chúng đều đã mất trí. Tất cả ba mươi lăm tên...

“Xima có lẽ quyết định loại trừ Phutzixaki và bạn hấn là Matsumia, để sau đó tiêu diệt những tên còn lại. Và anh ta muốn mình giúp trong việc này... Tất nhiên, nếu mình cứ giữ nguyên là một người quan sát ngoài cuộc thì cũng là phạm tội, - Iximôri thầm nghĩ. - Nhưng mình làm được việc gì cơ chứ ? Mình thậm chí không biết cả việc dùng súng ngắn”.

Nhưng dù sao cũng không thể ngồi bó tay. Iximôri quay nhìn khắp các phía.

Trong toa Khách sạn vắng vẻ. Chỉ còn những người phục vụ - đầu bếp, hầu bàn... Họ không được ra khỏi toa, nhưng sự canh gác ở đây không chặt chẽ lắm - có thể vì ngồi trong toa chủ yếu là đàn bà. Thỉnh thoảng lắm bọn lính mới ghé nhìn vào.

“Tàu bây giờ ở đâu đây ?” - Iximôri thầm nghĩ. Anh nhìn qua khe hở của màn che. Trời đã sáng hẳn, một buổi sáng âm đạm, xám xịt. Những đám mây xám phủ kín bầu trời. Trên trời một chiếc trực thăng màu đen treo lơ lửng. Thêm một chiếc nữa. Dù khoảng không rất hạn chế, Iximôri vẫn có thể đếm được ba máy bay. Chúng trông giống như những con chim đen huyền hoặc.

Máy bay trực thăng với động cơ phản lực ! Chúng bay với tốc độ như tốc độ của “Xacura”. Một chiếc bổ nhào suýt nữa thì chạm vào trần toa. Hai chiếc khác hạ thấp xuống và treo lơ lửng phía trên đoàn tàu, yểm hộ cho chiếc thứ nhất.

Cứ thế lặp lại mấy lần. Tiếng động cơ rít xé vỡ màng tai.

"Trực thăng của "lực lượng phòng vệ" - Iximôri đoán ra. Chúng muốn tấn công đoàn tàu từ trên không hay là đậu trên đường ray, chặn ngang đường ? Nhưng điều đó không hăm nể Phutzixaki"

Trí tưởng tượng vẽ lên một bức tranh - “Xacura” đang chạy hết tốc lực thúc vào chiếc máy bay trực thăng và lật xuống vệ đường. Chiếc trực thăng nổ tung.

Iximôri thậm chí rên lên; nhưng đúng lúc ấy, chiếc trực thăng màu đen bắt đầu nhanh

chóng lấy độ cao và chẳng mấy chốc đã biến mất trong bầu trời âm đạm.

“Tại sao nó bay đi ?” - Iximôri cảm thấy thất vọng lạ lùng. Anh không rời mắt khỏi bầu trời đã trở nên trống rỗng.

Một ga nào đó thoáng qua. Một thành phố nhỏ bất động, bình yên lùi lại phía sau.

Dòng xe cộ chảy qua như thường lệ, dòng người, viên chức và học sinh kéo về hướng ga.

- Thật là một buổi sáng bình yên ! - Iximôri bỗng thốt lên.

Quả bom khổng lồ với thuốc nổ định giờ vừa lao qua họ, nhưng hoàn toàn không một ai chú ý đến nó. Cái gì sẽ đến, khi quả bom này nổ tung ?

Iximôri liếc nhìn đồng hồ. 1 giờ 42 phút. Anh mới chỉ kịp nghĩ: “Tính theo thời gian có lẽ bây giờ đã là ga Nagoa”, thì toa tàu rung lên. Bánh tàu kêu rìn rít.

Đoàn tàu lắc mạnh, và dừng lại đột ngột.

9.

11 giờ 32 phút trưa.

Chuyến tàu tốc hành đêm “Xacura” đến ga Tôkiô chậm mất hai phút.

Từ tất cả mười bốn toa, các hành khách bước ra. Năm trăm người: hầu như toàn đàn ông. Những người ra đón trên sân ga đứng nhìn với bộ mặt bối rối. Xuống tàu, các hành khách biến đi nhanh chóng, tưởng như họ bị gió quét sạch vậy.

Dù sao thực tế vẫn là thực tế: chuyến tốc hành đi từ Nagaxaki chiều hôm trước, đã đến ga Tôkiô gần như chính xác theo lịch trình.

Không tìm ra người thân và người quen của mình, những người đi đón đã hỏi phòng chỉ dẫn, nhưng ở đấy họ nhận được câu trả lời của người trực: - “Xacura” đến Tôkiô đúng theo lịch trình. Người mà các ông tìm chắc có lẽ đã lên tàu khác.

Vào ngày hôm ấy, lịch trình của các đoàn tàu trên cả tuyến Tôcaidô về phía Tây Nagoa bị đảo lộn. Đoàn tàu khách 52411 xuất phát từ Ôxaki về Nagoa, nơi nó phải đến vào lúc 6 giờ 50 phút sáng, đã trật bánh trên đường vào ga; còn vào tám giờ sáng vì hỏng ghi, đã xảy ra tai nạn với đoàn tàu hàng khởi hành từ Tôkiô. Rất may là các sự việc kể trên không có người chết, nhưng để khôi phục tuyến đường đòi hỏi mất nhiều thời gian. Ban phụ trách đường sắt ở Nagoa tuyên bố rằng, hoạt động bình thường trên tuyến Tôcaidô sẽ chỉ có thể được khôi phục sau một giờ chiều.

Cả biểu đồ hoạt động khắp Tôcaidô ở trên hai hướng đều bị vỡ lở. Thực ra, tuyến đường Xincanxen vẫn tiếp tục hoạt động, bởi vì nó đi về một hướng khác, cách xa tuyến đường chính. Còn phía Đông Nagoa các tàu nhanh và tàu suốt bị giữ lại, một số chuyến tàu thường nói chung bị hủy bỏ.

10.

Trong lúc đó chuyến tàu tốc hành “Xacura” thật đang đỗ cách Nagoa 8,2 kilômét.

Giữa “Xacura” với Ban Quản lý đường sắt ở Nagoa đang liên tục tiến hành các cuộc đàm phán theo một đường dây liên lạc đặc biệt.

Lái tàu “Xacura” đã mấy lần báo cáo về Ban quản lý:

- Những người khởi loạn đang nổi giận. Họ khẳng định rằng các tai nạn trên đường là cố ý. Tình hình rất căng thẳng, vì thế tôi yêu cầu làm sao có thể nhanh chóng thông đường.

Trưởng Ban quản lý trả lời, nhưng chỉ nhắc đi nhắc lại một điều:

- Tai nạn trên đường là không lường trước. Khi nào đường khắc phục xong, lập tức tôi sẽ

báo cho các anh. Bây giờ chúng tôi sẽ cho đưa lên tàu thức ăn và tất cả những gì cần thiết. Hãy cố chịu thêm một ít nữa.

11.

11 giờ 33 phút.

Những chiếc xe tải của Phòng Cảnh sát quận Aiti chở đến cho “Xacura” năm trăm suất ăn sáng và lượng nước uống dự trữ.

Cửa toa số Năm mở rộng để chuyển thực phẩm và nước lên, nhưng bọn lính vũ trang canh gác đã không cho phép cảnh sát ngó vào bên trong.

Các màn che trên cửa sổ vẫn buông kín như trước.

12.

Phutzixaki bước vào buồng của người lái máy. Vớ lấy ống điện thoại, hắn tự gọi cho Ban quản lý đường sắt Nagoa:

- Mẹ kiếp ! Ta hỏi các người, tại sao lại xảy ra tai nạn ? - Hắn quát lên.

Trưởng Ban quản lý dùng toàn những thuật ngữ kỹ thuật cố thuyết phục hắn rằng mọi sự là do ghi hỏng và không ai bày ra việc lật tàu cả.

Phutzixaki không tin. Hắn bắt đầu đặt các câu hỏi mà chỉ các chuyên gia đường sắt mới có thể hỏi được và không phải một lần đã làm Trưởng ban toát mồ hôi. Hắn tìm hiểu kỹ rằng ghi chuyển nằm trong trạng thái nào khi tàu hàng trật bánh, hỏi về “cơ chế chốt” về “đệm lót của ghi”. Rõ ràng Phutzixaki trước cuộc tấn công quyết định này đã nghiên cứu kỹ lưỡng hệ thống điều hành chuyển động các tàu để phòng các trường hợp trở ngại không lường trước được.

Phutzixaki hỏi cung Trưởng ban, không để cho ông tránh né. Rõ ràng Phutzixaki sợ rằng “Xacura” dừng lại lâu là một cái bẫy.

Lau mồ hôi trên mặt, như cái máy, Trưởng ban không biết bao nhiêu lần cứ lặp đi lặp lại rằng nguyên nhân độc nhất xảy ra tai nạn là ghi hỏng.

Chẳng biết những lời giải thích của ông có làm cho Phutzixaki thỏa mãn hay không, nhưng cuối cùng hắn chịu lùi và hỏi:

- Thế khi nào “Xacura” có thể khởi hành được ?

- Chúng tôi sẽ cố hết sức, nhưng có lẽ trước hai giờ chiều không thể khắc phục hết hậu

quả, - Trưởng ban trả lời.

- Tại sao lâu thế ?
- Hai tai nạn một lúc... cần có thời gian...
- Không thể nhanh hơn được hả ?
- Điều đó là không thể.
- Chúng tôi cần phải nhanh hơn, sau một giờ.
- Chúng tôi sẽ cố gắng làm tất cả, nhưng...
- Đừng lắt léo. Sẽ làm hay không làm ? !

- Chúng tôi sẽ cố... -Trưởng ban đáp lảng tránh như bất kỳ vị quan chức nào khác. Chính phủ và Tổng cục Đường sắt giao cho ông ta giữ “Xacura” lại ở gần Nagoa ít nhất là sáu tiếng đồng hồ. Đoàn phải dùng những biện pháp cuối cùng - tạo nên hai vụ tai nạn để chặn bước tiến của “Xacura” tới thủ đô.

Điều này làm cho Phutzixaki phát điên lên.

- Hãy nghe tôi đây. Tôi cho anh thời hạn chót - một giờ chiều. Nếu đến lúc ấy “Xacura” không rời chỗ, chúng tôi sẽ tuần tự bắn từng hành khách một. Chính quyền đường sắt đã dựng lên các tai nạn sẽ phải gánh lấy tất cả trách nhiệm về sự việc này.

Và không đợi lời đáp, Phutzixaki bỏ ống nghe xuống.

Sau đó hắn quay về phía người lái tàu và phụ lái của ông, nói:

- Lúc này các anh hãy nghỉ đi, không được nói gì qua điện thoại, không trả lời tiếng gọi. Ai cố ý trả lời sẽ bị bắn tại chỗ.

Ra lệnh cho lính gác không được rời một phút nào khỏi phòng lái, Phutzixaki vội vã bỏ đi.

Ban quản lý đường sắt ở Nagoa.

Trong phòng điều độ viên là sư đoàn trưởng và chỉ huy các trung đoàn trực thuộc Bộ Tham mưu Quân khu Trung tâm. Họ cố gọi điện thoại cho Phutzixaki và Hiraxicami, để yêu cầu chúng hạ vũ khí. Dù lời kêu gọi đầu hàng có bị khước từ một cách khinh bỉ thì đó vẫn tốt hơn là sự mập mờ. Những cuộc thương thuyết chắc sẽ làm suy yếu tinh thần chúng.

Tuy vậy, họ đã gọi bao nhiêu lần nhưng “Xacura” vẫn trả lời bằng sự im lặng.

11 giờ 33 phút, Tôkiô.

Các đơn vị tinh nhuệ của “Lực lượng phòng vệ” nối đuôi nhau tiến về gần Sở chỉ huy quân khu miền Đông ở Itigaia. Trong số đó có cả năm trăm người thuộc trung đoàn bộ binh số Ba Mươi Lăm của Nagoa và trung đoàn pháo binh số Mười của thành phố Tôiôcava đã đến Tôkiô như là hành khách của “Xacura” giả.

Đợt trời tối, các đơn vị này với quân số hơn ba nghìn người cần phải đi về phía cảng. Ôi, nơi người ta đang cố lái “Xacura” đến, và vây hãm chuyển tàu tốc hành.

15.

11 giờ 51 phút.

Iximôri nghe rõ một tràng súng tiểu liên đã làm kinh động đoàn tàu đang đứng lặng.

Tiếng súng vọng lại từ toa số Năm bên cạnh. Sau đó vang lên những giọng nói, tiếng chân bước.

Iximôri định đi sang đấy, nhưng sau nghĩ lại.

Radiô của tàu ra lệnh cho tất cả phải ngồi yên tại chỗ. Kẻ nào tự động rời khỏi ghế của mình sẽ bị bắn...

Tiếng súng đã ngừng hẳn. Cũng ngay đó, tiếng chân rầm rập và tiếng kêu chấm dứt.

Sự im lặng chết chóc ngự trị trong tàu.

“Chẳng lẽ có người bị bắn ?” - Iximôri thầm nghĩ. Anh châm thuốc. Không nghi ngờ gì nữa: có người nào đó ở toa số Năm đã bị giết khi định chạy trốn.

Người ấy có thể chạy đi đâu cơ chứ ? Có lẽ chỉ vì thần kinh không chịu nổi...

Tàu đã đứng năm giờ tại chỗ, nhưng hành khách không được nghe lấy một lời giải thích. Cầm rời chỗ của mình. Nếu có người nào không chịu nổi sự căng thẳng thần kinh thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Không những hành khách bị kích động, mà chính bọn phiến loạn cũng thế.

Giọng nói từ loa phóng thanh không ngừng nhai đi nhai lại:

- Chúng ta, những người Nhật, từ thời xưa đã được giáo dục trong tinh thần tận tụy với trách nhiệm, trong tinh thần võ sĩ đạo...

Một tên lính trẻ măng ghé vào kiểm tra toa Khách sạn, không chịu nổi, gào lên “Câm đi ! ” và suýt nữa thì bắn vào loa phóng thanh.

Không khí trong tàu như đang trước cơn giông. “Xacura” bị tách biệt với thế giới, mây đen đông đặc dần từng phút một. Tưởng chừng như sự bùng nổ là không thể tránh khỏi. Chỉ cần một tia lửa nhỏ là đủ để bắt đầu cơn náo loạn. Lúc này đang yên tĩnh, nhưng tất cả hiểu rằng đó là sự yên tĩnh giả dối.

“Tại sao chúng ta đứng ở đây lâu đến thế này ? Kiôcô đằng kia ra sao ? Trung sĩ Xima biến đi đâu ?”

Dẫn Iximôri đến toa khách sạn xong, Xima biến đi và mãi vẫn không thấy xuất hiện. Iximôri đứng ngồi không yên. Biết đâu chính tràng súng tiểu liên vừa rồi lại chẳng bắn vào Xima. Bỗng bọn mưu phản đã phát hiện ra anh ta thì sao ? ! Nếu anh ta bị sa lưới, nhất định chúng sẽ đoán ra rằng mình cùng một giuộc với anh ta. Iximôri tưởng tượng ra cảnh bọn lính xông vào toa khách sạn tóm lấy anh...

IXIMÔRI bỗng cảm thấy sợ với cả sự tưởng tượng của mình. Chẳng lẽ anh cũng điên nốt ?

Nhưng vừa lúc đó...

Cửa vào toa khách sạn bật mở và trên ngưỡng cửa hiện ra một người. Iximôri theo bản năng thò tay vào túi áo vét và sẵn sàng tự vệ. Nhưng đó lại là Xima. Nhưng không có chuyện gì xảy ra, anh ta đến gần Iximôri và báo tin:

- Sau một giờ tàu sẽ chuyển bánh.

Rồi tiếp thêm:

- Phutzixaki đang nổi đóa. Hắn cảm thấy đang bị mắc bẫy. Hắn cho rằng chúng đã bị lừa và chuẩn bị cho nổ đoàn tàu ở ga Tôkiô.

- Nổ cùng với tất cả bọn chúng ?

- Và với hành khách. Bằng giá nào cũng phải diệt Phutzixaki... trước khi xảy ra việc đó ! Hắn luôn luôn có mấy tên bảo vệ. Không có anh, tôi không làm nổi - cần lập tức kết liễu cả hai - Phutzixaki và Matsumia.

- Nhưng bằng cách nào ? - Iximôri nhìn lên Xima.

- Chỉ có một giải pháp. - Xima bước đến sát Iximôri hơn và nhìn vào mắt anh. Đôi mắt của Xima hoàn toàn trống rỗng.

16.

- Cậu nói gì ? Nhắc lại nào ! - Maxagaki rống lên. Lông mày chụm lại phía trên sống mũi.

- Mình đã bảo - Xiuzô Xabaiaxi ! - Ariga nhắc lại.

- Lãnh đạo cuộc mưu loạn ?

- Đúng.

- Cậu có chứng cứ không ?

- Mình đã nói rồi, - Xaicô Nacagami đã nói hoàn toàn rõ ràng về điều này.

- Chứng cứ của mụ chủ quán bar “Hỏa tinh” ? ! - Maxagaki cười phá lên vẻ nhạo báng. Ông ta đứng dậy khỏi ghế và đi lại gần cửa sổ.

- Như thế chưa đủ với cậu sao ? - Ariga kêu lên.

Không có trả lời. Khoanh tay sau lưng, Maxagaki nhìn ra cửa sổ.

Lo lắng bởi sự im lặng của ông ta, Ariga đứng lên và đi lại gần hơn. Sau trận mưa vừa rồi, khu vườn xung quanh Hoàng cung lấp lánh màu xanh tươi mát.

- Sau đó mình còn đến Itigaia, lên căn hộ của Xaicô một lần nữa.

- Và sao ?

- Xaicô đã chết. Mụ bị giết.

- Rồi rồi.

- Mụ là tình nhân của Gôtzô Ôhata.

- Thì sao, điều đó hoàn toàn có thể...

- Mụ bị thủ tiêu vì mụ đã biết quá nhiều.

- Cũng không loại trừ điều đó.

- Rất có thể rằng Xiuzo Xabaiaxi là nhân vật chính của cuộc mưu loạn.

- Có thể cậu đúng. - Maxagaki hơi khẽ gật đầu và không thốt ra một lời nào nữa.

Ariga tìm cách để Maxagaki cởi mở hơn. Trong phòng khách trên tầng mười của “Mainiti Ximpo” im lặng khác thường. Một sự đối lập hoàn toàn với cảnh bận rộn náo động của tòa soạn.

Rời chỗ Xaicô Nacagami, Ariga đi về nhà mình ở Curamae và bắt tay vào xem qua tài liệu. Nhưng Xaicô không hiểu sao cứ ám ảnh ông. Ông quay số điện thoại. Một giọng đàn ông trả lời. Ariga xưng tên và đề nghị Xaicô cầm máy. Nhưng đầu dây điện thoại kia đã đặt ống nghe xuống. Lúc ấy ông đi đến Atigaia. Cửa khóa kín. Ariga tụt xuống tầng một, đi đến gặp người gác cửa và biết rằng, sáng sớm nay Xaicô đã tự tử. Xác bà ta đã được người nhà mang đi.

Ariga không nghi ngờ một chút nào, rằng đó là một vụ giết người. Xaicô không phải là loại người có khả năng tự tử trong một phút choáng váng.

Từ Atigaia, Ariga phóng thẳng tới tòa soạn “Maniti Ximpô”, đến gặp Maxagaki. Ông ngồi vào tắcxi cạnh nhà Xaicô, và khi trên đường đi mới nhận ra là mình bị theo dõi.

Có sự theo dõi, cả cái chết bí ẩn của Xaicô là chứng cứ không thể chối cãi rằng Xaicô đã nói sự thật. Những tài liệu về Xiuzô Xabaiaxi mà ông đã xem qua ở nhà cũng khẳng định điều này.

Bị dồn vào chân tường, Xiuzô Xabaiaxi rõ ràng là đã dự định dựng lên một vở kịch chính trị lớn nhằm giữ vững vị trí của đảng Dân chủ, và cả của chính riêng bản thân... “Ôi sao mà hần thềm khát quyền lực đến thế cơ chứ ! ...- Ariga nghĩ thầm.

Ông sẽ đổi cái tin giật gân này để lấy những số liệu chi tiết về cuộc bạo động. Vì vậy ông đến gặp Maxagaki.

Cô thư ký dẫn Ariga vào phòng tiếp khách. Nhưng ông phải đợi lâu đến hai tiếng Maxagaki mới xuất hiện.

Chào hỏi xong, Ariga không mào đầu mà lập tức nói hết những gì ông đã biết được. Maxagaki liền thay đổi nét mặt và tưởng chừng như miệng đang ngậm nước.

Và họ ngồi đối diện nhau đã gần hai mươi phút, nhưng phần lớn thời gian của cuộc nói chuyện là im lặng.

- Cậu đã quyết định viết đây à ? - Cuối cùng Maxagaki hỏi.
- Đang chuẩn bị.
- Thế chứng cứ đâu ? Các sự kiện quá ít...
- Thì tờ cũng chẳng cần lắm. Báo tó là báo vĩa hè đâu được như của cậu... Và hơn nữa, các tin đồn nhiều lúc lại rất gần với sự thật.
- Có lẽ..
- Còn phải nói, Xiuzô Xabaiaxi có khả năng làm điều này. Nhưng ông ta thích quạt lửa bằng tay người khác, - Ariga nói một cách tự tin.
- Cậu cẩn thận đấy.
- Tớ hiểu.
- Thời bây giờ nó vậy. Có thể xảy ra những điều bất ngờ nhất. - Có một điều gì đó Maxagaki không nói hết. Nhưng Ariga cũng không nhận thấy điều đó.
- Nhiều cái làm tớ nhớ lại năm 61, - ông nói. - Lúc ấy, sau những xáo động vì Hiệp ước An ninh Nhật - Mỹ, bọn mưu phản đã hai lần định thực hiện đảo chính.
- Cậu muốn nói đến bức điện tín tháng Sáu của UPI chứ gì ? Còn âm mưu lần thứ hai là bao giờ ?

- Hồi tháng Mười Hai đã phát hiện ra sự kiện “Ba không”, - Ariga nói.

Buổi sáng, khi xem qua tài liệu, ông bắt gặp một mẫu ghi chép ngắn hầu như đã bị quên lãng. Bọn bạo động dự định lọt vào tòa nhà Nghị viện, giữ trong phòng các thành viên của Hội đồng Chính phủ, bắn chết những ai chống cự lại, tạm thời đình chỉ Hiến pháp và ban bố thiết quân luật. Đứng đầu cuộc bạo loạn là các sĩ quan của quân đội Hoàng đế cũ và bọn cực hữu - cực thiếu tướng Tôcutarô Xacurai, Tacu Tôiôxacu Cavanami, Giám đốc hăng "Cuvanami Côgiô" và những kẻ tham gia “Cuộc bạo loạn 15 tháng Năm” còn sót lại. Bọn mưu loạn bị bắt giam, đã phát hiện ra năm mươi kho súng trường được bọn buôn lậu vũ khí chuyển từ Nam Triều Tiên về, với trang phục quân đội và mặt nạ chống hơi độc sản xuất tại Hoa Kỳ.

Bây giờ cuộc mưu loạn cũng do bọn cực hữu và những đơn vị của “Lực lượng phòng vệ” tham gia, nhưng đến lần này tất cả còn nguy hiểm hơn nhiều, bởi đứng đầu nó là một nhà hoạt động chính trị lớn. Điều này tăng thêm khả năng thắng lợi của bọn mưu sự. Nếu không có tai nạn trên quốc lộ số Bốn, Tôkiô chắc đã đứng kề miệng thảm họa chính trị. Và không chỉ Tôkiô, mà bây giờ cả quần đảo Nhật Bản đã rối loạn.

- Cuộc bạo động hiện nay sẽ kết thúc giống như là sự kiện “ba không”, - Ariga kết luận. *(kế hoạch đảo chính dựa vào việc ám sát các nhà hoạt động chính trị. Bọn mưu loạn tổ chức ra cái gọi là “Khu học xá ba không”, không chiến tranh, không thuế má, không thất nghiệp. Trong luận điệu của bọn cực hữu, những khẩu hiệu này mang tính mị dân).*

- Biết thế nào được... - Magaxaki lắc đầu, rời khỏi cửa sổ.

- Cậu định nói về “Xacura” chứ gì ?

- Đúng, về “Xacura”. Nhân tiện nói thêm, nếu sự việc trở nên quá xấu, nó sẽ bị dồn vào ngõ cụt và giật nổ tung.

- Cậu nói gì vậy ? ! - Ariga thậm chí ngừng thở. Trên “Xacura” có Hirôaki Iximôri !

Chính phủ rất sợ tin tức về cuộc bạo động này bị lộ ra. Và nó không dừng lại trước bất kỳ điều gì cốt để giữ tất cả trong bí mật.

- Có nghĩa là sau vụ tai nạn trên đường số Bốn, Xabaiaxi đã nhảy qua hướng khác ? Bây giờ y muốn xóa dấu vết... Tất nhiên, y sẽ cố thủ tiêu các nhân chứng.

- Xabaiaxi thay đổi màu da rất nhanh, - Maxagaki nói lấp lửng. Mặt Ariga bắt đầu từ từ đỏ lên. Tận giờ ông mới bắt đầu vỡ lẽ ra là Maxagaki giả vờ như không biết rằng chính Thủ tướng đứng sau lưng bọn mưu loạn.

“Mình thì rụng rời chân vì phải chạy khắp Tôkiô để tìm ra tin này, còn Maxagaki, hóa ra, đã biết rõ tất cả từ lâu”, - tuyệt vọng, Ariga thầm nghĩ. Chưa bao giờ ông lại cảm thấy một cách sâu sắc sự vô vọng trong mọi cố gắng của mình đến vậy. Vết thương trong lòng bàn tay lại nhức nhối.

“Nhưng dù sao anh ta cũng sẽ chẳng dám viết lấy một dòng về việc này, - ông lẩm bẩm. Chính phủ tất nhiên sẽ tìm mọi biện pháp để chặn họng giới báo chí”.

Ý nghĩ này làm ông nhẹ nhõm hơn.

“Còn mình sẽ viết ! Mình sẽ cho đăng đầy số báo bằng các bài về cuộc bạo động ! Mặc cho điều này sẽ chỉ là vết muỗi cắn đối với chúng, nhưng mình cũng cứ viết. Báo ra vào thứ năm, nhưng cũng có thể ra sớm hơn, và còn tăng thêm số trang...”

- Cần theo dõi sự di chuyển của “Xacura”, - Ariga nói, ngồi xuống đi văng cạnh Maxagaki. - Tớ chỉ cần chỉ ra hướng phát triển của các sự kiện...

- Nghĩa là cậu vẫn cứ định viết à ? - Không biết là lần thứ mấy Maxagaki hỏi nhấn mạnh một cách khô khan.

Ariga gật đầu.

- Nay, tốt nhất là hãy quên điều đó đi, - bất ngờ Maxagaki nói.

- Tại sao ?

- Tớ khuyên cậu.

- Nhưng hôm qua trong tiệm rượu, chính cậu đã nói bóng gió với tớ cơ mà ?

- Tớ không nói một lời nào cả.

- Có chuyện gì với cậu thế hả ?

Không trả lời, Maxagaki rút thuốc lá từ cái hộp bằng bạc nằm trên bàn.

- Nhưng đó là sự hèn nhát ! - Ariga nổi cáu.

- Sao lại là hèn nhát nhỉ ? - Maxagaki nhún vai.

- Thế thì lúc ấy cậu kể cho tớ về tất cả việc ấy để làm gì ?

- Tớ... - Maxagaki lúng túng. - Vì tình bạn của chúng ta. Nhưng không phải cho báo chí.

- Đừng có đùa với tớ. - Giọng của Ariga run lên.

“Mình đâu là trẻ con để người ta dắt mũi”, - ông thầm nghĩ.

- Tất cả cần phải tan đi như ảo ảnh. - Maxagaki hạ thấp giọng và chậm rãi vào điều thuốc. - Đuổi theo ma quỷ là nguy hiểm. Cứ để mặc chúng tự biến đi.

- Đó là lời khuyên của cậu à ? - Ariga nhìn vào mắt Maxagaki.

- Cậu hiểu thế nào thì tùy cậu.

- Không đâu ! Báo sẽ ra, và ngay lập tức ! - Bây giờ thì không còn gì có thể hãm Ariga lại được nữa.

- Thế cơ đấy ? - Maxagaki mặt biến sắc. - Thế thì tốt nhất là cậu ra khỏi đây ngay. Nhưng hãy nhớ: cậu có viết gì thì viết, tớ không dính dáng gì vào đấy đâu nhé.

- Lẽ dĩ nhiên.

Ariga hiểu một áp lực như thế nào đang đè lên Maxagaki - Trưởng phòng Chính trị của một tờ báo có uy tín. Còn báo ông thì Chính phủ thậm chí không thèm chú ý đến... Thôi được, ngày mai tờ báo vĩa hè ấy sẽ trở thành quả bom bằng giấy, nó sẽ làm rung chuyển cả nước.

- Cậu có thể yên tâm. - Ariga khoát tay, đứng lên và đi thẳng khỏi phòng tiếp khách. Có nghĩa là chấm dứt những cuộc gặp gỡ của họ đã kéo dài năm năm trời. Chấm dứt tình bạn từ thuở sinh viên...

Xuống tầng một bằng thang máy, Ariga bước đi quả quyết rời tòa soạn “Maniti Ximpô”.

Mặt trời tỏa sáng, nhưng mưa phùn còn bay ra từ những đám mây khó nhận thấy. Vừa cố tìm tắcxi, Ariga vừa nghĩ: “Tại sao mình lại muốn viết về điều này thế nhỉ ? Chỉ vì những mảnh khoe gian lận, bẩn thỉu của bọn chính trị gia đang cố bằng mọi giá che giấu sự thật đối với nhân dân đã làm mình nổi giận ? Hay là trong mình vẫn còn sống niềm ước mơ của tuổi trẻ, của những năm tháng sinh viên ? Bởi vì hồi đó mình đã rất thích viết những bài báo chính trị ! Nhưng than ôi, mãi chưa gặp dịp...”

Cuối cùng ông vẫn không thể trả lời nổi câu hỏi đó. Vẫy được tắcxi, Ariga đi về ga Tôkiô. Trong tai ông reo lên đặc thảng những âm thanh bất tận tuôn ra như dòng suối của tiếng đàn xmmixen vùng Xugaru mà ông đã được nghe thuở nào. *(Một loại nhạc cụ dân tộc ở vùng Xugaru).*

Bất ngờ ông nhớ lại Hirôaki Iximôri. Nếu anh may mắn thoát ra khỏi cái cảnh ngộ éo le này, Ariga sẽ đề nghị anh viết một bài tường thuật đặc sắc về điều đã xảy ra trên tàu. “Đúng, nhất định là thế. Chúng ta sẽ vượt qua không cần sự giúp đỡ của Maxagaki. Chúng ta sẽ ra số báo làm cho tất cả phải sửng sốt”.

Ariga lắc đầu - tại sao trước kia ông không nghĩ ra điều này ? Có lẽ do ông bối rối vì quá bất ngờ. Ariga tưởng tượng ra số báo đặc biệt “Trong thế giới giày dép” dành cho cuộc đảo chính quân sự. Ông thậm chí cảm thấy lỗ mũi ông mơn man mùi mực in mới.

17.

2 giờ 30 phút chiều.

Chuyến tốc hành - bóng ma "Xacura" đi qua ga Tôiôxaki dầm mưa. Trong biểu đồ chuyển động hôm nay, không có đoàn tàu này.

Dĩ nhiên là tàu không dừng ở Tôiôhaxi. Cũng không dừng cả ở Xitzuôca, Numatzu, Iôcôgama.

Khi "Xacura" lại khởi hành là 12 giờ 45 phút trưa.

Đến thời gian này trên khu vực Đông Nagoa không còn tàu nào nữa trong biểu đồ. Vì thế, đoàn tàu tốc hành "Xacura" có thể tăng tốc độ lên tới một trăm hai mươi cây số một giờ, thế nhưng lúc này nó chỉ chạy khoảng 80 cây số giờ mà thôi.

Với tốc độ như thế, chuyến tàu tốc hành sẽ tới Tôkiô không sớm hơn bảy giờ rưỡi tối, mà có thể còn muộn hơn nữa.

18.

Vào 5 giờ 50 phút chiều, họ qua Numatzu. "Xacura" còn giảm thêm tốc độ. Thường thường tàu tốc hành đi qua khu vực Tôiôhaxi Numatzu mất 2 giờ 10 phút. Còn bây giờ để làm được việc đó cần đến 3 giờ 20 phút.

Đến chiều, mưa ở vùng Tôkai mạnh hơn lên. Có cảm giác là mây đen đã chuyển sang phía Đông theo sau "Xacura". Màn che trong các toa tàu vẫn buông kỹ như trước. Trên dọc toàn tuyến đường đi, cảnh sát ngằm theo dõi chuyến tàu tốc hành, nhưng không thể biết thêm được điều gì mới.

Trong thời gian này mấy lần mỗi liên lạc được thiết lập giữa Trung tâm điều hành với đội lái tàu, nhưng tất cả chỉ giới hạn trong những cuộc trao đổi liên quan đến chuyển động của con tàu. Trung tâm điều hành hỏi về tình trạng của hành khách, nhưng lần nào phòng lái cũng trả lời bằng sự im lặng.

19.

6 giờ 00 phút chiều, Tôkiô.

Mưa rào. Đội hỗn hợp của "Lực lượng phòng vệ" gồm hơn ba nghìn người bắt đầu triển khai trận tác chiến mật.

Tổng cục Đường sắt quốc gia cố điều hành chuyển động "Xacura" để làm sao nó đến gần

Tôkiô vào khoảng chín giờ tối. Sau đó, vào khoảng 9 giờ 30 phút dự kiến sẽ lái ngoặt “Xacura” theo nhánh phụ đến cảng Ôi.

Đến lúc ấy các đơn vị sẽ bao vây đoàn tàu bằng một vòng tròn khép kín. Sẽ đề nghị bọn phiến loạn bị vây chặt trong tàu đầu hàng.

Lời đề nghị này sẽ được nhắc lại nhiều lần, mặc dù vậy đối với bọn bạo động đã được quy định thời hạn tối đa - 2 giờ đêm. Chính quyền sợ rằng, nếu kéo dài cuộc thương thuyết, sẽ không kịp kết thúc trận đánh trước khi sáng, và lúc ấy công chúng sẽ biết về âm mưu cuộc đảo chính. Cần phải thanh toán với bọn phiến loạn một cách bí mật, nhờ bóng đêm che chở. Nếu sự thuyết phục là vô ích, sẽ nổ ra cuộc bắn nhau. Trong số hành khách sẽ không tránh khỏi thiệt hại, nhưng nếu tước vũ khí bọn phiến loạn được nhanh chóng thì số thiệt hại sẽ không lớn.

Đề phòng trường hợp bọn bạo động chống cự, tên lửa chống tăng M-20 cải tiến kiểu “4” đã được chở đến. Lúc phóng thẳng chúng có khả năng phá tung ra từng mảnh một số toa tàu. Người ta kéo đến cả đại bác không giật 106 milimét được nạp bằng đạn xuyên. Những đại bác hạng nhẹ này rất có hiệu quả trong điều kiện tác chiến đường phố, khi cần đánh bật đối phương ra khỏi tòa nhà chúng cố thủ.

Xe tăng và xe bọc thép cũng sẽ tham gia vào trận đánh - chúng sẽ đi đầu. Dự định sử dụng cả thuốc làm chảy nước mắt. Một đội gồm sáu mươi người thuộc đơn vị đặc nhiệm đã qua huấn luyện đặc biệt, sẽ xông vào tàu và bắt giữ bọn bạo loạn.

Đó là “chiến dịch giữ an ninh công cộng” kiểu cổ điển. Quân đội sát cánh cùng cảnh sát. Từ năm 1969, trong “Lực lượng phòng vệ” thường tiến hành các cuộc diễn tập “giữ vững an ninh công cộng”, và đến bây giờ có thể kiểm tra bằng thực tế. Trong cuộc diễn tập cuối cùng gần đây, sự chống cự của “bọn nổi loạn” bị bẻ gãy trong vòng một giờ.

Ra đến vị trí tiến hành tác chiến, Tham mưu trưởng Lục quân, với vẻ hài lòng, nói với Tư lệnh sư đoàn Một Quân khu miền Đông:

- Chúng ta gặp một dịp không bao giờ lặp lại để kiểm tra tinh thần sẵn sàng chiến đấu của các đơn vị trên thực tế.

20.

Thiết bị ghi lại vạch biểu đồ chuyển động của “Xacura”. Một máy khác tự động rút ra số liệu về thời gian chậm trễ của “Xacura” và lập tức truyền tin tức về Trung tâm điều khiển.

Đã thông qua quyết định tiến hành chiến dịch như sau: Đầu tiên “Xacura” sẽ đi theo tuyến đường chính Tôcaidô đến ga Xinagava. Khi lại gần ga này, ghi sẽ bẻ về đường riêng cho tàu hàng và đưa đoàn tốc hành sang phía ga dồn toa Xiôđômê. Ở đấy đoàn tàu sẽ dừng lại và một đầu máy gắn vào phía sau sẽ kéo tàu theo nhánh đường về phía cảng Ôi.

Vấn đề là ở mười phút mà đoàn tàu tốc hành sẽ đi từ ga Xiôđômê đến cảng Ôi. Tuyến này

là đường ray một chiều. Đoàn tàu tốc hành không thể quay lại được. Chỉ còn mỗi một việc: lắp đầu máy vào toa cuối và kéo cả đoàn về hướng ngược lại. Nhưng bọn phiến loạn sẽ lập tức thấy rằng chúng bị kéo đi không đúng hướng.

Tuyến đường dành cho tàu hàng chạy từ quận Tamati dọc theo bờ vịnh Tôkiô đến cảng Ôi dài chín kilômét. Đối với “Xacura” đó là khoảng mười phút chạy.

Điều gì sẽ xảy ra trên tàu trong mười phút này khi bọn lính hiểu ra rằng “Xacura” đi ngược lại ? Chúng đòi dừng tàu chẳng ? Bắt đầu sự rối loạn trong toa chẳng ? Không thể đoán trước được điều gì cả.

Bọn phiến loạn, dĩ nhiên, sẽ lao đến máy điện thoại điều độ viên để xác minh nguyên nhân. Chúng sẽ được trả lời rằng do sự đảo lộn trong lịch biểu vì các tai nạn trên đường, ở ga Tôkiô bị dồn ứ và tàu tạm thời được lái sang đường phụ. Đã quyết định rằng, nếu bọn phiến loạn không tin lời giải thích như thế, mặc cho chúng phản đối, đầu máy vẫn cứ kéo đoàn tàu về hướng cảng Ôi.

Còn một rắc rối nữa - lắp đầu máy như thế nào vào toa cuối ở ga Xiôđôme ? Việc móc nối diễn ra không thể ít hơn một phút được. Mà lại phải thận trọng để không ai trên tàu chú ý đến. Nhận ra sự không ổn chỉ có thể là những người ở toa số Một. Để tránh điều này đã nghĩ ra cách đánh lạc hướng: Khi bắt đầu lắp đầu máy, một chiếc xe cảnh sát sẽ đi lại thật gần đoàn tàu và qua loa phóng thanh chính quyền sẽ đề nghị bọn lính nổi loạn hạ vũ khí.

Và cuối cùng, bọn phiến loạn có thể hiểu ra rằng, chưa đi đến Xinagava, tàu đã chuyển sang một tuyến khác dành cho tàu hàng. Đi về Tôkiô, “Xacura” chạy theo như bình thường giữa các tàu chạy điện của các tuyến Iamate và Câyhin-Tôhôcu (bên trái) và các chuyến tốc hành tuyến Xincanxen (bên phải). Còn nếu “Xacura” đi theo tuyến tàu hàng thì các chuyến tàu tốc hành đi theo đường Xincanxen hóa ra không ở bên phải mà là bên trái.

Bọn phiến loạn có thể phát hiện ra là chúng bị đánh lừa. Lúc ấy không thể tránh khỏi tai họa. Sự mạo hiểm quá lớn và vì thế khi “Xacura” tiến đến gần ga Xinagava, chuyển động của tất cả các tàu theo những hướng Xincanxen, Iamate, Câyhin - Tôhôcu cả hai chiều tại khu vực Xinagava - Xibaxi bị quyết định tạm dừng lại.

Theo lệnh của Chính phủ, tất cả “Lực lượng phòng vệ”. Tổng cục cảnh sát và Tổng cục Đường sắt đều tham gia vào việc tiến hành chiến dịch có quy mô lớn này.

8 giờ - chuyển tàu tốc hành qua ga Ôphuna.

8 giờ 3- phút tối, “Xacura” phóng qua ga Iôcôgama.

Cuối cùng, máy điều khiển vị trí của các tàu theo bộ cảm biến của role đường ray cho biết: “Xacura” sắp sửa đi vào thủ đô. Trên bảng giấy đặc biệt với biểu đồ đường sắt in sẵn, máy vạch đường đi của “Xacura”. Đường ngoằn ngoèo giống như dây ngòi nổ bị đốt cháy mà qua đó lửa chạy đến kho thuốc súng.

8 giờ 41 phút, “Xacura” qua ga Cavaxaki.

Nó sầm sập lao trên cầu Rôcugô.

Sắp tới barie thứ nhất - cần chuyển chuyển tàu tốc hành từ ga Xinagava sang đường tàu hàng. Barie thứ hai - khu vực Xinagava - Xiôđôme.

Và cuối cùng, điều khó nhất, nó quyết định tất cả sự thành bại của chiến dịch, - đó là việc lắp ráp đầu máy và chuyển đoàn tàu từ Xiôđôme đến đầu mối tuyến tàu hàng Ôi.

Chỉ cần hỏng một mắt xích là đổ vỡ cả trận đánh. “Xacura” bị bọn bạo động chiếm sẽ nằm sùng sững ở giữa thành phố, trước mắt của cả Tôkiô sẽ diễn ra một bi kịch làm tan nát lòng người. Và khắp tất cả các hòn đảo Nhật Bản, những tổ chức bạo động bí mật lại sẽ tăng lên.

Đến đêm mưa càng dữ dội hơn. Bây giờ đã là một cơn mưa giông thực sự, nhưng không ai có thể nói, nó có giúp gì cho trận đánh hay không ?

21.

- Đã đến lúc ! - Trung sĩ Xima nói thầm vào tai Iximôri.

Cố đi thật khẽ, Iximôri theo sau Xima vào toa số Năm. Tên lính gác toa Khách sạn sắp sửa phải xuất hiện. Xima bảo Iximôri xác minh xem sau bao nhiêu phút thì tên lính đến.

Cứ nửa giờ, tên lính lại ghé qua một lần. Lần trước hẳn ghé vào lúc 8 giờ 10 phút. Bây giờ 8 giờ 41 phút. Xima nói rằng tên lính này tên là Xuxuxni. Cấp bậc - binh nhất.

Xima dừng lại gần cửa và ngó vào. Qua vai Iximôri, anh ta nhìn các cô hầu bàn. Đôi mắt anh ta im lặng ra lệnh cho họ: “Dù có xảy ra việc gì cũng không được gây động !” Co rúm người dưới ánh mắt của Xima, tất cả dồn cục lại cuối toa.

Sau cửa có tiếng bước chân.

Xima bước sang một bên và hơi cúi người xuống.

Nắm chặt tay, Iximôri đứng trong hành lang cách cửa khoảng ba mét. Anh cần phải làm cho tên lính nghi ngờ, nhử nó vào toa.

Cửa mở và tên lính xuất hiện. Hẳn đội mũ sắt nên rất khó xác định tuổi, nhưng qua làn da mặt sáng sủa có thể đoán hẳn tuổi hai mươi. Nhận thấy Iximôri đứng trên lối ra vào, tên lính quát hách dịch:

- Ê, làm gì ở đây ?

Nhìn vào mắt hẳn, Iximôri lùi ra sau mấy bước. Như bị thôi miên, tên lính bước qua bậc cửa.

Trung sĩ Xima chỉ chờ có thế. Anh ta đi vòng ra sau lưng tên lính và nện vào cổ hẳn bằng

báng súng. Đầu tên lính gác đột ngột lệch sang một bên, và hấn đổ sập xuống sàn toa. Có lẽ cú đòn của Xima đã làm gãy xương cổ hấn. Tên lính nằm trên sàn bất động.

Xima ra hiệu bằng mắt cho Iximôri.

Iximôri chạy lại cạnh tên lính và ôm ngang vai hấn. Xima nâng hấn ở phía chân.

Iximôri đi giật lùi ra sau và thúc lưng vào cửa. Xima, giữ ngang chân tên lính, vẫn không quên theo dõi phía sau cửa vào toa bên.

Họ mang vội xác tên lính vào buồng vệ sinh.

Xima lập tức bước ra khỏi đó và ra lệnh:

- Thay nhanh quần áo và đừng quên chốt cửa bên trong !

Iximôri với tay cầm lấy chiếc mũ sắt. Tay anh run lên. Mắt tối sầm lại. Tên lính hình như đã chết. Nếu có sống thì cũng còn lâu mới tỉnh lại.

Bánh tàu dưới chân gỗ khác đi. “Cầu Rôcugô ! ” Có nghĩa là cuối cùng “Xacura” đã vào địa giới Tôkiô. Đó là điều Xima chờ đợi. Khi “Xacura” lại gần Tôkiô, bọn lính đều mặc quân phục. Bây giờ khó mà phân biệt được từng đứa. Xima cho rằng, trong bộ quân phục mới, Iximôri có thể đi lại tự do khắp tàu.

“Và thế là mình trở thành phụ tá của Xima... - Iximôri thầm nghĩ. - Nếu mình khước từ giúp anh ta, anh ta sẽ bắn chết mình không mấy may thương xót. Chẳng cần nguyên do. Đấy, ở toa số Năm có hành khách nào đó đã định phản đối, liền bị bắn ngay tại chỗ để phủ đầu...” Nửa giờ sau khi việc xử bắn được thông báo qua radiô, trong tàu bắt đầu một sự lặng im như dưới mồ.

Phải, Xima có thể bắn chết anh. Tất nhiên là Iximôri sợ điều này. Nhưng mạnh hơn cả sự sợ hãi là lòng căm thù và phẫn nộ. Căm thù bọn phiêu lưu, chúng đánh liều sự sống của năm trăm con người không hề có lỗi để hy vọng thắng cuộc. Sự công phần, sự ghê tởm, nỗi khát khao trừng phạt, chúng đã đốt cháy bùng lên lòng quả quyết. Trong Iximôri sự phản kháng đã chín muồi.

“Xima đúng. Nếu giết được Phutzixaki và Matsumia, bọn còn lại sẽ biến thành đàn súc vật, nhóm ô hợp, mà giải quyết chúng hoàn toàn không khó khăn lắm. Tuy thực ra vẫn có thể xảy ra rằng, mất các thủ lĩnh, trong cơn tuyệt vọng chúng sẽ lao về phía trước không nghĩ ngợi. Nhưng dù sao Xima cũng đúng”.

Iximôri không thích Xima. Loại người nham hiểm, gián điệp... Nhưng không còn cách lựa chọn nào khác.

“Đáng để mạo hiểm. Nếu sự tính toán là chính xác, bọn phiến loạn sắp hết đời. Tất nhiên, sự nguy hiểm cực lớn. Nhưng mạo hiểm là mạo hiểm. Nếu ngồi bó tay, mình cũng sẽ chết cùng với bọn chúng”.

Khi Iximôri đã quyết định, Xima cho anh biết ý định của mình...

... Thay nhanh lên !

Iximôri bắt đầu lột áo bludông của tên lính. Trong đầu anh vụt thoáng qua một ý nghĩ: "Mình đã sa ngã đến thế này ư ! "

22.

Mưa mỗi lúc một mạnh hơn. Khi chạm vào điểm giao nhau khéo léo của các đường ray dẫn đến Tôkiô, từng dòng nước mưa bắn tóe tung bọt trắng.

Làm rung bụi nước, đầu máy điện kéo "Xacura" lao về ga Xinagava. Qua màn mưa thấy rõ ngọn đèn nhấp nháy chỉ đường cho chuyên tàu tốc hành.

Theo đèn hiệu, "Xacura" hơi nghiêng cái thân hình đồ sộ của mình về bên trái, hãm tốc độ, chuyển sang đường ray tàu hàng. Điều này xảy ra vào 8 giờ 52 phút tối.

23.

Chụp mũ sắt sát mắt, Iximôri theo sau Xima đi qua toa số Năm. Trong tay anh cầm khẩu súng trường. Bao đạn bên hông treo như quả tạ. Đôi ủng lính như không nhắc lên nổi. Anh đi từng bước loạng choạng - hết sang trái, lại sang phải. Anh cảm thấy mình cứng nhắc y hệt con búp bê vận dây cót.

Còn đối với hành khách, anh là một trong những kẻ cưỡng bức. Họ ném vào anh những cái nhìn sợ hãi, chứa chất căm thù.

Họ đã đi hết toa số Năm.

Qua lối giáp toa số Bốn, Iximôri thoáng liếc ra cửa. Và mở to mắt vì kinh ngạc.

Những ngọn đèn quảng cáo phản lên kính cửa sổ bơi qua đầu đó sát ngay cạnh. Chuyển tàu tốc hành có lẽ đã qua ga Xinagava và bây giờ đang đi trên đường Hamamati.

Nhưng dù sao thì những ngọn đèn nông này cũng ở quá gần. Không thật rõ lắm, nhưng anh vẫn nhớ rằng tuyến chính Tôcaidô lẽ ra phải đi qua đầu đó giữa các đường Iamate, Cáyhin - Tôhôcu ở bên trái và đường Xincanxen cùng với đường tàu hàng ở bên phải. Và các ngọn đèn đáng lẽ phải ở xa hơn.

“Chúng ta đang đi theo đường khác ! ” - một ý nghĩ thoáng qua rất nhanh. Nhưng lúc này không còn thời gian để suy nghĩ.

Họ đã đi hết toa số Ba sang toa số Hai.

Tiếp đó là toa số Một - Sở chỉ huy của bọn phiến loạn. Những lời kêu gọi lảm nhảm tưởng như bất tận tuôn ra từ loa phóng thanh cuối cùng cũng đã ngừng lại.

Một sự chờ đợi kỳ lạ, khó hiểu lửng lơ trong không khí. Sự chờ đợi một kết thúc gần...

“Nhưng đối với bọn mưu loạn đây không phải là kết thúc chuyến du lịch, mà là bắt đầu trận đánh mới.

Chúng dự định chiếm ga Tôkiô và hướng về đồng bào với lời hiệu triệu, giải thích vì sao đã quyết định nổi dậy.

Chúng cho rằng chúng sẽ được ủng hộ. Còn năm trăm người sẽ ngồi trong tàu như con tin... Xima đã nói vậy.

Chúng sẽ chống cự đến cùng và cho nổ tung đoàn tàu cùng với chúng và hành khách. Điều đó chúng gọi là “tung những cánh hoa tuyết diệu...”

Thực ra, Phutzixaki và Matsumia lúc đầu không hề nghĩ đến chuyện nổ tàu. Nhưng sự việc diễn ra không phải do chúng mà do sự phát triển tình hình. Mà tình hình lại xảy ra không như ý muốn của chúng. Theo lời Xima, Phutzixaki nhắc liên tục từng phút một, rằng chúng bị phản bội. Nhưng hình như Xima cũng không biết Phutzixaki ám chỉ ai khi nói về sự phản bội.

Bằng cách nào “Lực lượng phòng vệ” và cảnh sát sẽ chặn được chuyến tàu tốc hành, không ai rõ. Nhưng Iximôri và Xima có thể thực hiện được điều đã nghĩ hay không lại phụ thuộc vào hành động của họ.

“Mình cần quái gì “Lực lượng phòng vệ” và cảnh sát, - Iximôri nghĩ. - Và, cũng tất nhiên, không phải vì tình yêu đối với tên gián điệp Xima mà mình làm điều này. Ta là công dân và ta không thể chịu được những điều phạm pháp”.

Anh lại nhớ đến Kiôcô Emi. Tưởng như từ đâu đó rất xa vọng lại giọng nói yếu ớt của cô:

- Tối hôm ấy, năm năm về trước...

“Chẳng lẽ ta sẵn sàng làm chuyện này chỉ là cốt để lấy lại em, cướp lại em từ tay kẻ cuồng tín Phutzixaki kia ? Thì đã sao. Có thể là thế...” - Iximôri thầm nghĩ.

Họ đã đi đến cửa toa số Một.

Iximôri cầm súng cho thuận tay hơn.

- Nào, vững lên ! Đi sau tôi, - quay lại phía Iximôri, Xima nói.

Họ bước vào toa.

Iximôri cảm thấy trên mình những cái nhìn dò xét.

Chân nhũn ra, mặt phủ mồ hôi dính.

Đi theo sau Xima, Iximôri ngoái nhìn lại.

Phutzixaki và Matsumia đang ở cuối toa. Ngoài chúng ra, còn có ba tên nữa. Sắp tới là Tôkiô và bọn phiến loạn rất cảnh giác. Áp sát mặt vào cửa sổ qua màn che, chúng cố xem điều gì đang xảy ra phía ngoài.

Bất giác Iximôri đưa mắt tìm Kiôcô.

Kiôcô vẫn ngồi kia, nơi anh để cô lại. Trên chỗ mười ba tầng dưới của anh. Vì mệt mỏi khuôn mặt cô trở nên nhợt nhạt, hàng mi rủ xuống.

Chùng như cảm thấy ánh mắt, Kiôcô mở mắt và buồn rầu nhìn về phía anh. Iximôri trông thấy câu hỏi trong mắt cô. Kiôcô với sự sững sốt câm lặng nhìn kỹ áo quần của anh. Thêm giây nữa chắc cô sẽ kêu lên mất !

Iximôri nháy mắt, cố ngăn cô lại.

- Chúng tôi đã đi khắp cả tàu, - trung sĩ Xima nói với một người nào đó.

- Ai kia, sau lưng cậu ấy ? - Từ trong ngăn toa có tiếng hỏi vọng ra.

Đó là thiếu úy Matsumia. Trong giọng hấn vang lên sự giận dữ không giấu giếm.

- Binh nhất Xuxumi.

- Hấn cần gì ?

- Binh nhất Xuxumi phát hiện ra ở toa Khách sạn có một tên đáng khả nghi. Hấn muốn báo cáo... - chuyển dịch dần, như đã qui ước, về phía trước, Xima trả lời.

Iximôri bước theo sau anh ta, gáy cảm thấy cái nhìn của Kiôcô.

- Tên đáng khả nghi nào ? - Matsumia nhìn ra hành lang. Trong giọng hấn vang lên sự bức bối. - Tàu sắp sửa đến ga Tôkiô, mà ở đây lại có những báo cáo ngu ngốc nào đó. - Nhưng Matsumia vẫn bước ra hành lang.

- Nào, cái gì ở đằng ấy ? Nói nhanh lên ! - Matsumia nhìn cả hai với cặp mắt thâm quầng.

- Rõ ! - găng sức, Iximôri đáp và nhìn qua vai Xima. Matsumia nhìn thẳng vào mắt anh.

Xima nhích sát đến tên thiếu úy. Iximôri cúi đầu giấu mặt, liếc nhìn trộm Matsumia.

Mắt Matsumia lóe lên những tia chớp đen. Cả người hấn căng lên và xô tới.

- Ái chà, đồ chó đẻ ! - Matsumia gầm lên. Hấn đã nhận ra Iximôri. Đến lúc rồi ! Xima nhảy lên và bật khỏi sàn, đúng là bay vào ngăn toa. Nâng súng lên trên đầu, Iximôri xông vào

Matsumia.

Hắn nhảy sang một bên tránh đòn và chớp lấy súng ngắn.

Đúng lúc ấy tàu rung lên và đột ngột dừng lại. Iximôri cố gắng lắm mới đứng vững. Cả Matsumia cũng loạng choạng. Iximôri kịp đánh một đòn bằng báng súng. Trong khoảng gần thể này không thể nào bắn được.

Matsumia hạ thấp người xuống, và Iximôri trông thấy tay phải của Matsumia đưa ra phía trước. Nhận ra, nhưng không còn kịp né tránh.

Quả dăm thoi sơn vào hàm hất Iximôri ra phía sau.

Đúng lúc đó vang lên thông báo qua radiô:

“Thưa quý vị hành khách ! Đoàn tàu chúng ta đã đến Tôkiô ! ”

Điều đó đã cứu Iximôri. Lợi dụng lúc Matsumia bị phân tán tư tưởng, Iximôri rút khẩu súng ngắn trong túi áo bludông ra. Matsumia ngã người ra phía sau định đá Iximôri bằng mũi giày.

- Không động dậy ! - Vang lên tiếng quát dữ dội của Xima. Anh ta đã đẩy Phutzixaki ra lối cửa.

- Hãy đứng cạnh nhau ! - Xima ra lệnh, hướng súng ngắn vào Phutzixaki và Matsumia.

Bây giờ họ đã đổi chỗ cho nhau - Phutzixaki và Matsumia đứng quay lưng về phía cửa vào, còn Xima - sâu trong ngăn toa. Ba tên lính đang nói chuyện ở phía xa, nhận ra sự không lành, nhưng Xima dừng chúng lại bằng tiếng quát:

- Ở nguyên tại chỗ ! Nếu không, tao sẽ giết Phutzixaki !

Xima ra lệnh cho Iximôri tước vũ khí Matsumia.

Anh lôi súng từ trong bao của Matsumia và chìa nó cho Xima.

- Đầu hàng đi !

- Xima ! Hóa ra mày, đồ đểu cáng, là cảnh sát quân sự ! ... - tên thiếu úy hét lên điên cuồng. Giọng hắn run lên vì căm tức.

- Thế cậu muốn nói với chúng tôi điều gì nào ? - Phutzixaki hỏi Xima. Giọng hắn nhẹ nhàng đến kinh ngạc. Con người này không bao giờ mất tự chủ ! Phản ứng của hắn làm Iximôri cảnh giác.

- Hãy hạ lệnh cho tất cả đầu hàng, - Xima nói.

- Không bao giờ có chuyện ấy, - Phutzixaki đáp. - Cậu có thể giết hoặc để tôi sống - đó là việc của cậu.

- Hãy đề nghị chúng đầu hàng !

- Không ! - Phutzixaki trả lời không nao núng. Hắn đứng, đầu ngẩng cao kiêu hãnh, mắt phóng ra những tia lửa, môi dẩu ra khinh thị. Matsumia là sự đối lập hoàn toàn với hắn: tay buông thõng bất lực, mắt sụp xuống khép thành khe hở. Bọn lính đứng phía sau chờ dẫn nhìn Xima và Iximôri. Rõ ràng là chúng không hiểu gì cả.

- Nếu ông cứ khẳng khẳng một mực - tôi sẽ bắn chết ! - Xima nói nặng nhọc.

- Đó là việc của cậu ! - Phutzixaki khoanh tay trước ngực, nói. - Nhưng nên biết rằng nếu bắn tôi - đoàn tàu sẽ nổ tung. Chúng tôi đã qui ước - nếu có chuyện gì xảy ra với tôi, binh nhất Kitatzava - anh ta ở toa số Bảy - sẽ đốt ngòi nổ. Đoàn tàu sẽ bay vào không khí với các hành khách.

- Binh nhất Kitatzava ! - Giọng Xima yếu đi.

“Thì ra chính là tên ấy...” - Iximôri nhớ lại tên khỏe mạnh vai rộng đã cùng với thiếu úy Matsumia lôi người đàn ông đeo kính.

- Lũ chó điên ! - Xima vắng tục.

Trên môi Phutzixaki hiện lên một nụ cười mỉa mai.

- Biết sao được, cứ cho là thế. Chỉ người điên mới có khả năng lập chiến công. Chỉ có họ được quyền thay đổi chính thể quốc gia.

- Các ông giết hại thậm chí cả đồng đội của mình, Maxaxi Higaxicami ! Xác của ông ta nằm ở tầng trên cùng gần toa Mười ba đó.

- Higaxicami đã hèn nhát, hèn nhát ngay trước khi khởi sự. Trước lúc lên “Xacura”, hắn bỗng nghi ngờ người bảo trợ của chúng ta. Dám nghi ngờ một người như thế ! Một người lãnh đạo Nhà nước...

- Người lãnh đạo Nhà nước ? - Xima hỏi lại.

- Điều đó đầu cậu không hiểu nổi.

- Và cả chuẩn tướng Emi ngăn ngừa các ông cũng bị các ông bắt cóc và giết chết.

- Chuẩn tướng Emi phái con gái của mình theo dõi chúng tôi. - Phutzixaki nói kênh kiệu. Iximôri cố lắm mới hiểu nổi ý nghĩa của cuộc trao đổi những lời buộc tội này. Anh rất mờ mịt tưởng tượng ra cuộc đấu tranh tuyệt vọng khốc liệt xung quanh vụ mưu loạn kia, cuộc đấu tranh đã cháy bùng lên trong những năm cuối này. Dù sao cha và con gái nhà Emi vẫn liên lạc ngầm với nhau ! Tamâytrô Emi khi chuyển về Nagoa nghỉ hưu chỉ là vẻ bề ngoài. Trong thực tế ông vẫn tiếp tục theo dõi những kẻ đã tham gia “kế hoạch Bull”...

Bất ngờ Iximôri nhận thấy bóng một phụ nữ. Đó là Kiôcô Emi.

Cô đứng ở hành lang ép tay vào ngực và chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện. Dù đoàn tàu đứng tại chỗ, cô vẫn lắc lư từ bên này qua bên khác như một ngọn cỏ.

“Cô ta định làm gì đây ? ! ” - Iximôri thầm nghĩ, và vào lúc ấy bỗng xảy ra điều bất ngờ - đoàn tàu giật lên và đi thụt lùi.

Tất cả chao đảo và trôi qua trước mắt.

Người anh lệch đi, như là bị một bàn tay ai đó mạnh mẽ thúc vào lưng. Một thoáng tiếp theo, bàn tay phải của Matsumia lượn vòng cung đánh bật súng ngắn của anh.

Trong khi ngã xuống, Iximôri còn kịp nhận thấy khẩu súng ngắn trượt trên sàn.

24.

Sau cuộc cãi cọ lâu, nhưng không có hiệu quả với người kiểm soát xe nhà ga Tôkiô, Ariga quay trở lại phòng đợi về phía cửa ra phố Iaexu.

Người kiểm soát khẳng định với ông rằng gần Nagoa có hai tàu - tàu hàng và tàu khách trật bánh, vì vậy biểu đồ chuyển động đường sắt đảo lộn tất cả. Buổi chiều không có tàu nào rời khỏi ga Tôkiô. Không rõ cả thời gian các tàu đến. Để tránh lộn xộn, đã ngừng tất cả tàu chạy điện ngoại ô và các tàu trên các tuyến đường sắt quốc gia, trên đường lôxôcuxa và những đường khác. Với nguyên nhân như thế nên lối ra sân ga đã đóng chặt đối với các hành khách.

Tất cả các cửa vào ga đều bị cảnh sát và nhân viên bảo vệ đường sắt bịt kín. Họ theo dõi để không một hành khách nào lọt được vào sân ga. Tất cả mọi cố gắng của Ariga đều vô ích.

“Mình làm gì bây giờ !” - Lách qua đám đông hành khách chật phòng đợi, Ariga bực bội nghĩ.

Rõ ràng là trên ga Tôkiô đã xảy ra một cái gì đó. Hoặc chuyển tàu tốc hành “Xacura” với bọn phiến loạn đã đến ga Tôkiô, hoặc đang trên đường đến. Dù sao Ariga cũng chỉ có thể đoán mò mà thôi.

Ông hỏi phòng chỉ dẫn, ở đấy người ta trả lời rằng “Xacura” ngày hôm nay đã đến vào 11 giờ 32 phút trưa. Thật vớ vẩn ! Bởi Iximôri đi trên “Xacura” mà từ bấy đến giờ anh ta vẫn chưa có mặt ở Tôkiô.

Ariga tin rằng đây là một trò ảo thuật nào đó, một tiết mục với sự biến mất của “Xacura”. Để đào ra cốt lõi, Ariga chạy khắp xung quanh, nhưng không thể biết thêm điều gì. Ông gọi điện thoại về các tòa soạn báo và các trạm vô tuyến truyền hình, nhưng không ai để ý đến các hồi chuông của ông. Trong thâm tâm Ariga cảm thấy rằng mọi phương tiện thông tin đại chúng đã bị kiểm soát, tuy không tuyên bố, nhưng vô cùng chặt chẽ.

“Tất cả mọi mưu mẹo của mình chỉ là những vết muỗi đốt...” - Ariga thầm nghĩ một cách thất vọng. Muỗi không thể phá vỡ lớp đông giá vĩnh cửu chính trị, thậm chí cả vết xước nhỏ cũng không có.

Nhưng dù sao ông cũng không chịu im lặng, ông sẽ kể cho bạn đọc biết về cuộc đảo chính này.

Ariga tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra, nếu ông in tất cả các trang của tờ báo “giày” của mình bằng bài tường thuật về cuộc đảo chính. Lúc ấy có thể đánh dấu chữ thập trên tờ báo. “Mặc kệ !” - Ariga quyết định. Ông sẽ bỏ nghề báo và xin làm một chân gác cổng ở đâu đó. Điều này sẽ là sự báo thù của ông đối với những thất bại của chính bản thân mình.

Các ý nghĩ lại quay về với Iximôri, và ông cảm thấy lương tâm bị giày vò. Nếu “Trong thế giới giày dép” đổ sụp, Iximôri sẽ ở đầu đường xó chợ, mà vợ anh ta lại đau chân. Nhưng có lẽ Iximôri sẽ hiểu ông...

Không hiểu sao Ariga lại có cảm giác là Iximôri đã trở về Tôkiô trên "Xarura" hôm nay, và bây giờ anh đang ở nhà, trong căn phòng của mình ở Higaxi Mucotzima. Ông bước ra khỏi phòng và dùng điện thoại tự động gọi về nhà Iximôri.

- Tôi nghe đây ! - từ xa vọng đến giọng nói sợ hãi của Tiaki, vợ Iximôri.

Ariga xưng tên và hỏi xem chồng chị đã trở về hay chưa.

- Chưa, chưa về...

Ariga cảm giác là Tiaki khang khác thế nào đó. Chẳng lẽ có người nào đang đứng bên cạnh chị ư ? !

Với nỗi lo lắng không giấu giếm, Tiaki hỏi:

- Ông nói đi... Có chuyện gì xảy ra với chồng tôi ?

- Có người nào ở chỗ chị à ?

- Vâng.

Và lập tức câu chuyện bị cắt ngang.

“Thậm chí cả vợ của Iximôri cũng bị theo dõi ! ” - Ariga nghĩ với sự chán ngán, ông chưa kịp đặt ống nghe thì từ hai phía, hai kẻ lạ mặt đã tiến đến bên cạnh.

- Ông là Kôitirô Ariga phải không ? Chủ báo “Trong thế giới giày dép” ?... một tên lực lưỡng còn trẻ hời.

Ariga gật đầu. Tên lạ mặt thứ hai lấy từ túi ra một cuốn sổ màu đen và gí vào mũi Ariga.

- Ông bị bắt vì tình nghi vào việc đầu độc Xaicô Nacagami. Ở phòng Xaicô phát hiện ra dấu tay của ông.

- Thật là vớ vẩn !

- Ông vẫn thường ghé vào “Hỏa tinh” chứ còn gì nữa ? - tên mặt thám vai rộng lạnh lùng nói thêm, và bằng bàn tay như kim sắt, nắm lấy khuỷu tay Ariga.

- Cuối cùng chúng cũng dựng lên được một cái bẫy ! - Ariga lẩm bẩm.

25.

Đoàn tàu đi ngược trở lại mỗi lúc một nhanh hơn. Trong toa số Một sự việc diễn biến rất đột ngột và căng thẳng. Trong giây đầu tiên, khi đoàn tàu bắt đầu thụt lùi, Iximôri bị hất về phía trước. Lợi dụng điều đó Mntsuiniu đánh bật Hiini! nỉ! của anh. Súng trượt theo nền toa, nhưng Kiôcô lập tức nhặt nó lên. Trong giây phút đó, cô rất đẹp, với đôi mắt cháy rực cảm thù.

Để khởi ngã, Kiôcô giữ một tay vào thành tựa của đivăng, tay kia nấp vào tủ quần áo. Bây giờ cô lại là người mà anh đã gặp ở Tôkiô - kiêu hãnh, không lay chuyển.

Kiôcô im lặng.

- Cô không bắn đâu ! - Phutzixaki nhìn Kiôcô. Không một dấu hiệu hối hận. Hoàn toàn bình thản.

Má Kiôcô giật giật.

Iximôri chết lặng, hết nhìn Phutzixaki lại nhìn Kiôcô, Xima và Matsumia cũng kinh ngạc không kém gì anh. Với nỗi lo lắng không giấu giếm, họ theo dõi trận đấu tay đôi.

Con tàu vẫn tiếp tục đi ngược về phía sau. Bình nhất Kitatzava chạy vào toa.

Trông thấy Kiôcô với súng ngắn trong tay, hắn ngơ ngác. Có lẽ hắn không thể hiểu đây là người mình, đây là đối phương.

- Gì thế ? - Phutzixaki bình thản hỏi hắn.

- Chúng thông báo rằng tàu phải chuyển sang đường phụ... tạm thời... vì tàu bị dồn lại quá nhiều. Bây giờ tàu đang bị kéo từ Shinjuku về phía biển.

- Chúng lừa sang đường tàu hàng ! Đây là cái bẫy ! - Matsumia hét lên.

- Làm gì bây giờ ? - Kitatzava chờ chỉ thị.

Nhưng Phutzixaki không trả lời. Iximôri nhận thấy trong đôi mắt của hắn, từ trước đến giờ vẫn bình thản, cháy lên những tia lửa nhỏ độc ác.

Iximôri ngạt thở.

- Ga tàu hàng... cảnh Ôi, - Phutzixaki thì thầm. - Chúng định bao vây ta ở đây. Bây giờ có lẽ lũ cận vệ này đã rình sẵn.

- Hay là dừng tàu lại ? - Matsumia đề nghị.

Phutzixaki im lặng. Những nếp nhăn trên khắp mặt y càng trở nên ghê rợn hơn.

Im lặng nặng nề.

Óc tưởng tượng của Iximôri vẽ những cảnh rùng rợn - tàu lao xuyên qua màn mưa, những đơn vị bao vây chuyển tàu tốc hành, binh lính xông vào các toa, những loạt tiểu liên vang rền...

“Địa ngục trần gian ! - Iximôri thầm nghĩ. - Đó là cái chết, cái chết của tất cả hành khách !”

- Chấm dứt... tất cả mọi kế hoạch của các người, - giọng nói của Kiôcô phá tan sự im lặng.

- Tôi đã biết điều đó sẽ kết thúc như thế nào...

Phutzixaki chỉ hơi nhếch mép cười khẩy.

- Sao các người có thể say mê những tư tưởng điên rồ như thế cơ chứ ?

- Đàn bà không bao giờ hiểu được điều đó...

Phutzixaki đáp.

- Ta biết. Bố mi đã bị tử hình như một tội phạm chiến tranh. Tự nhận tội lỗi của một chỉ huy cấp trên cả sự ô nhục của hần... Bị buộc vào tội đối xử tàn bạo với tù binh... Vì thế mà mi căm thù Nhà nước hết mực chẳng ? !

- Thôi đi ! Nói nhảm nhí gì vậy !

- Mẹ mi một mình đã nuôi mi lớn... Bà ta chết vì kiệt sức. Và mi không thể tha thứ cho Nhà nước việc nó đã làm mất cha mẹ mi, đẩy mi vào sự bần cùng, và hủy diệt chế độ hiện hành là mục đích cuộc đời mi. - Kiôcô nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, đơn điệu. - Nhưng đâu phải chỉ có một mình mi như thế... Có bao nhiêu người cũng đau khổ vì chiến tranh.

- Câm ngay !

- Cái chính là ở chỗ mi không được nhận vào Không quân - vì mắt kém. Thế mà mi lại rất khát khao đến đấy. Đấy là đòn đánh vào lòng tự ái. Đó là tại sao mi tìm đến với cuộc mưu loạn.

Giọng Kiôcô vang lên hoàn toàn bình thản, thậm chí lãnh đạm, nhưng chính vì thế mà đối với Iximôri, những lời nói của cô đầy sức thuyết phục.

- Đã bảo câm ! - Phutzixaki gào lên điên khùng.

Hai khóe môi hần giật giật, nhưng nói chung trông hần có vẻ khá bình tĩnh. Trong đôi mắt nhìn chăm chăm vào Kiôcô của hần lẫn lộn sự khao khát và sự thờ ơ, sự điên cuồng và sự tính toán lạnh lùng. Nhưng có cảm giác như trạng thái thăng bằng này có thể bị phá vỡ vào bất kỳ phút nào...

Kiôcô ném cái nhìn nhanh về phía Iximôri. Môi cô mấp máy, như cô muốn nói điều gì đó.

Iximôri nhìn cô, cố hiểu ý từng lời của cô.

Đâu đó rất gần bên cạnh vang lên một tiếng nổ. Nhưng mắt Phutzixaki vẫn nhìn vào một điểm không rời, dường như hần không nghe thấy gì cả.

Iximôri lặng đi vì kinh ngạc. Chẳng lẽ Phutzixaki đã mất trí thực rồi sao ?

Cuối cùng, Phutzixaki mấp máy môi một cách khó khăn, nói:

- Chúng ta sẽ nổ...

Một tiếng nổ ngắn khô khốc cắt ngang lời hân, một quầng lửa bùng lên. Đầu gối của Phutzixaki khụy xuống, hân từ từ hạ người và đổ sụp xuống sàn.

“Đó là Kiêcô bắn !” - Iximôri hiểu ra, ngoài ra anh không còn có thể suy nghĩ được gì hơn nữa. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ánh chớp xé toang bóng tối. Bóng bọn lính loáng thoáng. Đầu đó rất gần gần lên mấy tiếng nổ mạnh, ánh sáng chói lòa. Iximôri đứng như trời trồng. Anh hoàn toàn sững sờ vì ánh lửa ngoài cửa sổ.

- Nằm xuống ! - Một giọng nói đầy quyền lực của ai đó ra lệnh. Tuân theo nó, Iximôri ngã lăn xuống sàn.

Một tràng đạn réo lên phía trên đầu.

“Trung liên !” Binh lính xông vào tàu.

Những quả lựu đạn nổ, loại lựu đạn đặc biệt làm cho con người chỉ bị choáng váng bất tỉnh trong vài giây, tạo ra tiếng ầm ầm khủng khiếp làm tê liệt ý chí.

Ngoài ra, có lẽ những người lính trong đội tiểu phạt đã phá cửa vào toa bằng mìn từ trường nhỏ định hướng.

Bắt đầu bắn nhau. Trong toa bốc mùi thuốc súng. Một lần nữa lại vang lên giọng nói hách dịch kia:

- Hành khách rời ngay khỏi toa !

Lập tức nổi lên cảnh hỗn độn. Tất cả gào thét đủ giọng.

Sau những giờ dằng dẳng chờ đợi khốn khổ bị giam trong tàu, nỗi lo âu, sự phẫn nộ và phản kháng đã lên đến tột đỉnh. Những khát vọng chỉ chực nổ tung ra ngoài. Trong sự tìm kiếm lối thoát, hành khách đổ xô về các toa cuối. Đúng lúc ấy cửa bên ngoài mở ra. Mọi người như một dòng thác từ đoàn tàu đổ xuống. Dòng thác người này cuốn luôn cả Iximôri.

Trong tuyệt vọng, anh cố bứt ra khỏi nó, cố tìm kiếm Kiêcô, nhưng đám đông đã cuốn anh theo, ném anh ra ngoài và mang anh đi. Và anh chạy không thấy gì phía trước mình dưới những dòng mưa đêm, trong tiếng kêu, tiếng chửi rủa và tiếng khóc. Anh chạy, hai tay giơ ra phía trước cố vớ lấy một cái gì đó, nhưng phía trước anh chỉ là một sự trống rỗng. Anh bất lực, không thể nào dừng được bước chạy này, và nỗi tuyệt vọng xâm chiếm lấy anh. Iximôri không nhớ anh đã chạy bao nhiêu lâu. Và chỉ đến khi nghe tiếng đàn ông “Cẩn thận ! Nằm xuống !”, anh mới lao nằm xuống đất theo bản năng.

Và phía sau bật ra tiếng rền vang làm rung chuyển bóng đêm. Hơi ngẩng đầu lên, quay nhìn lại, anh trông thấy một cột lửa vọt lên trời, vô số những dải sáng rực rỡ xé tung bóng tối.

“Đoàn tàu !” - tiếng nổ nối đuôi nhau, anh có cảm giác rằng chúng chỉ là những tiếng vọng xa xôi. Iximôri không thể rời mắt khỏi những lưỡi lửa.

Có lẽ đạn dược đã nổ. Những vòi rồng lửa sôi lên trên bầu trời, lượn ngoắt ngoéo kỳ lạ và tan thành các tia lửa. Trong cảnh tượng này có một vẻ đẹp nào đó siêu phàm và huyền hoặc.

Sau đó những cánh hoa lửa bắt đầu hạ xuống đất, nhưng chuyển tàu tốc hành vẫn tiếp tục cháy, và từ xa trông nó giống như một dòng sóng lửa khổng lồ không bờ. Đúng hệt như trong ngày tận thế.

Một cơn lốc nóng bỏng dội lên người Iximôri. Mồ hôi chảy trên trán xuống thấm vào mắt. Nhưng anh không nháy mắt, tiếp tục nhìn dải lửa. Anh có cảm giác rằng ngọn lửa mỗi lúc một bùng cháy rực rỡ hơn.

“Kiôcô ra sao ?”

Trong cơn tuyệt vọng, anh ngoái nhìn xung quanh nhưng không hề thấy Kiôcô ở đâu cả.

“Lẽ nào em ở lại trong tàu ? ! ” Nỗi khiếp sợ choán lấy anh. Trước mắt anh thoáng hiện lên các cảnh của những sự kiện vừa rồi: Kiôcô với khẩu súng ngắn... quầng lửa của phát đạn nổ... Phutzixaki ngã xuống sàn toa... Các hình ảnh xuất hiện trong óc như một đoạn phim đen trắng, hoàn toàn không có sắc màu. Sau đó cả màu đen cũng bị xóa đi, chỉ còn lại toàn những hình ảnh màu trắng.

Iximôri quay lại cuộn phim trí nhớ một lần nữa. Hình ảnh Kiôcô với khẩu súng ngắn trong tay xuất hiện cận cảnh. Trên mặt cô đông cứng lại một nỗi tuyệt vọng và sự cam chịu số mệnh.

“Lẽ nào Kiôcô quyết định chết ? Em định nói gì với anh vào phút chót ? Vĩnh biệt nhau ? Hay thổ lộ tình yêu ?...”

- Kiôcô ! - Không còn nhớ mình, Iximôri gào to, loạng choạng, anh đứng lên và lao về phía đoàn tàu tốc hành trong biển lửa.

- Anh điên à ? - từ phía sau, một cánh tay đàn ông vớ ra và quật Iximôri xuống đất.

Đúng vào lúc đó, một tiếng nổ cực mạnh nữa rền vang.

Khi ngã xuống đất, Iximôri còn lao về phía trước, để dù chỉ thêm một bước được gần hơn với đoàn tàu.

- Kiôcô ! - Một lần nữa anh gào lên hết sức.

Cơn lũ pháo hoa đủ màu dìm ngập tất cả.

Trên nền đỏ lượn ngoằn ngoèo những dải vàng, xanh, da cam, đen - tất cả màu sắc tồn tại trên đời trộn lẫn với nhau, tạo thành một thế giới sắc màu không thể mô tả nổi.

Những dòng màu sắc khác nhau bắn lên trời như vòi phun, quay thành hình xoắn ốc, chảy xuống dưới, va chạm vào nhau. Chúng thở và đập nhịp, giống như những sinh vật sống. Điệu nhảy múa của chúng được đệm bằng những tiếng vang ầm ầm nhưc óc. Có cảm giác như các

âm thanh cũng là những sinh vật sống. Lúc thì chúng như từ trên cao, từ vòm trời, hạ xuống; lúc lại như vọt ra từ lòng đất. Chúng chong lên nhau, lúc tăng lên, lúc bỗng lặn đi một khắc để ngay đó lại nổ tung, bằng tiếng gầm mà tưởng như làm cho chính trái đất cũng bắt đầu run rẩy. Đó thực sự là ngày hội Vackhor của màu sắc và âm thanh. (*Vackhor: thần rượu và thần bảo trợ của các trò vui nhộn, theo truyền thuyết La Mã..*)

Trong một thoáng, Iximôri có cảm giác rằng anh đang mê sảng. Anh đã không còn cảm thấy gì cả, không hiểu gì đang xảy ra. Anh có cảm giác rằng anh trên thực tế đang nhìn thấy trước mắt mình thân hình nhỏ bé của Kiôcô Emi bao bọc trong ngọn lửa. Và đấy, dường như chính anh cũng sắp hòa tan trong dòng lửa bất tận này.

- Kiôcô ! Kiôcô ! - Ráng hết sức bình sinh, Iximôri réo gọi.

Mưa quất thẳng vào mặt anh. Cố tránh khỏi nó, anh nhắm mắt lại.

Nhưng cả với hai mắt đã nhắm lại, anh vẫn trông thấy Kiôcô đứng bất động giữa dòng sông lửa như trước.

- Tất cả đã giải quyết xong bằng cách tốt nhất, - Giám đốc Ban Điều tra Tôxicura nói vào ống điện thoại. - Ba mươi lăm tên phiến loạn chiếm “Xacura” đã chết khi nổ đoàn tàu cùng với chúng. Trong số năm trăm người, đến giờ chưa tìm ra, chỉ một nhân viên đường sắt và một nữ hành khách. Ba mươi một người bị thương, và tuy hoàn toàn khó tin nổi, nhưng tất cả đều sống. Thiệt hại ít hơn nhiều so với dự kiến.

- Có nghĩa là chúng đã nổ cả tàu cả bản thân, - trong ống nghe vang lên một giọng nói tự tin. Giọng của Thủ tướng Xabaiaxi.

- Tất cả hành khách được chia vào tám bệnh viện thành phố. Tất cả bị nghiêm cấm kể về việc xảy ra. Mỗi người sẽ phải qua kiểm tra nghiêm ngặt, bây giờ đang xác minh họ tên và địa chỉ. Chúng tôi sẽ thiết lập sự giám sát ngầm đối với tất cả hành khách. Kẻ nào tung tin về việc xảy ra trên tàu sẽ bị chuyển vào bệnh viện tâm thần. Không có sự khoan nhượng với bất cứ kẻ nào.

- Thế còn bọn thủ lĩnh cuộc bạo động thì sao ?

- Xin ngài yên tâm về việc đó ! - Tôxicura cười không ra tiếng. - Gôtzô Ôhata.. Akimaxa Phutzixaki... Maxaxi Higaxicami... Tất cả là xác chết. Chúng tôi đã nhận được tin hoàn toàn chắc chắn về việc Maxaxi Higaxicami đã lên “Xacura”.

- Hiểu rồi... - Có thể nghe rõ đầu dây đằng kia Xabaiaxi thở phào nhẹ nhõm.

- Tất cả sẽ biến mất như ảo ảnh trên sa mạc. Những ai có quan hệ với Ôhata chúng tôi sẽ bắt ngay không chậm trễ, - Tôxicura báo cáo với Thủ tướng, ông ném ánh mắt lên bức tranh Utrêlô “Trận đánh ở Xan-Rômanô. Những ngọn giáo nhọn trong tay các kỵ sĩ bỗng cuốn hút sự chú ý của ông. “Thế là chúng ta cũng đã bảo vệ được trật tự pháp luật”. Tôxicura chau mày. Khó

khẩn lắm ông mới tìm được câu hỏi chỉ chực buột ra đầu lưỡi: “Nếu một lần nữa lâm vào ngõ cụt bế tắc chính trị, ngài có lại bày ra canh bạc mới, nơi tiền đặt cái là số phận của cả đất nước không đấy ?”

Nhưng điện thoại còn chưa ngắt. Tôxicura nghe thấy sự im lặng chẳng lành của Thủ tướng. Lẳng nghe nó, ông mỉm cười chua chát.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>